

Kjell Sjøberg

OM Å
LEDE I
LOVSANG
OG TIL-
BEDELSE

Marit Rasmussen

**KVINNELIG BIBELLÆRER
OG MENIGHETSLEDER**

Rystende
reportasje:

**VESTLIG
UNGDOM
FLYKTER
TIL INDIA**

**LEKSJONER
I KJÆRLIGHET**

Intervju med mannen
til Joni, Ken Tada.

hvetekornet

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring

Nr. 8/9 AUG.-SEPT. 1984

Norge, Sverige
kr. 13.00
Danmark kr. 16.00

Redaktør
Rolf Erik Janøy

Adresse til redaksjon og ekspedisjon
Boks 770
3191 HORTEN

Besøks adresse:
Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon
Inger Svendsen
Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00
Telf. 033-44 726

Redaksjonssekretærer
Unni Flatha, Ellen Ofte Jakobsen
Anne Hove Sunnarvik

Faste medarbeidere
Leif Jacobsen, Pelle Karlsson,
Robert Kvalvaag, Bjørn Lindvig,
Edin Løvås, Jim McInnes, Sven Nilsson,
Terje Rygh, Helene Thorsell, Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe
Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,
Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting
Hvtekorneret er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper
Hvtekorneret vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser
Kontakt redaksjonen

Regnskap
Hanne Marit Rygh
Revisjon
Registrert revisor
Svein V. Korsgården
3080 Holmestrand

Abonnement
Norge og Sverige kr 110,- pr. år, Danmark D.kr. 140,-. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 80.00. (Flypost til utlandet + kr. 80,-)

Bankgiro nr. 2450.07.10167
Dansk postgiro: 9 46 40 26
Svensk postgiro: 42 49-29

Signerte artikler
og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk
av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:
Tangen-Trykk A/S, Drammen

«Riktig stemt innbyrdes»

Tekst: Svein Thorkildsen

Alle troendes åndelige enhet er et faktum. Vi er født av den samme Ånd og er forenet med Jesu liv. Vi er alle lemmer på Kristi legeme, menigheten, som er det redskap Gud benytter seg av for å la sine gjerninger komme til syne i verden i dag (1. Kor. 12,13 og Gal. 3,28).

Vi er alle strenger på det samme instrument. Men enhver som kan holde i en gitar, vet at selv om alle strengene sitter på det samme instrumentet, medfører ikke dette nødvendigvis at de er riktig stemt innbyrdes.

Sannheten er at instrumentet er svært lite anvendelig, hvor dyktig musikeren enn er, hvis ikke strengene er stemt til hverandre.

Hjerte og sinn

La oss holde oss til denne illustrasjonen. I Ap. gj. 4,32 leser vi om to former for enhet: «Hele flokken av troende var ett i *hjerte og sinn*». Å være ett i *hjerte* betyr å være av samme Ånd, eller å være av samme natur. Men at vi har ett *sinn* vil si at vi *tenker på samme måte, og at vi deler en felles visjon og målsetting*.

For det lokale menighetsfellesskapet er det viktig at først og fremst lederne går inn i en overløstelse til Gud og hverandre som tillater Herren å forene oss i «samme syn og samme tanke» (1. Kor. 1,10), så vi kan «enige og samstemmig prise Gud» (Rom. 15,6).

En akkord

I den engelske bibeloversettelsen (King

James Version) forekommer i Ap.gj. ofte uttrykket «They were all gathered in one accord» – de var alle samlet i en *akkord*. Når det f.eks. i kap. 1,14 står «alle disse holdt sammen», sier KJV «de var alle samlet i en akkord», dvs. med ett sinn. På pinsefestens dag var de «alle samlet i en akkord» (2,1). Og det samme uttrykket finner vi bl.a. i 2,46, 4,24, og 5,12. Dette avspeiler en *kvalitet* i fellesskapet som Gud er i stand til å gjenskape i dag, dersom de individuelle strengene er villige til å la seg justere i forhold til hverandre så de sammen kan utgjøre en akkord, en harmoni.

Kammertonen

Det store spørsmålet er: Hvilken tone skal vi alle stemmes etter? Det religiøse lydbildet i vår tid gir et forvirrende mangfold av signaler. Men det finnes noe som heter «kammertonen».

Det er grunnntonen A. Utfra den stemmes alle instrumenter. Jeg tror det finnes en åndelig kammertone som må ligge i bunnen av ethvert sant kristent fellesskap. Den inneholder visse *elementer* som utgjør *grunnntonen* i det fellesskap som Guds Ånd skaper:

1. *Jesus i sentrum*. All vår hengivelse må gis til ham. Vi er kalt til samfunn med ham (1. Kor. 1,9), og Paulus sier «Jeg har forlovet dere med Kristus, og bare med ham» (2. Kor. 11,2-3), se også Kol. 2,6-7). Kjærligheten til Jesus må være vårt tilknytningsspunkt til Guds rike, ikke organisasjoner eller «saker». Vår lojalitet må framfor alt være til Jesus Kristus selv.

2. *Åpenhet for Den Hellige Ånd*, i den betydningen at vi er villige til å la Ham sprengte rammer i våre liv og vise oss nye grep og initiativ, selv om det måtte gå på tvers av vedtatte mønstre og tradisjoner.

3. *Tro på Guds kraft alene*. Ingenting kan oppnås av åndelig betydning i Guds rike ved menneskelig kraft. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren» (Sak. 4,6).

Dersom disse elementene finnes som grunnntone i det kristne fellesskapet, vil Gud gjøre det til et instrument som kan bringe fram en *symfoni* til ære for ham. Da vil Gud gi oss den tyngde og gjennomslagskraft som vi leser om i Ap.gj. 4,24-31: «Da de hadde bedt, skalv stedet der de var samlet.

.. »

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
fellesskap og fostring.

hvetekornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

AUGUST – SEPTEMBER 1984

Side 15

REPORTASJER:

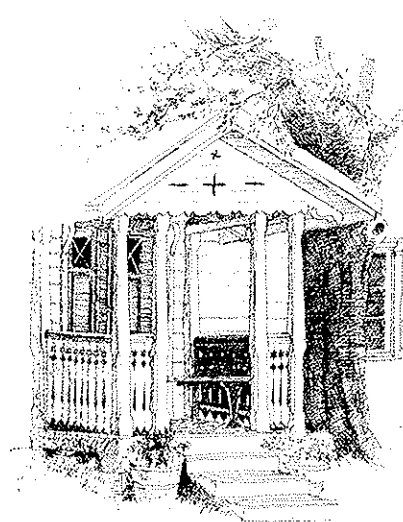
- 4 Leksjoner i kjærlighet**
Intervju med mann til Joni, Ken Tada.
- 8 India – dit ungdom på leting flykter**
En rystende reportasje av Nils Magnar Helgheim.
- 12 «Jeg ba om en sjel – men fikk en forsamling»**
Møte med en kvinnelig pinssepastor.
- 16 Vi er kalt til å motta og formidle Guds velsignelse**
Eksklusivt intervju med Ralph Winter.
- 23 Kan en kvinne være bibellærer**
Rektor Marit K. Rasmussen gir svar på tiltale.
- 32 Agape Forlag skifter eier og navn**
Vi intervjuer forlagssjef Per Nilsen.
- 37 Det store misjonskartet**
En orientering

Side 40

UNDERVISNING:

- 19 Det nye mennesket**
Åge Åleskjær begynner en aktuell undervisningsserie
- 20 Fader vår – en krigserklæring**
Sven Nilsson
- 26 Kjennetegnet på lederskap i Jesu liv**
Sven Levin
- 28 Forførende ånder**
Anne Hove Sunnarvik
- 30 Lovsangstjeneste**
Kjell Sjøberg om å lede i lovsang og tilbedelse
- 34 Den kristne fullkommenhet**
Robert Kvalvaags siste art. om Wesley
- 38 Drømmen som ble til virkelighet**
Derek Price om Israels «gjenfødelse»
- 44 Syntes du om meg?**
Anne Hove Sunnarvik om oppmunt-ring i ekteskapet

Side 45

52 Jesus brøt barrierene

Helene Thorsell om Guds syn på kvinnen

62 Jesus og det robuste menneske

Edin Lovås

FASTE SPALTER:

15 20 spørsmål:

Kaptein Kjell Nygård svarer

46 Speilet

Nyheter fra kristenfronten.

52 Verd å lese

Aktuelle klipp

54 Lest og hørt

Nye plater og bøker

58 Forum

Lesernes spalte

44 Det spirer og gror

45 Kommer i neste nummer

Ken Tada om
sitt ekteskap med Joni

LEKSJONER I KJÆR

Ken Tada er gift med en av de mest kjente kristne kvinner i USA. Han har inngått en livslang avtale om å elske og ta seg av en kvinne som er svært funksjonshemmet. Men først og fremst er Ken Tada en interessant kristen personlighet. I dette første intervjuet han har gitt om ekteskapet og familieliv, kommer han med verdifulle synspunkter.

Tekst: Dave Bourne

Ken Tada er gift med den kjente taleren og handicapforkjemperen Joni Eareckson Tada. Han underviser i sosiale fag og fysisk trening ved John Burroughs High School i California. Siden de giftet seg i juli 1982, er det skrevet mye om Jonis syn på ekteskapet og hennes tjeneste. Men lite oppmerksomhet har vært viet hennes ekte-mann. Dette reiste en del spørsmål i mitt sinn. Hvordan er *han*? Hvordan ser *han* på det å være gift? Hvordan definerer han *sin* tjeneste?

Tada er en 37 år gammel, innfødt Californier som tilbragte mange år av sin barndom i Japan, hvor hans far var offiser i den amerikanske hær. Han fikk eksamen fra California State University, hvor han siden har undervist i 14 år. Han har også vært leder for en gruppe som kaller seg Young Life (Unge Liv). Det var her han ble en kristen, mens han gikk på universitetet.

Bønn for nakken!

– Bare for ordens skyld, Ken: Når og hvor møttes du og Joni første gang?

– Første gang jeg så Joni, var hun hovedtaler ved en Young Life-tilstelning. Det var i 1980 eller 81. Jeg visste faktisk ikke hvem hun var på den tiden, og jeg fikk heller ikke noen sjanse til å snakke med henne den kvelden. Men jeg var veldig imponert over hva hun hadde å si. Et år senere var vi begge til stede i Grace Community-kirken, vår kirke hjemme, og denne gangen så hun meg.

– Snakket hun med deg da?

– Vel, hun har siden fortalt at hun ba for nakken min!

Hun satt bak meg i kirken, og pastoren vår var ikke til stede den dagen. Siden prekenen ikke var særlig engasjerende, forteller Joni at tankene begynte å flakke. For å gjøre noe mer konstruktivt, plukket hun tilfeldig ut meg, som satt foran henne, og begynte å be for meg uten å se hvem jeg

var. Hun fikk et glimt av meg idet jeg forlot gudstjenesten. Vi møttes faktisk ikke før en stund etterpå, da vi ble presentert for hverandre av noen felles venner. Da gjenkjente hun meg som den personen hun hadde bedt for.

Trosskritt

– Ken, på tross av sine mange velsignelser, så er ekteskapet også et ansvar for et hvilket som helst par. Det at Joni er handikappet, og alt det fører med seg av ekstra omsorg, førte det noen gang til at du tvilte på om du var utrustet til å påta deg dette ansvaret?

– Nei, vi hadde da hatt fast følge en tid, og jeg hadde fått en ganske god ide om hva det ville medføre. Vi brukte mye tid sammen til å snakke ut med hverandre om hennes handicap. Da vi begynte å snakke om ekteskap, var det noen som mente at vi burde prøve å bo sammen først, uten å være gift. Om det gikk greit, så kunne vi gifte oss. På grunn av vår kristne tro, og at vi ikke ville vanære Guds sak, vurderte vi ikke engang en slik prøveordning.

Alle som er gift, enten det er med en person som er handikappet eller ikke, går gjennom en tilpasningsperiode. Når den du gifter deg med, er handikappet, vil det kanskje være andre tilpasninger enn ellers.

– Så du hadde ingen betenkeligheter med å gifte deg?

– Jeg hadde mange. Jeg tror at det å bli gift er som å bli en kristen. Du kommer til et punkt da du må ta et trosskritt. Hvis du holder deg tilbake, vil du aldri finne ut hva som er der ute. Når alt kommer til alt, vil du

LIGHET

Hvordan går det med Joni? Hvordan har ekteskap med Ken Tada påvirket hennes liv?

I dette intervjuet er det hennes mann som gir svar på det og på spørsmål som angår oss alle.

Ken Tada underviser i sosiale fag og fysisk trening ved John Burroughs High School i California, USA.

aldri vite hva det er før du hopper ut i det for fullt.

– Finnes det en nøkkel til et godt ekteskap, slik som du ser det?

– Jeg tror nøkkelen i ethvert ekteskap er overgivelse, det å gi seg fullt og helt til den andre. Da vil du oppleve at når forelskelsen – med dens opprømte følelser – har roet seg, har du fremdeles *kjærligheten* igjen. Jeg mener ikke at du mister disse følelsene når du blir gift. Men når to mennesker som elsker hverandre, virkelig prioriterer Jesus Kristus, gir ekteskapet mer enn den første forelskelsen. Det som holder oss sammen, er at vi har overgitt oss til hverandre. Et av våre favorittavsnitt i Skriften, er Jakob 1, hvor han skriver om prøvelser. Hvis vi kan tenke på dem på en positiv måte, kan selv uenighet og vanskeligheter føre oss nærmere hverandre.

Bibelske prinsipper

– Hvordan vil du definere din rolle som ektemann i lys av det efeserbrevet sier om menigheten og ekteskapet?

– Efeserbrevet taler om hvordan vi, som ektemenn, skal elske våre hustruer som Kristus elsket menigheten. Og det faktum at Kristus døde for menigheten, betyr at han ofret det ytterste han kunne ofre. Jeg føler at min rolle som ektemann er å passe på Joni, ikke bare fordi hun er handikappet, men fordi hun er min kone. Jeg må søke å gi henne det beste når det gjelder hennes åndelige behov. Jeg kan ikke bare spille rollen som «hode» i vår familie. Og jeg vet at Joni føler behov av å underordne seg. Ikke i den betydning at hun skal være en annenrangs person – tvert imot, jeg søker hennes råd. Men når endelige beslutninger skal tas, er det jeg som har ansvaret. Det er naturligvis et gjensidig forhold. Et «teamarbeide» hvor vi er på samme laget. Vi arbeider ikke *mot* hverandre, men sammen med hverandre.

– På hvilke andre områder har du og Joni lært av Guds ord?

– Jeg tror vi har opplevd noen spesielle situasjoner i vårt ekteskap. For eksempel hvis vi er uenige, mener vi at solen ikke skal gå ned over vår vrede, noe også efeserbrevet understreker. Det kan bety at vi må være oppe ganske lenge for å løse en konflikt. Det betyr at hvis Joni vil legge seg, kan hun ikke bare gå til sengs, dra dyna over hodet og ikke snakke med meg – fordi jeg er den som får henne i seng. Så det er nesten umulig for oss *ikke* å snakke ut om ting før vi legger oss. Det er ganske tøft å gjøre det mange ganger, for vi må konfronteres med tingene raskt. Det er bare ett eksempel på hvordan et handikap kan være til fordel.

Vi har også hatt mulighet, i løpet av det siste 1 ½ året, å se hvordan «Joni and Friends» og «People Plus Ministries» («Joni og venner» og «Folk Plus tjenester») har berørt mange menneskers liv. Det er spennende.

«Joni og venner»

– Hva er din rolle i «Joni og venner»?

– Vel, først og fremst er jeg med i styret. Dernest deltar jeg med litt forkynnelse og undervisning i et av våre program. Og når jeg er med Joni på hennes seminarer, taler jeg der.

– Hva er målet for «Joni og venner» og «Folk Plus»?

– «Joni og venner» føler et ansvar for at menighetene skal bli engasjert i spesielle tiltak for handikappede. 10% av folket i USA i dag er handikappet. Men bare 5% av kirkene har spesielle ordninger eller tjenester for funksjonshemmede. Så vår hensikt med disse seminarene er å rope et varsko til kirkene om hva de kan gjøre på dette området, og hvordan de kan åpne dører for spesielle tjenester.

«Folk Plus»-programmet er en gren av

LEKSJONER I KJÆRLIGHET

disse seminarene. Det er mer spesielt, og går direkte på hva du kan gjøre for å hjelpe en som er handikappet. Der underviser vi folk om forskjellige typer funksjonshemming, om omsorg for handikappede osv.

– I lys av ditt arbeid med «Joni og venner», tror du at du vil fortsette din karriere som lærer, eller vil du gå over på full tid i denne tjenesten?

– Jeg er åpen for forandringer. Men min bønn har lenge vært at jeg ikke må slutte som lærer hvis ikke Gud dirigerer meg inn i

et annet område. «Joni og venner» har en viktig oppgave. Men for tiden er det ikke noen ubesatt tjeneste der som jeg føler at jeg kan gå inn i.

Det har vært litt snakk om å starte et uavhengig senter her i Syd-California. Da ville jeg kunne passe inn. Men for tiden er min rolle i «Joni og venner» å være Jonis mann.

– Når du er gift med en handikappet person, ser du livet mer gjennom en handikappets øyne?

– Ja, det gjør jeg. Jeg har ofte tenkt på det, men det har aldri vært noen som har spurt meg om det før. Når jeg f.eks. kommer til en flyplass, er det første jeg gjør å se etter en heis – selv når Joni ikke er med.

Det blir nesten som en annen natur. Jeg kan gå inn et sted og telle hvor mangetrappet det er der. Jeg ser etter lave fortauskanter. Og når jeg ser at en som ikke er handikappet, har parkert på en parkeringsplass for handikappede, blir jeg litt mer irritert enn jeg ble før jeg traff Joni. Det er fordi jeg vet at de plassene er der av en helt bestemt grunn. Og noen av de friske drar fordeler av det.

Og ved denne annen natur ser jeg etter spesielle ting nå, som f.eks. om det er mulig å komme opp en fortauskant med en elektrisk rullestol. Jeg har bare blitt sånn av å være sammen med Joni.

LEKSJONER I KJÆRLIGHET

«Herr Eareckson»

– Ken, du er gift med en svært kjent person i kristen sammenheng. For å være helt ærlig, føler du noen gang at folk setter deg i skyggen av Joni? Bli du noen gang introdusert som Herr Eareckson?

– Jeg tror at dersom vi ikke hadde vært kristne, ville det kunne oppstå problemer. Mange ganger når vi går ut, vil folk fokusere på Joni fordi hun er kjent. Men hun sier

bare: «Dette er min mann», eller «Kan jeg få presentere deg for min mann?». Selv om «Joni og venner» ble startet av Joni, føler jeg at det er like mye min tjeneste. Jeg føler ikke at jeg er stilt i skyggen eller at jeg er i en underordnet stilling når Joni er på plattformen. Jeg tror at Gud har utrustet Joni på en meget spesiell måte. Og jeg føler at min stilling i den situasjonen er være en støtte. Mitt lederskap er i vårt hjem.

Og hvis du spurte Joni, ville hun svare det samme. Det er faktisk interessant hvordan vi har smeltet sammen til én, hvordan vi tenker likt.

– Er det noen ganger vanskelig for dere å få privatliv siden Joni er så kjent?

– Jeg ville ikke være ærlig hvis jeg ikke sa at det til tider kan være vanskelig. Uansett hvor vi går, kjenner alle henne. Når folk ser en orientalsk mann og en blond jente i rullestol, kan det ikke skjules. Men vi vil gjerne være hyggelige mot de som kommer og hilser på oss. For mange av dem er det deres første anledning til å treffe oss. Så vi er enige om at når vi er ute blant folk, er vi vitner for Gud, det er en del av vår tjeneste. Vi forsøker å være så høflige og hyggelige som mulig.

Stort ansvar

– Det har vært en del snakk i det siste, Ken, om at Joni ønsker seg barn. Jeg går ut fra at dere mener egne, ikke adopterte barn?

– Det er riktig. Du vet, interessant nok, det å være så funksjonshemmet som Joni, er ikke ensbetydende med at man ikke kan få barn. Folk som er skadet såpass mye som Joni, fungerer på forskjellige måter. Ryggraden deres kan være skadet på samme måte, men noen har mer bevegelse enn andre. Når det gjelder det å få barn, vil det si at de som er svært funksjonshemmet ofte kan få barn, så vel som de som er mindre funksjonshemmet.

Joni og jeg har diskutert dette og har undersøkt hva sakkyndige har å si om det. Det er deres mening at vi kan forsøke å få barn. Det ville vært fantastisk om vi hadde fått et barn. Dette er et bønneemne for oss.

– **Naturligvis vil omsorgen for et lite barn bety en god del arbeid for dere begge?**

– Det er sant. Men jeg har ingen negative følelser overfor det faktum at jeg kanskje må vaske gulv, støvsuge eller tørke støv – ting som man vanligvis tenker på som kvinnfolkarbeid. Jeg tror ikke det er noe skille mellom hva menn og kvinner skal gjøre når det gjelder husarbeid og omsorg for barn.

Men det skremmer meg litt å tenke på ansvaret som følger med å få barn. Jeg tror imidlertid Gud vil gi oss nåde til å komme gjennom de forskjellige situasjonene som måtte oppstå.

Fordi ingen av oss har hatt barn, tror jeg ingen av oss forstår det ansvar det fører med seg. Men vi elsker barn begge to, og hvis Gud velsigner oss med barn, tror jeg også Han gir oss nåde, rettleiding og visdom til å bli gode foreldre – så lenge vi ser hen til Ham.

Fra Christian Life

Peters pinsepreken på kassett!? DET ER UMULIG!

Det er så sant. Men det er også et faktum at DYNAMIS gjør aktuelle opptak over hele Norden. Og de sterkeste budskap fra disse kvalitets-opptak blir plukket ut til:

Månedens Dynamis kassett

Det er mange gode grunner for at du blir med i Norges største kristne kassettklubb. Se bare:

- Du får en plass på «første benk» i møter, konferanser og stevner du ikke fikk være med på.
- Du får følge med på den helt aktuelle utvikling innen åndsfull forkynnelse og fornyelsesprosessen blant Guds folk i dag.
- Du får en «topp-aktuell» kassett i din postkasse hver måned.
- Du får vite på forhånd hvilken kassett som kommer slik at du kan avbestille. Og du kan når som helst slutte.
- Du får ofte ekstratilbud på andre kassetter, til bunnpris.
- Du blir inspirert og informert gjennom budskap til mange av de fremste forkynnere som virker i dag. Undervisningen er også egnet til å brukes i menighetsvirke og bønnegrupper.
- Det er rimelig også. Kun kr. 20,- pr. bånd (+ kr. 3,- i porto) Vanlig pris er kr. 25,- pluss porto.
- Gjør som flere hundre andre har gjort: Meld fra at du vil være med i Månedens Dynamis Kasset! Klipp her, send et postkort, eller ring!

Dersom du blir medlem innen utgangen av september – får du tilsendt boken av Sigvard Wallenberg: «FRELSE – HVA ER NÅ DET FOR NO?» som en gratis velkomstgave!

Skriv til:
DYNAMIS MÅNED KASSETT
Boks 770, 3191 Horten
Eller ring: 033-44 726

Eller klipp ut og send oss denne lappen:

Ja – nå vil jeg være med i månedens Dynamis kassett. Send meg Wallenbergs bok gratis som velkomstgave. Jeg kan når som helst melde meg ut av denne ordning.

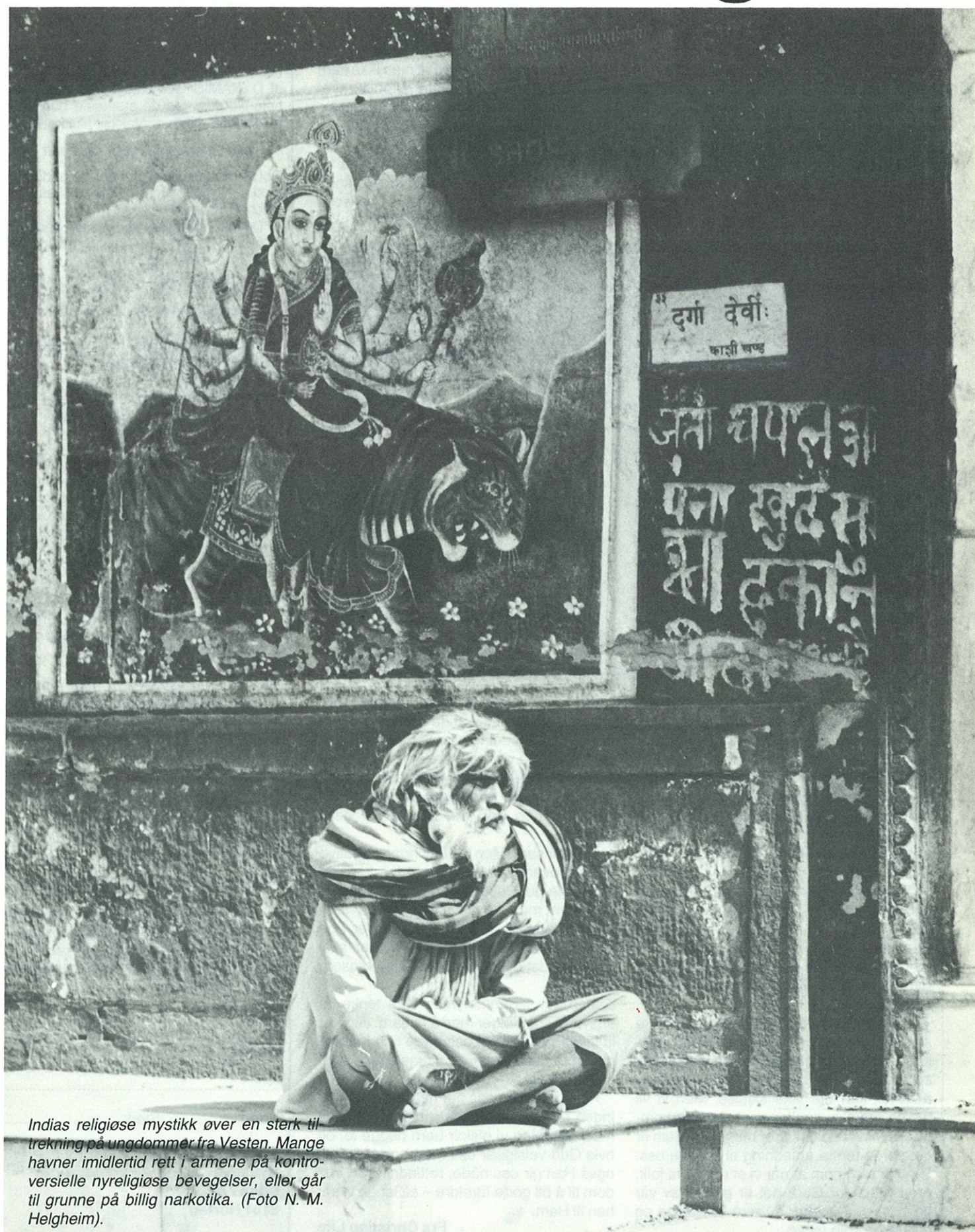
Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Sendes til:
Dynamis
Boks 770
3191 Horten

INDIA - dit ungdom

Indias religiøse mystikk øver en sterk til trekning på ungdommer fra Vesten. Mange havner imidlertid rett i armene på kontroversielle nyreligiøse bevegelser, eller går til grunne på billig narkotika. (Foto N. M. Helgheim).

på leting flykter

Hvert år reiser nesten 1 million vestlig ungdom på «pilegrimstur» til India. De flykter fra vestlig materialisme og teknikk for å søke religiøse dimensjoner. Det gjør dem til et lett bytte for Østens religioner og narkotikamisbruk.

सर्वश्रेष्ठ विद्या मानवात् ज्ञानस्यैव की पुण्य रसो
भूमिकं लाल स्यात् परमेश्वरं साह च शीव भोजनस्य च
मद्यस्यैव लोभिनं दुःखान् परमं कदापि निवर्तयति नैव
मिः सावन सुदी १०, रविव २००५, वि. २००५

INDIA . .

Tekst: Nils Magnar Helgheim

For de fleste kan likevel oppholdet være et positivt og berikende møte med en fascinerende og fremmed kultur. Men tusener av andre havner i stor nød i møte med stoffenes tyranniske verden og kontroversielle guru-bevegelser. Mange er lokket av Indias religiøse mystikk, billige stoff og annerledes livsrytme i sin søken etter svar på livsspørsmålene. De har flyktet fra en vanskelig familiesituasjon, fra arbeidsledighet, fra et vestlig samfunn de opplever ufrødt og lite meningsfylt. De flykter fra et ensidig materielt og sekularisert Vesten.

Den religiøse dimensjon er en viktig del av deres fluktmotivering, og de opplever det befriende å komme til en kultur hvor Gud ikke er tabu. Snart er de som et spill av uttallige guruers personligheter. Flere er i en miserabel forfatning, tiggende på gata og med et flytende blikk etter en billig «tripp» på heroin eller LSD. De er flyktninger fra den vestlige kultur, og verden har med disse fått et nytt flyktningeproblem.

Dystre tall fra de vestlige lands ambassader i New Delhi viser alvor i flyktningestrømmen. I løpet av de siste 10 årene har f.eks. 3000 franske ungdommer, 1500 italienske og 1500 vesttyskere blitt registrert døde eller bortkommet. Problemet har nådd et slikt omfang at det er blitt drøftet blant EF-landenes ambassadører. De står imidlertid maktesløse overfor situasjonen.

En indisk organisasjon, SATSANGAM, beregner antallet «deep-problem cases» til 7000 hvert år blant ungdommene fra Europa og Amerika. «Deep-problem cases» vil si de som havner i fengsel, på hospital eller i verste fall dør.

Vestens unge i India skaper også belastninger for misjonens forhold til de indiske myndigheter. Generalsekretær Seierstad i Den Norske Santalmisjon forteller at de indiske myndighetene har vanskelig for å forstå at vi sender misjonærer til Østen, mens vi lar våre egne unge gå til grunne i jakten på mystikk, oversanselige opplevelser og narkotika.

Et varselsignal

Flyktningestrømmen er først og fremst et alvorlig varselsignal til kirke og samfunn i vår kultur. Noe av årsaken synes ligge i oppløsningen av det tradisjonelle familiemønsteret og den enkeltes udekkede behov for trygghet. Det virker som om flukten til de indiske guruene skal oppveie tapet av et farsbilde.

Samfunnsmessig er strømmen mot Østen også et opprør mot et samfunn som undertrykker det religiøse aspektet i tilværelsen. I møte med Vestens unge i India forstår vi hvor neglisjert de eksistensielle livsspørsmålene er blitt hos oss.

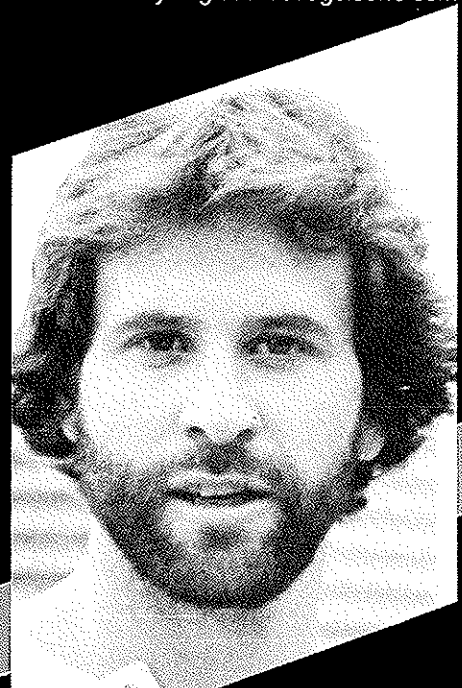
Protesten er også rettet mot kirken som ikke har maktet å gi omsorg og svar på spørsmålene til dem som derfor vendte den ryggen. Som Guds folk må vi erkjenne

at den situasjonen som nå er oppstått, er misjonsforpliktende, samtidig som vi retter søkelyset mot hva vi må gjøre annerledes for å nå den oppvoksende generasjon.

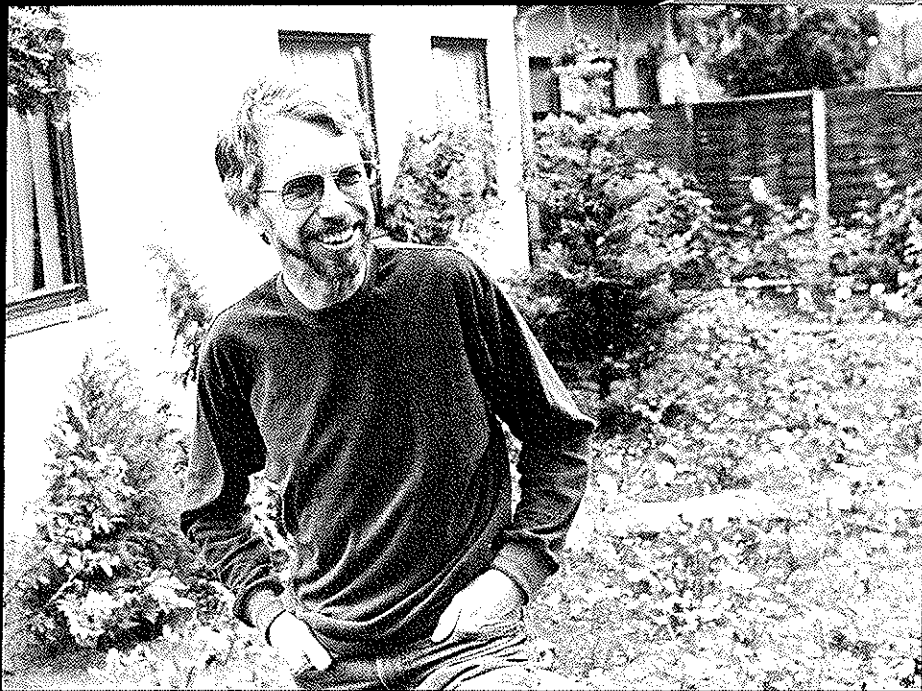
Vi lever i en tid hvor det ikke lenger er en selvfølgelighet at alle velger kristendommen som sin tro, og mange finner sitt åndelige ståsted i andre teorier og religioner. Et iøynefallende trekk ved Vestens flyktninger, er deres åpenhet for Østens religioner. De er nesten alle opptatt av nyreligiøse retninger og blander gjerne ulike religioner sammen.

Dialogcenteret

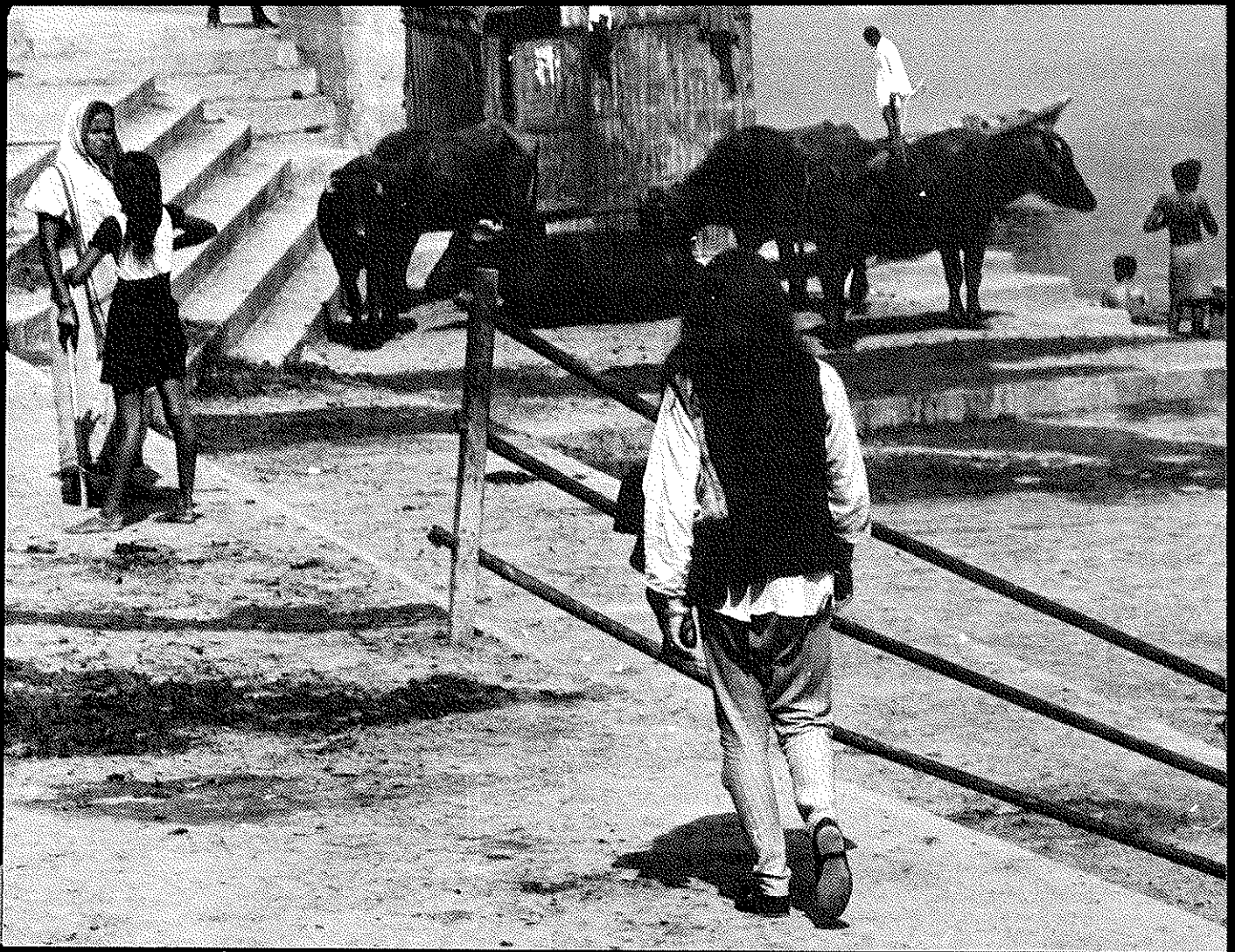
Det forsøkes nå å etablere en kristen misjon for å møte denne utfordringen. Det er det danske Dialogcenteret i Århus som har tatt initiativet. Dialogcenteret med dosent Johannes Aagaard som leder, har i 10 år forsket i de nyreligiøse bevegelsene som

Nils Magnar Helgheim (25) er kr. domsstud. ved Menighetsfakultetet. Han har vært knyttet til Ungdom i Oppdrag (UiO), og var UiOs representant på en to måneders studietur til India vinteren 84. Gruppen hadde til formål å kartlegge situasjonen for Vestens flyktninger i India, og gi utkast til framtidig hjelpeprosjekt.

Tusener av europeisk og amerikansk ungdom jakter på frihet og religiøse verdier i India.

Hver femte danske er påvirket av religiøse strømninger fra Østen, sier pastor Svend Boysen. Det er flere dansker som tror på reinkarnasjonen enn på de troendes oppstandelse.

de siste årene nærmest har invadert Vesten.

Senteret har etter hvert blitt en av verdens største innsamlere av kunnskap om de ulike nyreligiøse bevegelser. Dialogcenteret utgir tidsskriftene «Update» og «Dialog», og søker å informere om og føre samtaler med de nye religiøse bevegelsene.

Høsten 83 bestemte Dialogcenteret seg for å gjøre noe konkret med problemene i kjølvannet av Vestens unge flyktninger. Senteret hadde da gjennom sine mange reiser til India blitt konfrontert med de mange villfarne unge fra vårt eget kontinent. Kallet til å gjøre noe med denne situasjonen ble forsterket av de uttallige henvendelser fra fortvilte foreldre med bortkomne sønner eller døtre langs den indiske landevei. En egen avdeling under ledelse av pastor Svend Boysen ble så opprettet med tanke på å ta initiativet til et hjelpeprosjekt. Dialogcenteret har vært i kontakt med kirker i Tyskland og USA, foruten Norden, for å realisere denne planen.

I vinter ledet Dialogcenteret en to måneders studiereise til India med dette mål for øye. Santalmisjonen og Ungdom i Oppdrag var representert fra norsk side.

På mange måter står en overfor en misjonsutfordring som påkaller pionerinnsetts.

Arbeidsgruppen har i sitt utkast lagt vekt på å mobilisere bevisst kristen ungdom til tjeneste i de områder Vestens unge lett trekkes til. Allerede nå i sommer er det blitt sendt ut tre ungdommer fra USA, Norge og Danmark for å tjenestegjøre sammen med et allerede eksisterende hjelpearbeid blant narkomane i Manali. Dette vil gi Dialogcenteret enda bredere erfaringsgrunnlag for framtidens virke blant Vestens unge.

Religiøs forvirring

Det er viktig at de mange religiøst søkende også kan møte evangeliet midt i mylderet av Østens filosofier og guruer. De har flyktet fra en kirke som for dem står for tykke kirkemurer. I India får de erfare at de dype livsspørsmål blir tatt alvorlig. Der møter de den religiøse verden ikke som tørre dogmer, men som opplevelser.

Gjennomgangstonen er at ingen absolutt sannhet finnes. Enhver blir salig i sin tro eller opplevelse. Det er ikke underlig at

mange blir forvirret i dette religiøse konglomeratet.

I byen Rishikesh ved Ganges finner vi et 50-talls ulike meditasjonssenter og guru-bevegelser. The Beatles' inntog her sammen med sin guru Maharishi Yogi på slutten av sekstitallet, har vist veien hit for tusener siden. Byen er blitt til et av hinduismens sterkeste kraftsentra i sin påvirkning av vestlig ungdom. Studiegruppen har valgt seg ut Rishikesh som et av flere egnede tjenestesteder. De kristne ungdommene vil prøve å skape kontakt på det personlige plan, og formidle evangeliet inn i deres situasjon. Fravær av kirkens ytre kjenne-tegn gir begge sider en gjensidig frihet. Spennende var det å oppleve hvor lett en samtale om evangeliet kunne utfolde seg i dette så gjennom hinduiserte miljøet.

Opplevelser i høysetet

Evangelisering må gå hånd i hånd med sosialt hjelpearbeid. Vi kan ikke lukke øynene for de mange havarerte ungdommer. Santalmisjonæren sier det slik: «Ignorerer vi som kirke vårt ansvar for å hjelpe Vestens forsømte sønner, så vil deres rop i nær

Overgang til side 36

*Kvinnelig pinsepastor
i Jugoslavia:*

«JEG BA OM EN SJEL – MEN FIKK EN FORSAMLING!»»

Fra alle kanter av verden kommer den samme rapporten: «Når Gud åpner dører, kan ingen stenge dem!»

Det er herlig at Guds verk går fram, og det er herlig å høre om mennesker som har opplevd at Gud sprenger dører av bronse og slår i stykker bomber av jern. Ekstra herlig er det å høre at Gud åpner veien, slik at kvinner kan tjene i Guds menighet på lik linje med menn. Adela Brkic fra byen Novo Mesto i Jugoslavia er et eksempel på dette. Hun står i dag som pastor for en menighet på 130 mennesker, og har nettopp nedbetalt gjelden på et gammelt kapell som skal restaureres til kristent senter med undervisningssaler, bibliotek, kontorer, kjøkken og gjestrom.

Tekst: Anne Hove Sunnarvik

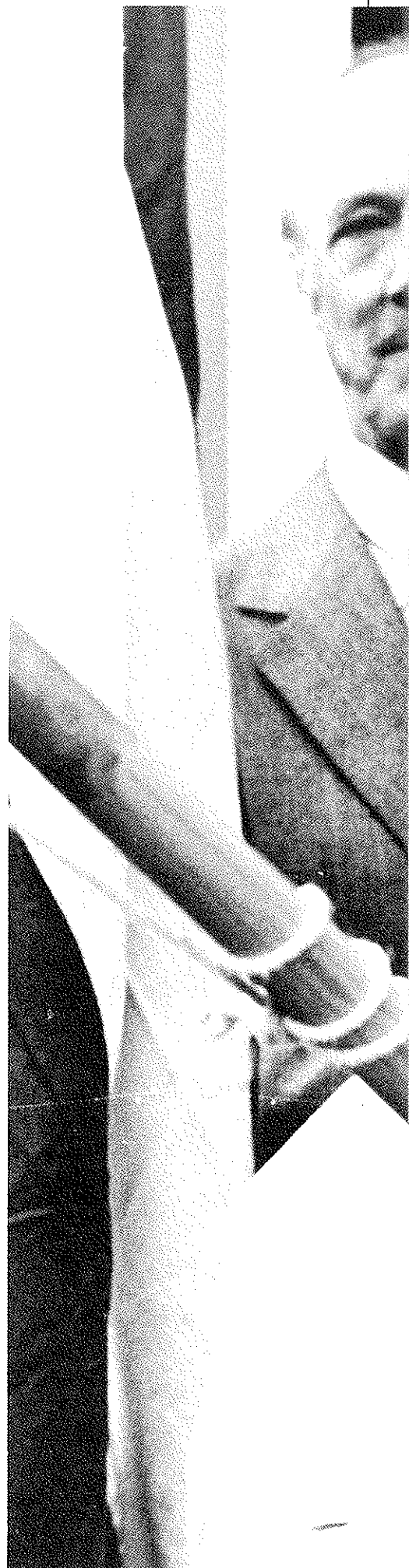
La oss se litt på bakgrunnen til denne kvinnen som på mange måter er en foregangskvinne:

Hun ble født i 1924 og vokste opp i en katolsk familie. Da hun var 22 år gammel, kom hun i kontakt med en pinsemenighet i Osijek, og hun ble frelst og døpt. Hennes mann, som var offiser i den jugoslaviske arme, ble på den tiden forflyttet til Novo Mesto i republikken Slovenia. For Adela var dette som å flytte til en annen verden, hvor hennes eneste nye bekjentskap var ensomheten. Språket var annerledes, og det fantes ikke en eneste troende der. Hun vitnet om Kristus for sin mann, men han var sterkt imot hennes kristne tro og truet med å slå henne hvis hun fortalte det videre. Han forbød henne å skjemme ut familien!

Men Adela ga ikke opp på tross av ensomheten og motstanden fra sin mann.

Hun ba i sin ensomhet: «Herre, gi meg bare en eneste sjel som jeg kan be sammen med!» Etter tre år i denne åndelige ørkenen skjedde underet. Først ble hennes mann frelst, deretter hennes mor og tre andre. Og noen tid senere holdt hun sin første dåpsforrettelse – for disse 5 nyomvendte. Etter dette vokste flokken raskt. Siden de ikke hadde noe møtelokale, møttes de på Adelas kjøkken. Men snart ble dette for lite, og flokken måtte søke ut i skogen, hvor de samlet seg i all hemmelighet, hver gang på et nytt sted. De opplevde mye, og Guds bevarende hånd var alltid med dem.

Senere flyttet Adela og hennes mann inn i et gammelt hus hvor de fikk innredet en møtesal med plass til 80 stoler. Adela forkynte Guds ord, men da menigheten enstemmig ville velge henne til forstander,

Et kapell som har vært brukt som katolsk kirke (se bilde ovenfor) har Adela fått kjøpt og innredet som menighetslokale. Til venstre ser vi Adela som flaggbærer under en konferanse i Norge for Europamisjon.

kom hun inn i en stor kamp hvor hun i et par måneder i bønn og faste ropte til Herren: «Jeg vil ikke bli pastor, jeg vil ikke bli pastor!» Men gjennom de tegn som Gud viste henne, og med en samlet menighet i ryggen, sa hun til slutt ja til kallet.

I over 20 år har forstander Adela Brkic hatt offentlig lisens for å preke, som den eneste kvinnelige pastor i Jugoslavia. Med seg i ledelsen har hun 5 eldstebrødre, som preker når hun er borte.

Menigheten har for øvrig eget orkester, kor og søndagsskole, og de har nå også fått et velegnet kirkelokale ettersom lokalet i deres hjem ble for lite. Det foregikk på følgende måte:

I mai 1983 hadde Adela en visjon. Hun så en gammel, skjelvende hånd som ga henne en stor nøkkel, og over denne hånden lå Guds store hånd. Flere av vennene hennes mente at hun fantaserte da hun fortalte dem dette, men Adela forble i visjonen og ble sterkere og sterkere i sin tro.

Et gammelt kapell hadde i lengre tid stått ubrukt i sentrum av byen. Det hadde opprinnelig tilhørt en greve, men senere hadde det vært brukt som katolsk kirke. I tro begynte Adela å lete etter eieren av denne eiendommen. Til slutt fant hun grevens arving, en gammel kvinne på 87 år. Og innen én uke gikk Adelas visjon i oppfyllelse. Fra den gamles skjelvende hånd ble det rakt henne en stor kirkeportnøkkel. Dette skjedde til tross for at hun på den tiden ikke hadde betalt en øre, eller fått noen løfter fra myndighetene.

I dag er imidlertid kirken betalt, og de er i gang med restaureringsplanene, som går ut på å gjøre stedet til et kristent senter med undervisningssaler, bibliotek, kontorer, kjøkken og gjesterom. Ved siden av kirken har menigheten fått en tomt på 1500 m².

Adela begynte sin virksomhet alene i sitt lønnkammer, men det frø hun sådde i tro, har spirt og grodd. Fremdeles er denne

Rolf Wernersson presenterer Adela fra talerstolen under en konferanse i Norge. Tidligere formann i Pinsevennenes Europamisjon Tom Erlandsen ytterst til høyre. Wernersson er en svensk forkynner som i mange år har arbeidet for evangeliet fremme i Øst-Europa.

venner er svært konservative. Det kan jo være interessant å minne om at pinsebevegelsens grunnlegger i Norge, pastor T. B. Barratt, hadde et svært positivt syn på kvinnens plass i menigheten, noe som riktignok har stått i kontrast til den vanlige oppfatning i norsk pinsebevegelse.

Bearbeidet av stoff fra Svein Thorkildsen, Tommy Moum og Rolf Wernersson.

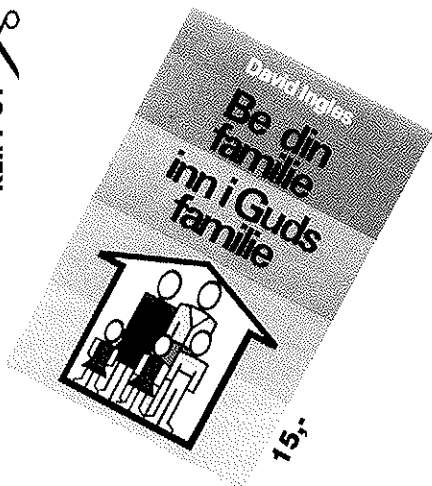
Den kristne fullkommenhet
Forts. fra side 36

sen kan leves ut i det daglige liv, og noe av svaret fant han i dannelsen av små og store omsorgsfellesskap, et gruppesystem som muliggjorde den vekst i nåde som skulle føre fram til kristenlivets mål – «Christian perfection».

Da Wesley i sitt siste leveår uttalte seg om det han betraktet som sitt største bidrag til oppbyggelsen av Kristi legeme, oppsummerte han det hele slik: «Læren om den fulle helliggjørelse er det store depositum som Gud har betrodd det folk som kalles Metodister. Og det er hovedsakelig for å få denne lære utbredt at Han synes å ha kalt oss fram».

Neste nr.: «Hellighetsvekkelsen»

KLIPP UT

Sannhetene i dette heftet vil gi glede og mot til mange som ønsker å bryte mørkets makt over sin familie. Kan bestilles fra:

LIVETS ORD FORLAG (tidl. Agape)
Boks 57, 3647 Hvitvingfoss
Tlf. (03) 76 85 40 ... Telefonsvarer

menigheten den eneste evangeliske forsamling i vid omkrets, men den består av mennesker som har lært at når man gir seg selv helt til Guds vilje, mister omstendigheter og menneskelig begrensning sin makt.

Adela blir også mye brukt som evangelist i andre menigheter, og hun var bl.a. en av pionerene som bygde opp pinsevennenes arbeid i Zagreb.

Hvilken utdanning og teologisk bakgrunn har så denne kvinnen?

– «Jeg har 4 års folkeskole. Og den kunnskap jeg har i Guds ord, har jeg lært meg på mine knær. Gud har styrket meg og elsket meg. Det er så mektig for meg å tenke på at jeg sto med ingenting, og har fått se at Gud har gjort noe stort.»

Men hvordan får en firebarns mor tid til å skjøtte både hjem og sine daglige plikter, samtidig som hun holder 3-4 prekener hver uke og leder en hel menighet?

– «Jeg må være både Marta og Maria i kombinasjon. I kirken er jeg Maria, i hjemmet er jeg Marta. Svært ofte må jeg ta nettene til hjelp når jeg forbereder mine prekener.»

En kvinnelig pinseforstander er et særsyn hos oss. Men det er enda mer påfallende i Jugoslavia hvor landets 3500 pinse-

20 spørsmål

Kjell Nygård

er 46 år gammel, og stasjonert på Frelsesarmeens Offiserskole. Han er født på Vestre Sandøya ved Tvedestrand. Han er utdannet maskiningeniør, men etter å ha avsluttet Frelsesarmeens Krigsskole i 1967, ble han forkynner i «armeen». Han har vært stasjonert som kaptein i Horten og Sarpsborg før han begynte å undervise på Krigsskolen.

Han er gift med Inger Marit fra Skien, og de har tre barn, Kjetil (14), Anne (11) og Kristian (7).

1. Hva opptar deg mest nå?

– Spørsmål i forbindelse med menighetene og den enkeltes ansvar for hele mennesket – med legem, sjel og ånd. «For i Kristus Jesus . . . gjelder bare tro virksom i kjærlighet.»

2. Hva skremmer deg i samtiden?

– At det ennå finnes kristne som er så partiske at de ikke har evne til å glede seg over at «det gror i naboens hage».

3. Hva gleder deg?

– At vi midt i en sekularisert tid opplever at Guds rike går fram.

4. Hvilke samfunnsspørsmål engasjerer deg?

– At menneskets egenkjærlighet har så gode vekstvilkår. De som har nok fra før, får enda mer, mens de som mangler selv det aller nødvendigste, får det enda verre.

5. Hvilke metoder har du mest tro på i evangeliseringsarbeidet?

– Den kristnes hverdagsliv sammen med Jesus. Den personlige kontakten kan aldri erstattes av stevner og stor-møter.

6. Hva slags program ville du ha mer av i radio og TV?

– Jeg synes det er altfor få programmer med kristen profil.

7. Hva leser du helst i et blad med kristen målsetting?

– Reportasjer om Guds gjerninger rundt

om i verden, samt artikler med undervisning.

8. Hvilken bok leste du sist?

– «Broen over 2000 år» av Olav Skjevesland.

9. Har du et sitat du liker?

– «Vi elsker fordi Han elsket oss først», 1. Joh. 4,19.

10. Hvilke menneskelige egenskaper setter du høyest?

Ærlighet, oppriktighet og trofasthet.

11. Hva mener du er sann åndelighet?

– Et liv hvor Guds kjærlighet får utføre sin forvandlende gjerning.

12. Hva mener du kjennetegner et bibelsk menighetsliv?

– Et menighetsliv hvor de forskjellige tjenester er i funksjon. 1. Kor. gir mye fin undervisning om dette.

13. Hva forventer du av en god preken?

– At jeg får se Jesus på en slik måte at Han får skape noe nytt i meg.

14. Hva er de største muligheter for Guds rike i dag?

– At vi som kristne ikke fortsetter å leve i teoriens verden, men lar Jesus bli en praktisk realitet i våre liv.

15. Hva mener du kan fremme Jesu bønn i Joh. 17,21 om «at de alle må være ett?»

– For det første må sann åndelig enhet forkynnes. Enhet er ikke noe organisatorisk eller uniformert enighet, det er gudgitt kjærlighet til alle Guds barn.

16. Hvilke sannheter tror du er mest forsømt i forkynnelsen i dag?

– Jeg er redd for at «spesialsannheter» overbetones på bekostning av det sentrale: Jesus som Frelser og Herre.

17. Hva mener du styrker familiesamholdet best?

– Bønnen, Ordet og et åpent forhold til hverandre.

18. Har du hatt en leveregel som har vært nyttig for deg?

– «Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud.» Matt. 19,26.

19. Hva har inspirert deg mest i det siste?

– Vissheten om syndenes forlatelse og Åndens vitnesbyrd om himmelsk borgerskap.

20. Kan du kort gjengi noe som framkalte smilet hos deg?

– Det kan jeg. Det har med Hvetekornets redaktør å gjøre. Jeg sier ikke mer! ☺

Ralph D. Winther:

«VI ER KALT TIL BÅDE Å MOTTA OG FORMIDLE GUDS VELSIGNELSE»

Tekst og foto: Rolf E. Janøy

Winter er leder for den største samarbeidende misjonsstrategiske institusjon i historien, opprettet for å hjelpe Guds folk over hele kloden til å nå de unådde folkeslag. Da Winter for en tid siden besøkte Norge, var HVETEKORNET det eneste blad som fikk anledning til et intervju med han. Vi tok opp noen av de spørsmål som Winter har engasjert seg i, og som er av vital betydning for vår tids kristenhet. Vi viser forøvrig til de orienterende artikler vi har hatt om Winter og hans misjonssenter i Pasadena i nr. 5 og 6/7 av HVETEKORNET. Dette er den siste i en serie av tre.

Lydighetens enhet

H.K.: Som engasjert misjonsmann, hvilken betydning tillegger du Jesu bønn om at «de alle må være ett», så verden skal tro?

R.W.: Jeg tror på den spontane enhet som vokser naturlig fram. Å tale om enhet eller arbeide for den, er ofte nytteløst.

Kristenheten slik den har vokst fram i Amerika, er mer preget av mangfoldighet enn av enhet. På mange måter har det vært de kristnes styrke i USA at de ikke har bekymret seg så meget over enheten at de ikke har tillatt mangfoldet å vokse fram. Friheten til å gjøre ting annerledes, friheten til å opprette en hvilken som helst menighet man har tro for, har vært en viktig årsak til en utrolig vekst og misjonsinnsats.

Du kan tenke på Barratt og metodistene. Han forsøkte i fem år å holde på enheten, men det ble klart at det ikke lot seg gjøre. Jeg sier ikke at løsningen var splittelse, men det var det jeg vil kalle desentralisering og mangfoldighet, som gav frihet til videre vekst. Dersom man da kunne ha tvunget fram enhet, ville denne veksten ikke skjedd. Enhet er ikke et mål i seg selv, det viktigste er at vi søker Guds vilje og vil lyde og tjene den. Når vi adlyder Herren, vil vi oppdage de andre som gjør det samme.

Da finner vi at vår lydighet mot Herren forener oss med andre kristne. Det er en sterk kjensle av enhet blant de kristne i USA selv om de formelt ikke er ett, og det finnes hundrevis av kirkesamfunn.

H.K.: Mener du at læremessig uenighet f.eks. om dåpen skal hindre enhet?

R.W.: I USA har dåp av troende de siste 20 årene fått et slikt gjennomslag at det selv i de «barnedøpende kirker» som angelikanere, lutheranere og metodister, blir stadig mer vanlig å tillate dåp av voksne. Dåpen er derfor ikke lenger det store strids-spørsmålet. Enhet må være noe langt dypere enn samme syn på slike trivielle lærespørsmål. Enhet er ikke det samme som å være enig. Den enhet jeg taler om, er lydighetens enhet, en troens enhet innfor det guddommelige kall til å vinne mennesker for Guds rike.

Om vi er lydige mot «det himmelske syn», vil vi oppdage at vi er ett. Enhet er ikke noe vi bestemmer oss for å skape, det er noe vi oppdager Gud har gitt oss når vi er tro mot Ham.

Misjonskall?

H.K.: I vårt land har det vært talt mye om misjonskall. Tror du dette kan føre til at enkelte kristne kan stille seg noe lunkne til misjonsoppdraget fordi de ikke har noe spesielt kall?

R.W.: For meg er det klart at alle som får et samfunn med Herren og vandrer trofast med Han, ønsker å dele dette med så mange mennesker som mulig. Om noen ikke har misjonstrang, må det være fordi de ikke har fått noe som de synes er verd å dele med andre. De tenker på misjon som utdeling av tørrmelk og klær. De er mer opptatt

med hjelpeprogrammer til fattige nasjoner enn å dele samfunn med Gud til alle jordens mennesker.

Bibelen gjør det klart at alle som har mottatt Guds velsignelse, også er kalt til å formidle den videre. Det er derfor ingen som ikke er kalt til å misjonere. Spørsmålet er bare: På hvilken måte kan vi mest effektivt dele evangeliet med andre?

H.K.: Behøver man ikke et spesielt kall for å dra ut som misjonær?

R.W.: Jeg tror ikke det, siden vi alle er kalt til misjonsarbeid. Vi lever i en krigstid når det gjelder evangeliet. Alle innbyggere i Guds rike er kalt til tjeneste. Hvilken oppgave den enkelte kan gå inn i, er avhengig av den enkeltes utrustning og de behov som er til stede.

H.K.: Men kan hvem som helst bare dra ut til et misjonsfelt?

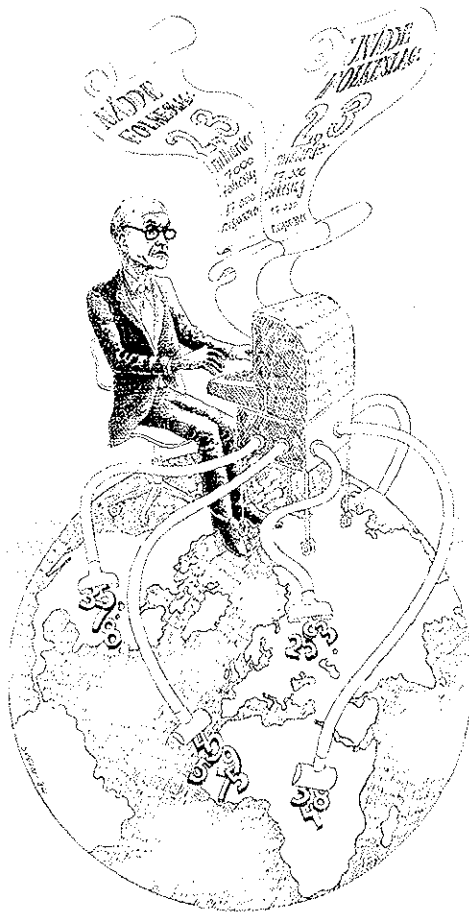

R.W.: Jeg tror du nå tenker på dette med ledelse. Ledelse er noe vi er avhengig av hver eneste dag, enten vi er misjonærer eller noe annet. Jeg har vært misjonær i Guatemala, siden underviste jeg på Fuller Theological Seminary, og nå leder jeg et senter for misjonsstudier. Det er en frukt av Guds ledelse med mitt liv, men jeg har ikke noe annet kall enn det fundamentale alle kristne har fått.

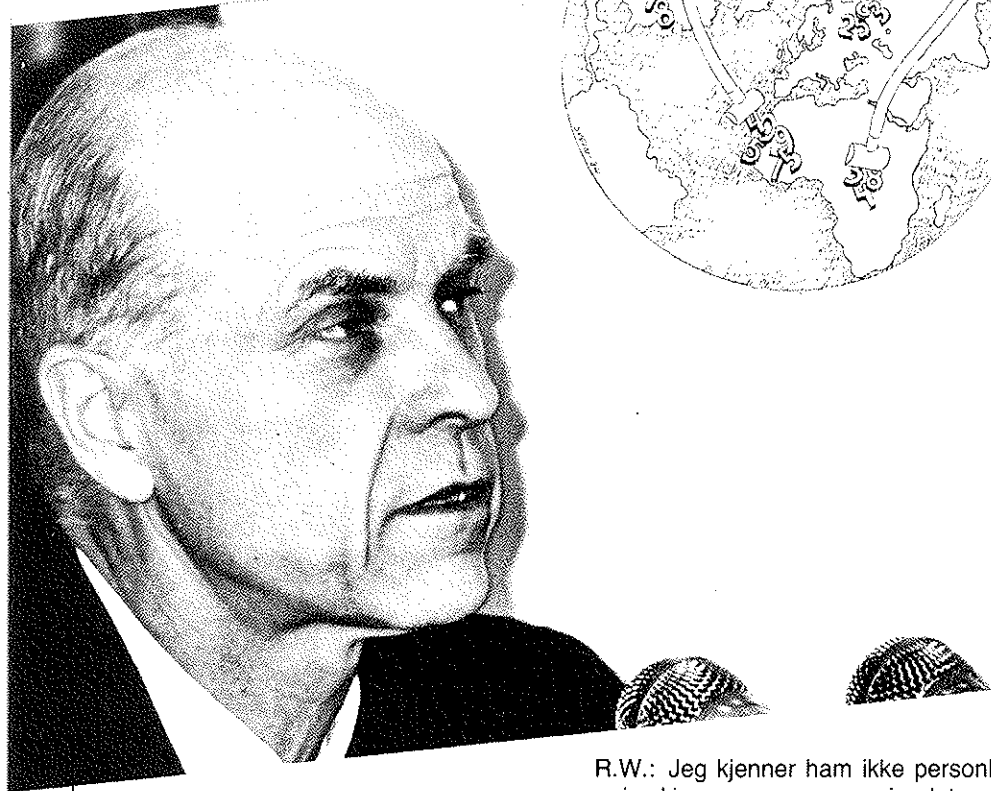
Ulike funksjoner

H.K.: – Er det noen uenighet mellom US Center for World Mission og Fuller, siden du forlot Fuller for å starte dette sentret?

R.W.: – Det er ikke noen forskjell i teologisk syn eller perspektiv, men vi har ulike

for sterkt begrenset i sin handlingsfrihet. Alle tiltak han gjorde for å hjelpe indianerne og de fattige, og for å bekjempe korrupsjon og overgrep, ble møtt med mistenksomhet fra de herskende familier og armeen. Han kunne ikke gå for langt for fort. Jeg ser det faktisk som et mirakel at han fikk utrettet så mye godt som han gjorde, og allikevel være så lenge ved makten. Han fikk bort hundrevis av korrupte statsansatte og fikk indianerne med i styret av landet. Dette måtte føre til motreaksjoner i et land som Guatemala. Sterkest motstand ble det mot hans planer om landreformer og demokra-

funksjoner. Jeg ser oss som et «anneks» til Fuller School of World Mission. Vi gjør ting som Fuller ikke kan gjøre. Fuller, som underviser blivende menighetsledere og misjonærer som kommer fra etablerte felter, konsentrerer seg naturlig nok om menighetsarbeid rundt om i verden. Vi er opptatt av mangelen på menigheter rundt om i verden. De er opptatt av at menighetene skal vokse der de er, vi er opptatt med at menigheter skal vokse fram der de ikke er. Vi arbeider ikke med misjonærer og forkynnere som er engasjert i arbeid der menigheten alt finnes, vi er opptatt med å bringe evangeliet til de stammer som ikke har hørt.

Guatemala

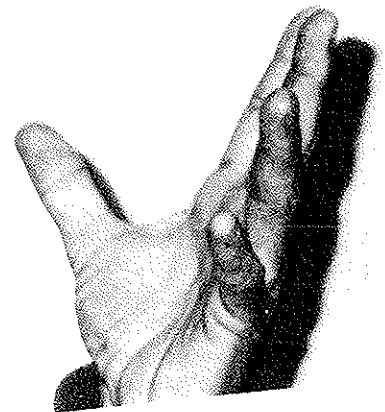
H.K.: Du var 10 år som misjonær i Guatemala. Kjenner du til Rios Montt som var president i landet?

R.W.: Jeg kjenner ham ikke personlig, men jeg kjenner mange som gjør det.

H.K.: – Du arbeidet blant indianerne og de fattige i landet, Montt ble i pressen anklaget for overgrep mot disse. For en tid siden hadde Christianity Today en stor artikkel, hvor dette ble avslørt som en medialøgn, og Montt ble framhevet som en oppriktig og god kristen. Hva er din personlige oppfatning om dette?

R.W.: – Jeg tror Montt var en god president for Guatemala, og at Christianity Today var et år for sent ute med sin artikkel. Alt som stod i den, hadde vært kjent lenge, men av en eller annen grunn kom det ikke ut før Montt var avsatt.

Så langt som Montt hadde muligheter, er det ingen tvil om at han arbeidet for å bedre de undertrykte kår i Guatemala. Vi som lever i vestlige demokratier, tror at en president i et latin-amerikansk land kan gjøre hva han vil. Men Montt ble innsatt som president av en gjeng militære og var der-

ti. Jeg tror dessverre at krefter i USAs militær makt var med på å få han styrtet p.g.a. dette. Det er et mirakel at han ennå er i live.

Ansvarsforhold

H.K.: – Hva er etter ditt syn en fungerende menighet?

R.W.: Jeg tror mange organisasjoner som kaller seg menigheter ikke er det, fordi de ikke fungerer som de bør. Jeg er presbyterianer og John Calvin er den store lederskikkelse for den tradisjon jeg er vokst opp i. Han mente at en menighet er et sted hvor «Ordet forkynnes og sakramentene forvaltes». Det er ingen god definisjon på hva en menighet er. Skal vi definere hva en menighet er i dag, vil jeg for min del si at det er en samling av mennesker som tror på Kristus og står i et ansvarsforhold til hverandre. Det er mennesker som har overgitt seg til hverandre i Herren for å søke Gud gjennom Hans ord. Der det ikke er et gjensidig ansvarsforhold, er det ingen menighet.

Kirker som ikke forventer noe av sine medlemmer, og medlemmer som ikke vil at deres menighet skal komme med utfordringer til dem, er ingen menighet. I USA er det mange som tror de gjør pastoren en tjeneste bare ved å ta plass på kirkebenken, og gir de av sine midler, tror de at de gjør menigheten en stor tjeneste. Slike kirker bryr seg heller ikke særlig om den enkeltes åndelige eller timelige behov. Og om noen blir borte, så er det ingen som spør etter dem. Slikt har lite med virkelig menighetsliv å gjøre.

Daglige handlinger

H.K.: – Hvilken målsetting ville du ha om du var pastor?

R.W.: – Mitt viktigste mål ville være å innvirke på det som skjer i dagliglivet hos menighetsmedlemmene. Jeg ville ikke være så opptatt av hva som skjer på søndagene. For mange pastorer er dette den viktigste dagen i uka. Om alt går bra på søndag, så er alle fornøyde. Men det som virkelig viser en pastors brukbarhet, er at han bruker søndagen til å få noe inn i menneskers liv som kan fungere på mandagen og resten av uka.

Det viktigste er at man får mennesker til å søke Herren daglig i Ordet, så de kan skjønne hva Gud gjør og ønsker å gjøre. Vi må få en så nær kontakt med Herrens arbeid at vi kommer i et ansvarsforhold til Hans verk. Kristenlivet er ikke å søke vel-signelser, det er en daglig prøve på om jeg tjener Herren så effektivt som jeg har mulighet til.

H.K.: Hvorfor legger du så sterk vekt på det som den enkelte gjør i hverdagen?

R.W.: – Dersom vi skal gå i takt med Gud, må det skje i hverdagen. Ingen ting av det som kan skje på «spesielle dager», er så viktig som det som bygges inn som et fast element i mitt daglige liv. Vi har alle gjort store løfter innfor Gud ved spesielle

«En ny ånd!»

Forts. fra side 19

byttet ut med en gjenfødt ånd, skapt i Kristus Jesus! Innvendig er vi nye skapninger. *Det gamle er borte, det nye er blitt til!*

Kan hende noen har «teologiske» problemer med å godta at «det gamle» er borte fordi noen skriftsteder snakker om å ikke seg det nye og avkle seg det gamle som en prosess som tar tid. Men om du ser nøyer etter, vil du se at disse skriftstedene snakker om fornyelsen av sinnet og sjelen. Det er for at det under som er skjedd i vårt indre skal dominere hele oss. Og det er en prosess!

En ånd med Herren

Men i min ånd er jeg forenet med Kristus, jeg er ett med det nye menneske. «Den som holder seg til Herren, er en ånd med
Forts. side 53

anledninger, men det er det som forandrer vårt daglige liv som betyr noe. For eksempel: Hvilke blader leser vi regelmessig? Er det noe som gir oss god, åndelig kost, eller er det underholdning?

H.K.: – Noen sier de ikke har tid til å lese et blad som HVETEKORNET, og den tiden de har, må de bruke til å lese Bibelen.

R.W.: – Godt lesestoff er en stor velsignelse, og de som ikke har tid til å lese gode, kristne blader, har antagelig liten tid for sin Bibel også. Jeg er engasjert i en god del, men abonnerer på 40 ulike blader som jeg har mye glede og inspirasjon av.

Kirkevekst

H.K.: – Har uttrykket «kirkevekst» blitt misoppfattet? Det virker som mange tror det er noe som skal hjelpe «vår menighet» til å bli større. Var det den opprinnelige mening med begrepet «kirkevekst»?

R.W.: – Nei. Kirkevekst var opprinnelig ikke ment som en oppskrift på hvordan pastorer skulle få større framgang. McGovern som lanserte dette uttrykket, pekte for det første på nødvendigheten av å få de som ble kristne, med i et fellesskap med andre kristne. Derfor ble uttrykket «kirke» brukt. Ordet «vekst» henspilte på at det måtte bli et større antall menigheter, med andre ord nye menigheter. Denne opprinnelige meningen med ordet «kirkevekst» er blitt nesten borte, derfor bruker jeg ikke dette uttrykket lenger. Tanken var at menigheter måtte etableres som folkebevegelser blant alle folkeslag.

Fronttjeneste

H.K.: – Hva sier du til misjonærer som «sitter fast» på felter hvor det for lenge siden er etablert evangeliserende menigheter?

R.W.: – Hensikten med misjon er å plante en ny menighet der ingen slik finnes og utvikle egne, nasjonale ledere for denne menigheten. En misjonær som står som pastor, er en selvmotsigelse. En misjonær foster pastorer, han tar ikke fra dem deres tjeneste!

Jeg oppmuntrer alle misjonærer og pastorer uansett hvor de virker, til å gjøre tjeneste ved «fronten». Fronten er de unådde folkeslag. Om de ikke selv kan gjøre «fronttjeneste», så håper jeg de støtter noen andre som gjør det.

Våre misjonsfelter burde så hurtig som mulig bli forvandlet til å bli misjonsbaser. Om de 90% av våre misjonærer som i dag arbeider på etablerte felter, kunne få visjon for de unådde, ville det skje.

H.K.: – Hva mener du med begrepet folkeslag?

R.W.: – Det samme som grunnteksten i Skriften mener med begrepet. Vi finner det i 1. Mos. 12,3; 18,18; 22,18 på samme måte som det brukes i Matt. 28,19. Folkeslag i bibelsk betydning betyr ikke politiske nasjoner eller land, lik de som er represen-

tert i FN, men etniske grupper. Skriften talar om «mennesker av alle stammer og tungemål, av alle folk og nasjoner» Åp. 5,9. Vi kan identifisere over 22.000 folkegrupper i verden i dag. 16.750 av disse er såkalte «unådde folkeslag», som for tiden ikke kan nås av noen form for fast kristen virksomhet. Disse grupper finnes hovedsaklig blant muslimer, hinduer, buddhister, kinesere og stammefolk, men slike grupper finnes også i bydeler i USA såvel som i Østen. De utgjør til sammen over 3.000.000.000 (tre milliarder) mennesker, dvs. over halvparten av jordens befolkning. Det kan være de ca. 7500 nomader som lever på verdens høyeste sletteland i Nord-India, eller det kan være 20 millioner sundanesere i Indonesia som ikke har en eneste evangeliserende menighet, og bare noen få misjonærer.

Vårt mål er at ethvert folkeslag må ha et evangelisk vitnesbyrd i sin midte i form av en menighetsbevegelse som er selvstendig og evangeliserende. Når det er skjedd, vil alle mennesker i verden ha en mulighet til å komme i kontakt med evangeliets budskap. Og det er et mål som kan nåes innen år 2000.

Her er det frontlinjen går for kristenfolkets viktigste kamp i dag. Vi har grunnlagt US Center for World Mission for å tjene misjonsselskapene, menighetene og misjonsstudentene i denne kampen. Om de tre deler av Kristi legeme kan bindes sammen i enhet og Den Hellige Ånds kraft, vil den store oppgaven «verdens-evangelisering» kunne fullføres endog før år 2000.

Bønnekamp

H.K.: – Deres satser på de siste tekniske landevinninger, som f.eks. data, i misjonens tjeneste, men hva tror du er det viktigste i denne striden?

R.W.: – Alle de redskaper vi kan bruke i denne oppgaven, vil være av liten verdi om ikke Herren ved sin Ånd får ruste oss til denne kampen. Derfor utfordrer vi kristenfolket over hele verden til å være med i daglig bønn for de unådde folkeslag. Vi utgir et globalt bønne-tidsskrift på engelsk og vil få det oversatt til andre språk. Målet er at 1 million evangeliske kristne hver dag skal forene seg i troende bønn for verdens unådde folkeslag. Vi håper også at mange menigheter vil «adoptere» ett av de unådde folkeslag, og gi dem arbeidere og midler inntil det blir opprettet en «datter-menighet» i dette folket. Om vi fikk 17.000 slike menigheter, ville mye kunne skje de nærmeste årene. De som ikke kan dra til fronten, må leve som «misjonærer» hjemme, dvs. greie seg med «misjonærlønn», og gi resten for å bakke opp de som er ute ved fronten. I «krigstid» må også de som er hjemme, leve med krigstidsøkonomi.

Videre behøver vi ca. 200.000 nye misjonærer som er villige til å hengi seg til den mest utfordrende oppgave for vår tids kristenhet: Å fullføre Jesu befaling om å gjøre alle folkeslag til disipler. ☞

Serie av
Age M.
Åleskjær

Det nye men- neske

Himmel på jorden

For å sette det hele inn i det perspektivet som Skriften gjør, må vi være klar over at Gud alltid har ønsket «himmel på jorden»! Da Jesus lærte oss å be slik Gud vil, sa han bl.a.: «La ditt rike komme. La din vilje skje på jorden som i himmelen» (Matt. 6,10).

Mennesket har fått en sentral plass i denne Guds plan. Da han skapte Adam og Eva, talte han om *mennesker i Guds bilde, som et avbilde av ham* (1. Mos. 1,26–28). Slike mennesker ville nemlig skape himmel på jorden. De ville bringe *Gud selv* og det Han står for hit ned på jorden, fordi Hans nærvær ville stråle fram fra Hans avbildel! Altså er det derfor mennesker er til: For at Guds rike skal være nær, Guds vilje skal skje – også på jorden.

Dette går igjen i hele Skriften: Det sentrale i Edens hage var Guds nærvær, Guds herlighet. Menneskets høyreiste stilling lå i at Guds herlighet hadde kommet over dem: «Du gjorde ham lite ringere enn Gud, og kronet ham med ære og herlighet. Du gjorde ham til herre . . . » (Sal. 8,6–7). Det tragiske ved syndefallet var at synden fjernet Guds herlighet, Guds overnaturlige nærvær: «For alle har syndet, og har ingen del i Guds herlighet» (Rom. 3,23). Når forsoningen fjerner synden, er ett av målene at vi på ny skal få del i Guds herlighet: «For Gud som sa: Det bli lys i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet, som stråler i Kristi ansikt, skal lyse fram (fra oss)» (2. Kor. 4,6).

Det som gjorde Israels folk til et vitnesbyrd på jorden, var *herlighetsskyen* av Guds nærvær.

Da Jesus kom, forkynte han: «*Himmelen er nær*» Med andre ord: *Himmel på jorden!* Hensikten med *menigheten* er at den skal være et tempel, en bolig for Gud: Guds nærvær fyller den! Vi er verdens lys. Lik en by på et fjell skal vi være et vitnesbyrd om at Guds nærvær er her. I GT hvilte Guds herlighet over et tempel av stener. Guds nærvær hadde en bygning som tilknytningspunkt på jorden. Men nå er vi Guds hus.

I tusenårsriket dreier det seg om det

I noen artikler framover skal vi dele en del sannheter som har betydd veldig mye for meg personlig. Da jeg ble bevisst hva det betyr å være «en ny skapning i Kristus Jesus», ble det mye enklere å fungere som en kristen.

samme: Guds rike skal fylle jorden.

Til slutt skal Gud skape en ny himmel og en ny jord der rettferdighet bor. «Guds bolig er hos menneskene . . . » Altså: Himmel på jord!

Det Gamle og det nye menneske

Bibelen deler hele menneskeheden inn i to «mennesker», det gamle og det nye, eller det første og det andre. Fordi det første menneske, Adam, falt ut av Guds plan, hadde Gud fra evighet av planlagt en ny slekt i Kristus, «det annet menneske» eller «det nye menneske». Adam er hodet og opphavet for alle dem som er «i Adam». Kristus er hodet og opphavet for en ny slekt, de som er «i Kristus».

NY SERIE

Guds plan om «himmel på jord» kunne ikke bli oppfylt gjennom Adam og den falne slekt. Fordi Adam syndet, ble det alt annet enn himmel her på jorden. Men da Kristus kom, var det himmel på jord overalt der han gikk fram. Han forkynte og praktiserte Guds rike på jord: «Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere» (Matt. 12,28). Denne Kristus er i dag hodet for et legeme av mennesker som er i Ham. Han lever sitt liv i dem, de er i Ham og Han i dem. Dette «nye menneske», Kristus, hodet og hele legemet, kan gå inn i Guds plan og virkeliggjøre den. Kristus er Guds bilde, og dette bilde stråler fram fra dem som er i Ham. Dette er nøyaktig det Gud talte om ved skapelsen! «Det annet menneske er fra himmelen» (1. Kor. 15,47).

Jeg skal i disse artiklene dele mest om den individuelle siden, hva det vil si å være «en ny skapning i Kristus Jesus». Derfor vill jeg nevne dette helhetsperspektivet først: Det nye menneske er Kristus som ett legeme, sammensatt av hodet og alle lemmene. Se f.eks. hva Kol. 3,9–11 sier: «For dere har lagt av det gamle menneske og dets gjerninger og kledd dere i det nye menneske, det som stadig fornyes etter sin Skapers bilde og lærer Ham å kjenne. Her

En ny ånd!

er ikke greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, utlending, skyter, slave eller fri, *her er Kristus alt og i alle*. Kristus er *alt* – Han er det nye menneske. Han er *alle* – vi er nye mennesker fordi Han er i oss!

Nye skapninger

I dette lys kan vi også forstå 2. Kor. 5,17 bedre: «Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. *Det gamle er borte, se, det nye er blitt til*».

Da vi ble født på ny, skjedde dette underet i vår ånd: Det gamle menneske forsvant, det nye menneske ble til, *nå er vi nye skapninger!*

Det er ikke vår kropp som blir født på ny. Den er som før: Om du hadde blå øyne før du ble født på ny, er de like blå etterpå. Det er heller ikke din sjel som blir født på ny: Om du var flink til å regne før du ble født på ny, er du det etterpå også. Så det er ikke «hodet som er borte, et nytt er blitt til». Ditt temperament og din sjelelige utrustning er den samme.

Det er i din ånd underet skjer: Han gir oss et nytt hjerte, en ny ånd inne i oss (Esek. 36,26–27). Jesu samtale med Nikodemus i Joh. 3,3–8 presiserer nettopp dette: Den nye fødsel er ikke noe som skjer med det ytre menneske, men i det indre, i vår ånd.

Kjødet

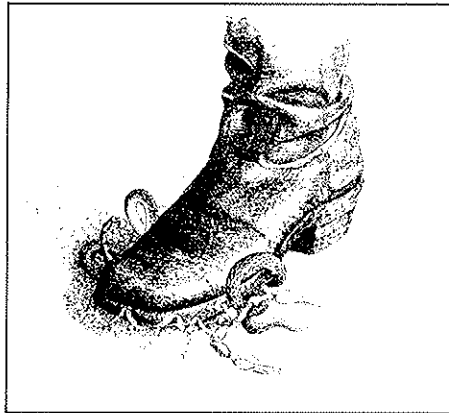
Nettopp derfor er det vi opplever kampen mellom kjødet og ånden. Vår ånd er født av Gud, og har lyst til Guds lov. Men fordi «det legem som har sjel» (1. Kor. 15,44) ikke er født på ny, har vi fortsatt kamp mot kjødet med syndens og dødens lov virksom i våre lemmer. Derfor sier Gal. 5,24 at det er vi som korsfester kjødet.

Vår gjenfødte ånd

Men i min ånd er jeg helt ny! Det gamle er borte! Vårt gamle menneske ble korsfestet med Kristus (Rom. 6,6). Det var *Han* som gjorde det, jeg bare mottar virkningen av det. Da vi ble født på ny, hadde korset den øyeblikkelige virkning i vår ånd at det gamle er borte: Vår ugjenfødte ånd, vår falne ånd, som var skilt fra Gud og i mørke, ble

Forts. side 18

ÅNDELIG
MAKTSKIFTE

GUDS RIKE
GJENOPPRETTES

FADER VÅR EN KRIGSERKLÆRING

Tekst: Sven Nilsson
Tegning: Svein Thorkildsen

Da disiplene spurte Jesus hvordan de skulle be, lærte han dem å be «store bønner». Dessverre har Fader Vår opp gjennom århundrene blitt redusert til en rituell andaktsbønn. Men egentlig er den en krigserklæring mot Satan og hans rike på jorden og det nærmeste himmelrom. Det er den eneste bønningen som Jesus uttrykkelig har lært oss å be.

I bønningen Fader Vår legger Jesus alt det som var viktig for ham, ja, det var den bønningen han selv bar på i sitt hjerte når han kom innfor Faderen. Dersom det å be i Jesu navn, betyr at vi ber i overensstemmelse med hans vilje, da er Fader Vår en bønn i Jesu navn. Dersom det videre er slik at Jesus alltid ba i overensstemmelse med Guds vilje, da har vi her et mektig våpen i åndens verden for det som skal skje på jorden. Vi vet at når vi ber i overensstemmelse med disse bønneordene, da ber vi i Jesu navn og etter Guds vilje. Da kan vi virkelig be med kraft, eller «autoritet», som ordet i Jakob 5,16 heller burde oversettes med.

Strategi for menighetens bønnetjeneste

Ordene i Herrens bønn er naturligvis ikke ment å skulle brukes som en magisk formel. Kraften og autoriteten man ber med, beror på den tro som ligger bak. Troen er på sin side avhengig av en åndelig bevisst-

het om den sammenhengen bønningen er satt inn i. Den Hellige Ånd kommer til å gi menigheten en dypere åpenbaring av denne bønnens strategiske betydning for hvordan vi skal be fram Rikets tilsynkomst i den siste tid.

Om en leser kirkehistorien, finner en eksempler på bevegelser som lengtet etter at Riket og Guds vilje skulle bli synlig på jorden. Men nesten alle disse bevegelsene har blitt borte fordi de forsøkte å bringe Guds rike fram gjennom organisasjoner eller politikk.

Vi må forstå at menighetens fremste oppgave er å være Guds samarbeidspartner i bønn, og å stride i den åndelige verden: Å binde, løse og begjære og på den måten utløse Guds kraft fra himmelen. Effekten vil bli synlig på jorden, men det avgjørende arbeidet skjer i vår stilling i bønn innfor Faderen.

Bønneordene i Fader Vår dekker hver for seg store erfaringsområder i denne bønnetjenesten. Bønningen kan deles i to etter innholdet. Den første delen er en

bønn om Rikets komme på jorden. Den andre gjelder forbederens forutsetning for selve bønnearbeidet. Vi begynner med den siste delen som berører forbederens beredskap og beskyttelse i den åndelige striden.

Gi oss i dag vårt daglige brød

Paulus oppfordrer Timoteus til å være «en god Kristi Jesu stridsmann». Det innebærer bl.a. at han ikke skulle være opptatt av sine egne, private interesser: «Lid også du vondt som en god Jesu Kristi stridsmann. Ingen soldat lar seg hindre av dagliglivets gjøremål, for da kan han ikke gjøre det hærføreren vil» (2. Tim. 2,3-4).

Når Jesus underviser om bønnetjenesten innfor Faderen, understreker han nødvendigheten av at den som ber, strekker seg utover sine egne bekymringer og omsorgsområder (Matt. 6,9ff, 25 ff.). Dette er nødvendig for å kunne ta imot det som ligger på Guds hjerte. Når Jesus oppfordrer disiplene til ikke å bekymre seg for sitt livsopphold, er det ikke fordi Jesus mener at dette er uviktig. Men han forsikrer dem at deres Fader i himmelen kommer til å gi dem det de trenger. For å bruke Paulus sitt bilde: Det er befalets ansvar å se til at soldaten har det han behøver til sitt livsopphold. Soldatens interesse skal være konsentrert om selve striden og hva den krever av ham.

Jesus oppfordrer sine disipler til å gjøre det til sitt livs mål å søke «Guds rike og hans rettferdighet», så skal de få alt det andre i tillegg.

Dette innebærer naturligvis ikke at det bare er de som er uten ansvar for sivilt arbeid og familie, som kan gå inn i den bønnetjenesten som Herrens bønn viser oss. Men det betyr at vi må overlate alt som har med våre behov å gjøre, til Faderen og stole på ham. Han har forsikret at «han aldri skal slippe oss eller svikte oss» (Heb. 13,5). Jesus, som selv kjente Faderens hjerte og omsorg for sine barn, sier: «Deres Far vet jo hva dere behøver før dere ber ham» (Matt. 6,8).

Visst får vi komme og legge «alle våre begjæringer fram for ham», for på den måten å gjøre våre problem til Guds problem. Men vi kan aldri bli skikket for den åndelige

striden om vi blir opptatt av våre egne bekymringer.

Da Herren begynte å undervise meg om dette for flere år siden, ga han meg et sammendrag av Matt. 6,24–34 som jeg lever etter ennå:

Om jeg vet at Gud vet hva jeg behøver, da vet jeg at jeg har det jeg behøver når jeg behøver det.

Med bønneordene: «Gi oss i dag vårt daglige brød» stiller vi oss i den omsorg som Gud har for vårt livsopphold. Vi gjør ikke krav på mer enn vi behøver. Vi begjærer ikke garantier lang tid i forveien, vi stoler på at vi har det vi behøver når vi behøver det.

Forlat oss . . . så som vi forlater

Når vi skal konfronteres med mørkets rike, er det viktig at vi selv ikke har noe som helst

samhørighet med Satan. Da Jesus gikk til den avgjørende striden med ordene «nå skal denne verdens fyrste kastes ut», kunne han også legge til: «I meg finnes ikke noe som tilhører ham» (Joh. 12,31).

Det samme vilkår gjelder for oss om vi skal kunne stå i den åndelige krigen. Det handler om frimodighet, både innfor Gud og overfor Satan. Bibelen lærer at fienden kan få et feste i oss om vi lever i synd, eller om vi tar imot hans anklager for ting vi har fått tilgivelse for hos Gud. Ingen som lever i synd, kan stride mot fienden. Han er allerede uskadeliggjort som soldat. Og om vi tar imot anklagerens beskyldninger i vår samvittighet, kommer vi inn under fordømmelse, selv om det som har hendt, virkelig er tilgitt. Fordømmelse på grunn av Satans anklager binder vår samvittighet like sterkt som utilgitt synd.

Sven Nilsson underviser fra Skriften under et seminar på Nordisk konferanse i Oppdal i sommer.

Om du vet med deg selv at du har gitt Den Hellige Ånd rett i alt han har pekt på som synd i ditt liv, da kan du også med sikkerhet vite at «Gud har tilgitt deg alle dine synder og rensset deg fra all urettferdighet». Still deg på tilgivelsens og rettferdiggjørelsens grunn i kraft av Jesu, Guds sønns blod, og lær din samvittighet opp til å stole på det Gud har sagt: «Dine synder og dine urettferdige gjerninger skal jeg aldri mer komme i hu».

Men vilkåret for at du skal kunne ta imot tilgivelse, er at du tilgir dem som har syndet mot deg. Uforsonlighet, bitterhet og anklager mot noen, gir fienden et angrepspunkt både i ditt eget liv og hos den som du vender anklagen mot.

Du kan heller ikke komme med frimodighet innfor Gud om du lever i konflikt med noen. Ikke alle konflikter kan legges til side ved at den ene parten får en forandret innstilling, men vi oppfordres til å «holde fred med alle mennesker, om mulig, så langt det står til dere» (Rom. 12,18).

Dersom du er blitt såret eller skadet på en eller annen måte ved et annet menneskes ord eller gjerning, har vedkommende kommet i skyld til deg. Du behøver ikke undertrykke dine følelser for det som er hendt. Din tilgivelse kan bare bli virkelig når du er bevisst på *hva* du tilgir. Aktiviser viljen din ved at du høyt og tydelig uttaler din tilgivelse innfor Gud i Jesu navn. Uavhengig av dine følelser har du dermed tilgitt din bror «slik Gud i Kristus har tilgitt deg» – dvs. fullkomment! Halleluja!

Led oss ikke inn i fristelse

For mange kristne er det en fantastisk opplevelse å få åpenbart gjennom Guds ord hvor totalt beseiret Satan ble ved Jesu død og oppstandelse.

«Han avvæpnet maktene og myndighe-

tene og stilte dem fram til spott og spe da han triumferte over dem på korset» (Kol. 2,15). Vi har ingen grunn til å frykte Satan når vi tror på Jesus Kristus. Frykten må tvert imot overvinnes for at vi skal kunne delta i den åndelige striden. All frykt er fra djevelen. Den er like typisk for hans vesen som kjærligheten er karakteristisk for Gud. Frykt er et av fiendens mest brukte og effektive våpen for å hindre kristne i å bruke sin åndelige autoritet. Men frihet fra frykt betyr ikke det samme som overmot. Vår sikkerhet og vår beskyttelse, vår autoritet til å stå imot og angripe ondskapens åndehærer, har sitt fundament i vår fullstendige avhengighet av Gud.

«Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. Bøy dere da for Gud! Men stå djevelen imot, så skal han fly fra dere» (Jak. 4,6–7).

Når vi i Herrens bønn ber: «Led oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det onde», så er dette en erkjennelse av at vi er avhengige av Gud og hans beskyttelse. Det betyr at vi ikke på egen hånd og i overmot utfordrer fienden. Vi underordner oss Guds vise råd, når han lar oss komme i alle slags fristelser og prøvelser. Da vet vi at han også allerede har beredt en utveg for oss. Vi bekjenner oss til seieren allerede i stridens begynnelse.

Gud vil også åpenbare for oss fiendens brohoder i den krigen vi står i, og gi oss en bønnestrategi for hvordan vi skal rive dem ned med «våpen som er mektige innfor Gud». Den dugelighet vi da har, kommer ikke fra oss selv. Derfor er den ikke noe som vi kan rose oss av. Det er heller ikke spørsmål om et prinsipp som vi uten videre kan bruke når og hvor som helst. For hvert nytt tilfelle vi står innfor, er vi like avhengige av Den Hellige Ånds direkte ledelse (2. Kor. 10,3–5, 2. Kor. 3,5–6).

«Ikke ved makt og ikke ved kraft, men

ved min Ånd, sier Herren» (Sak. 4,6).

«Herren er min kraft og styrke, og han er blitt min redning» (Jes. 12,2).

For riket er ditt

Den avsluttende delen av Herrens bønn, slik vi bruker den nå, finnes ikke i de eldste tekstene: «For riket er ditt, og makten og æren, i evighet. Amen.»

Disse ordene ble lagt til i forbindelse med at bønnen ble brukt i den urkristne menighet. De viser en bevissthet om hvor viktig det er å bekjenne det som vi ber om etter Guds vilje: «Denne frimodige tillit har vi til ham at han hører oss når vi ber om noe som er etter hans vilje. Og når vi vet at han hører oss hva vi enn ber om, så vet vi at vi allerede har det vi har bedt ham om» (1. Joh. 5,14–15).

I Åpenbaringen 12,11 står det om dem som overvant Satan, at de «overvant ham i kraft av Lammets blod, og det ord de vitnet».

Det ord vi vitner, er bekjennelsen til Guds ord, som vi tror i vårt hjerte og uttaler med vår munn. Ordet er Åndens sverd (Ef. 6,17). Ved at vi uttaler det med vår munn, blir fienden truffet, og Gud blir æret for sin trofasthet. Gjennom din bekjennelse inntar du det som Gud gir til din tro gjennom sitt ord.

Om du etter Guds vilje og i Jesu navn har bedt om at Guds navn skal bli forherlighet, Riket skal komme og Guds vilje skje på jorden som i himmelen, da skal du også bekjenne innfor ham som sitter på tronen, og Lammet:

Riket er ditt, og makten og æren, i evighet. Amen! ☞

Svar på tiltale

Denne gang:
**Marit K.
Rasmussen**

Kan en kvinne være bibellærer?

Marit Kristine Rasmussen: Folk flest tenker vel på hva Paulus skriver om den saken, og jeg respekterer fullt ut alt hva han har skrevet. Men vi må være klar over at han skriver ut fra en helt annen bakgrunn når det gjelder kvinner i tjeneste enn den vi har i dag. Den gang var de fleste kvinner engasjert i arbeid omkring hus og hjem, og det var sjelden at en kvinne forsørget seg selv. Kvinnens livsløp var forutbestemt helt fra barndommen av.

Vi må ikke glemme at nettopp hos Paulus finner vi en veldig høy verdsetting av kvinnen. Han likestiller henne med mannen innfor Gud.

Når det gjelder lærerembete og kvinnen, må vi anerkjenne den visdom og innsikt Gud gir en kvinne på samme måte som en mann. Hvis vi kritiserer en kvinne fordi hun bruker de gaver Gud har gitt henne, er dette egentlig en kritikk av Gud selv.

En tjeneste må alltid springe ut av den interesse og innsikt Gud har nedlagt i oss, og dette gjelder også lærergjærningen. Det er tjenesten som må stå i fokus, og hvis en kvinne kan utfylle en tjeneste, så må hun

være like aktuell til å gjøre det som en mann.

Misjonsskolelærer

HK: Du har i snart 10 år undervist på Misjonsskolen i Sarons Dal. Har du i denne tjenesten møtt motstand fordi du er kvinne?

MKR: Først og fremst er jeg blitt møtt med tillit både fra skolens ledelse og fra elever. Men jeg skal ikke undergå at jeg i enkelte tilfeller er blitt møtt med skepsis fordi det er en kvinne som har hatt denne oppgaven. Det er f.eks. blitt sagt meg at det ikke er passende at en kvinne har den tjenesten som jeg har fungert i. Jeg tok det inn over meg, inntil det gikk opp for meg at dette ikke var en kritikk av meg, men av Herren som har utrustet meg og ledet meg inn i denne tjenesten.

HK: Hvilke fag har du særlig undervist i der nede?

MKR: Språk, misjons-, religions- og kirkehistorie.

HK: Det fortelles at disse tilsynelatende «tørre» fagene kan utvikle seg til noe helt annet når du underviser i dem?

MKR: Det hender at jeg føler Herren leder oss inn i lovsang, tilbedelse og åpenhet for Guds nærvær. Da har vi opplevd at Gud på en spesiell måte har talt til elevene og møtt oss på en overraskende måte. Jeg tror dette er en meget viktig side av en slik skole, at vi kan være åpne for Den Hellige Ånds inspirasjon. Ved slike anledninger vet jeg at unge mennesker har fått et kall for livet.

Rektor

HK: Du går nå inn som rektor for Bibel- og Misjonsskolen i Sarons Dal. Hvilke tanker gjør du deg om skolens egenart. Hvilke visjoner har du for den?

MKR: Navnet Bibel- og Misjonsskole forteller mye om skolens egenart. Vi ønsker å gi dypere innsikt i Guds ord, og ikke minst ønsker vi å inspirere til heltidstjeneste for Guds rike rundt om i verden. Vi ønsker å gi informasjon om behovet for pionerer og nybrottsvirksomhet og skape forståelse for at vi som er privilegerte er skyldig til å nå dem som enda ikke har fått høre evangeliet. Vi ønsker også at elevene skal lære seg til å leve et disiplinert kristenliv, og å

omgås og ta hensyn til andre mennesker som en lever sammen med. Skolen har jo et internat som raskt avslører svake og sterke sider hos den enkelte i forholdet til de andre studentene. Vi ønsker å utvikle både åndelig og menneskelig modenhet.

HK: Der ser ut til at det vokser fram en rekke ulike former for bibelskoler i vår tid. Hvilken plass mener du skolen i Sarons Dal har i dette bildet?

MKR: Jeg tror skolen vil ha en sentral plass, for selv om det vokser fram mange menighetsbibelskoler og skoler knyttet til kirkesamfunn, så vil vi fortsatt være et tilbud for kristne fra alle deler av kristenheten. Jeg tror også det er en stor fordel at skolen er knyttet til alt det andre arbeidet som utgår fra Sarons Dal. Det har vist seg å være en stor inspirasjon for de elever som har gått her nede. Nå når det skjer en sterk utvikling på mediafronten, vil ikke det gjøre interessen mindre.

HK: Hvilke tema føler dere det er aktuelt å undervise om?

MKR: Det som kan inspirere til en tjeneste innenfor misjon, media og evangelisering anser vi for å være det viktigste.

HK: Gleder du deg til denne oppgaven som rektor?

MKR: Jeg ser på det som en stor utfordring og et stort ansvar å være med å motivere ungdom til en tjeneste for Gud, så jeg gleder meg til å ta fatt.

Bakgrunn

HK: Mange kjenner vel lite til din bakgrunn. Kan du kort fortelle litt om den?

MKR: Jeg ble kristen 13 år gammel i Indremisjonen og var med i yngres og ungdomsarbeidet der i flere år. Ønsket om å tjene Herren bare vokste seg sterkere, og jeg trodde at den beste måten å gjøre det på, var å reise ut som misjonær. Jeg be-

gynte derfor å studere medisin i Tyskland, men på grunn av at min mor ble syk, måtte jeg bryte av studiene etter halvgått løp. Det ble et så langt avbrudd at jeg følte det vanskelig å ta studiene opp igjen, så jeg dro hit ned til misjonsskolen i Sarons Dal som elev i 1970. Da hadde jeg vært medlem i Filadelfia, Bergen, i flere år. Siden da har jeg vært knyttet til Sarons Dal, og har hatt ulike oppgaver i tillegg til at jeg hele tiden har undervist på skolen her.

Eldstesøster

HK: Du er med i «Kirken i Dalen». Hvordan fungerer du i menigheten?

MKR: For en tid tilbake opplevde vi en nokså rask vekst, og det ble nødvendig å dele menigheten inn i cellegrupper. Jeg kom da med i arbeidet som celleleder, og oppdaget fort at det er et stort behov for kvinnelige sjelesørgere. Jeg har også vært

mye med i forkynnelsen i menigheten, og på ulike måter engasjert meg der jeg kunne gjøre en tjeneste.

HK: Det sies at du nå er valgt til eldstetjeneste i menigheten, stemmer dette?

MKR: Det stemmer. Jeg ble valgt inn sammen med fire andre, og vi er nå til sammen ti eldste. Det blir ni eldstebrødre og en «eldstesøster». I pinsesammenheng tror jeg at jeg er den andre eldstesøster. Den første var vel Laura Barratt, som i mange år var med i eldsterådet i Filadelfia, Oslo. Jeg synes det er oppmuntrende å være med i en menighet som har tro for å ta et slikt skritt. Jeg håper flere menigheter vil gjøre det samme. Jeg tror mange søstre allerede fungerer som eldste, både når det gjelder forkynne, sjelesorg og rådgivning, uten å være valgt til dette. Jeg tror det er riktig at vi også formelt stadfester disses tjeneste ved å innsette dem som eldste.

HK: Synes du søstrene blir for mye passivisert i vanlig menighetsliv?

MKR: Jeg tror at det fremdeles henger igjen noe av den holdningen at kvinnen er noe mindre enn mannen, også kvinnen selv kan gi uttrykk for slike holdninger. Derfor tør de ikke stå fram i menighetssammenheng med sine gaver. Det burde være menighetens oppgave å hjelpe kvinnene ut av denne situasjonen og få dem med i f.eks. møteledelse, forkynnervirksomhet, sjelesorg og eldstetjeneste. Når dette er sagt, håper jeg at ingen oppfatter meg som noen slags «kvinnefront-talsmann». Jeg mener ganske enkelt at kvinnene bør få bruke de gaver og tjenester Gud har gitt dem i sin menighet.

Engasjert

HK: Du har talt en del i Aglow-samlinger. Hvordan opplever du denne bevegelsen?

MKR: Jeg tror den er et redskap Gud bruker til å nå møte-fremmede mennesker og til å føre kristne fra ulike kirkesamlunn inn i et dypere liv med Gud.

HK: Du har engasjert deg mye i Europamisjonen. Hva føler du er mest aktuelt i den sammenheng nå?

MKR: At hele Europa behøver vekkelser, slik at disse landene igjen kan bli preget av det kristne budskap. For at en slik vekkelser skal komme, behøves arbeidere som kan forkynne evangeliet.

HK: Er det noe som ligger deg personlig spesielt på hjerte i disse dager?

MKR: At vi må forkynne det enkle evangeliet om korsets budskap. Det er det eneste som skaper liv og vekkelser. Uten korset har vi ingen ting, men med korset har vi alt Gud har gitt oss.

Marit Rasmussen i aksjon på Bibel- og Misjonsskolen i Sarons Dal, hvor hun fra i høst er ansatt som rektor.

Kjennetegn på lederskap

En leder er blitt beskrevet som en person som ser mer enn andre, som ser lenger enn andre, og som ser før andre.

En leder er en som tar initiativ, en det skjer noe rundt.

Å ta initiativ er karakteristisk for Gud (Rom. 5,8). Og når Han gjør noe, bærer det Hans kvalitetsstempel.

Jesus var en sann leder. La oss søke i hans liv for å finne kjennetegn på virkelig lederskap:

1. Stallen

Jesus ble født i en stall. Dette var stedet der Gud innledet sitt verk. Det var ikke Marias eller Josefs valg at Jesus skulle bli født i Betlehem, og slett ikke i en krybbe. Det var Guds valg. Arbeidet begynte på det stedet og på den måten som Gud bestemte seg for.

Fører de møter eller programopplegg som du deltar i, til slike resultater i menneskers liv at du tør si at Herren har satt sitt eget stempel på det, og at det er satt i gang på Hans initiativ? Eller løper du av sted for å gjøre dine egne saker med et fromt ønske om at Gud henger med og velsigner det? En av de største hindringer for at Gud virkelig skal få bevege seg i kirkene i dag, er de mange aktiviteter som ikke har «stallens kvalitetsstempel». Det er godt arbeid, men det er ikke satt i gang av Gud. Hver morgen når vi våkner, er det tusener av behov inn-

en rekkevidde. Vi trenger å vite hvilke av behovene vi skal dekke, og hvordan vi skal gjøre det. Hva slags hjelp eller tiltak vil være effektive? *Forvent at Gud vil åpenbare når, hvor og hvordan han ønsker å få sitt arbeid gjort.*

Snekkerverkstedet

Da Jesus vokste opp, jobbet Han i Josefs snekkerverksted. Vi vet omtrent ingenting om disse årene, med unntak av et kort glimt da Han var tolv år gammel. Tredve år med

Her er han i ivrig samtale med forkynnere under et norges-besøk. Fra venstre Kjell Haltorp, Levin, Terje Rygh og Yngvar Lunde.

åndelige ting. Alle ting. Alminnelige ting, dagligdagse ting, trege og kjedelige ting, til og med ubehagelige ting. Et av de karakteristiske trekkene ved folk som Gud har fornyet, er at de erfarer at Gud griper inn i de mest ordinære situasjoner.

Forvent av Gud at han vil gripe inn i hverdagslivet.

3. Jordan

Ved elven Jordan kom Den Hellige Ånd ned og hvilte over Jesus. Han ble salvet med kraft for sin tjeneste. Se etter stempellet: Har denne personen, denne menigheten eller dette embetet Den Hellige Ånds salvelse til tjenesten som blir utført? Nøkkelordet er *salvelse*. Svært mye av tjenesten i dag er grunnlagt på tradisjon og menneskelige ideer. Dette er ikke den slags tjeneste som gjør alle ting nye. Dersom ikke tjenesten er bestemt av Gud og salvet med Den Hellige Ånd, er den uten kraft.

Forvent at Gud skal salve deg til en åndsfull tjeneste.

4. Ørkenen

Straks etter at Jesus ble salvet til sin tjeneste, ble Han ført av Ånden ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Dette var ikke et brudd med Guds plan. Ånden ledet Ham. Det var en nødvendig konfrontasjon i Jesu liv.

Se etter ørkenens stempel. Har du møtt fristelser og prøvelser? Har du vært ute i ørkenen, hvor det virker som om Gud har blitt taus, og djevelen taler høyere enn før? Djevelen demonstrerte sin grunntaktikk i Edens hage, og han har ikke forandret på den siden. Han hvisker til oss: «Guds ord virker ikke i ditt liv. Du har tatt feil. Gud har ikke kalt deg, han kan ikke bruke deg . . . »

I ørkenen griper Gud inn på en spesiell måte. Ikke ved hjelp av omstendigheter eller mirakler, heller ikke ved syner og åpenbaringer, men gjennom en stadfestelse av sitt ord. Når djevelen frister og presser deg der i ørkenen, bekjenn da klart det som Gud allerede har vist deg i sitt ord, at det er grunnlaget for kallet og tjenesten Han har gitt deg i ditt liv.

Forvent at Guds ord skal stadfestes. Det gir seier i enhver ørken som du personlig, eller ditt fellesskap går igjennom.

5. Korset

På alt vi oppnår av varige verdier, står en prislapp, merket:

Innsats, tålmodighet og utholdenhet. Sant lederskap, selv når det blir utført av den mest modne og følelsesmessig stabile person, krever alltid sin pris på det personlige plan. «Den som vil berge sitt liv, skal miste det» (Luk. 9,24). Resultatet avhenger av et grunnspørsmål: Hvor mye er du

villig til å betale i hardt arbeid og svette, i tålmodighet, i tro og utholdenhet for å nå ditt mål? Førsteklasses lederskap blir ikke til av seg selv, det kommer fram kun gjennom en overgivelse av ditt liv. Det tar tid, krefter og energi å tjene andre.

Uttrykker min tjeneste at jeg er villig til helt å ta korset opp og følge Jesus?

6. Den tomme grav

Hva gjør du når de mørke sinnsstemninger kommer? Disiplene møtte motløsheten og graven. Det kommer dager da spenning, begeistring og kraft ser ut til å ta ferie. Alt det høye blir lavt. Hvordan går det da, holder du motet oppe? Hvordan unngår du å gi opp eller ta negative avgjørelser i tunge stunder? Hvordan holder du tanken din klar og hvordan tar du vanskeligheter? Du må være forberedt for slike øyeblikk. Husk, graven var ikke slutten for Jesus. Gud reiste Ham opp fra døden for å herske og regjere. Og Gud har reist oss opp med Ham til himmelske posisjoner. Det er ikke omstendigheter og følelser som skal beherske oss, men oppstandelseliv og kraft. «Den som styrer sitt sinn, er bedre enn den som inntar en by» (Ordsp. 16,32). Se etter den tomme gravs kvalitetsstempel. Bærer min tjeneste preg av gravens tristhet og motløshet, eller av triumfen og proklamasjonen: «Jesus lever!»

7. Oppstandelsen

«Det er fullbrakt!» Det kom et øyeblikk for Jesus da Han kunne hvile etter et fullbrakt verk. Det var belønningens øyeblikk. Han hadde ikke gravd talentet sitt ned i jorden, men lik mannen i lignelsen, hadde han vært trofast i utføringen av det arbeidet Han ble satt til å gjøre. Og nå var tiden kommet for Ham til å styre ti byer (Luk. 19,12–27). Faktisk la Faderen alle ting under Hans føtter.

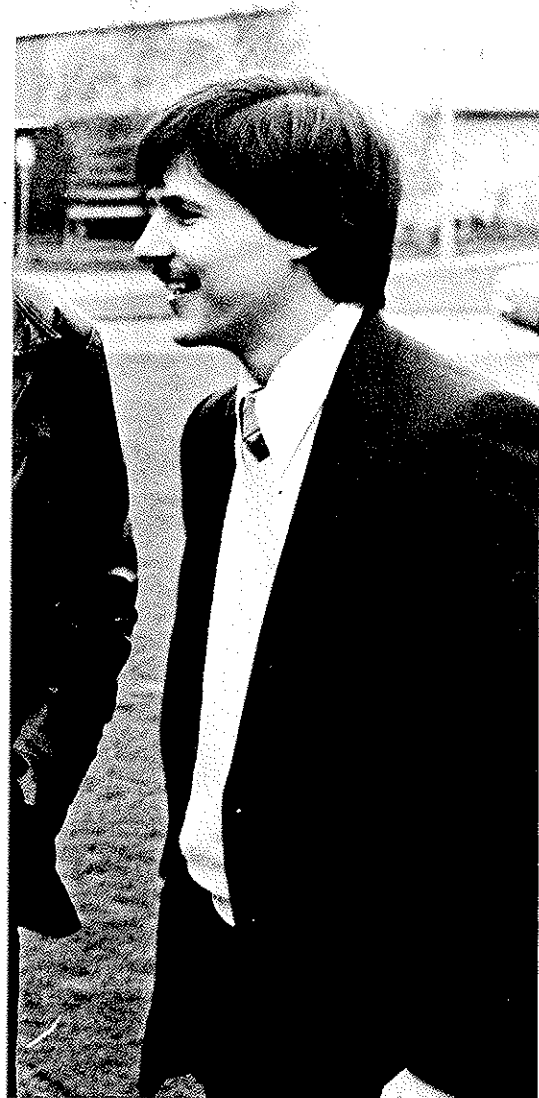
Se etter oppstandelsens stempel. Det vil komme et belønningens øyeblikk for deg også. Det å være med i Guds arbeid, gir mulighet for tilfredshet og anerkjennelse, og dette ansporer deg til trofast tjeneste for Herren.

Imidlertid må dine ambisjoner være realistiske. Noen ledere setter seg selv umulige mål. Det kan drive dem inn i sammenbrudd og depresjoner. Men et trosmål for arbeidet må vi ha. Det er mennesker med bestemte meninger, de som vet retningen, som kan sette noe ut i livet litt etter litt. Mennesker med lederansvar bør utvikle evnen til å kunne arbeide mer målrettet etter hvert som de fullfører sine mål. Det er oppstandelsens kvalitetsstempel.

La oss i lys av Jesu liv se vårt arbeid, vår tjeneste, vårt engasjement i menigheten. Bærer det Herrens kvalitetsstempel?

Oversatt av Irene Olsen

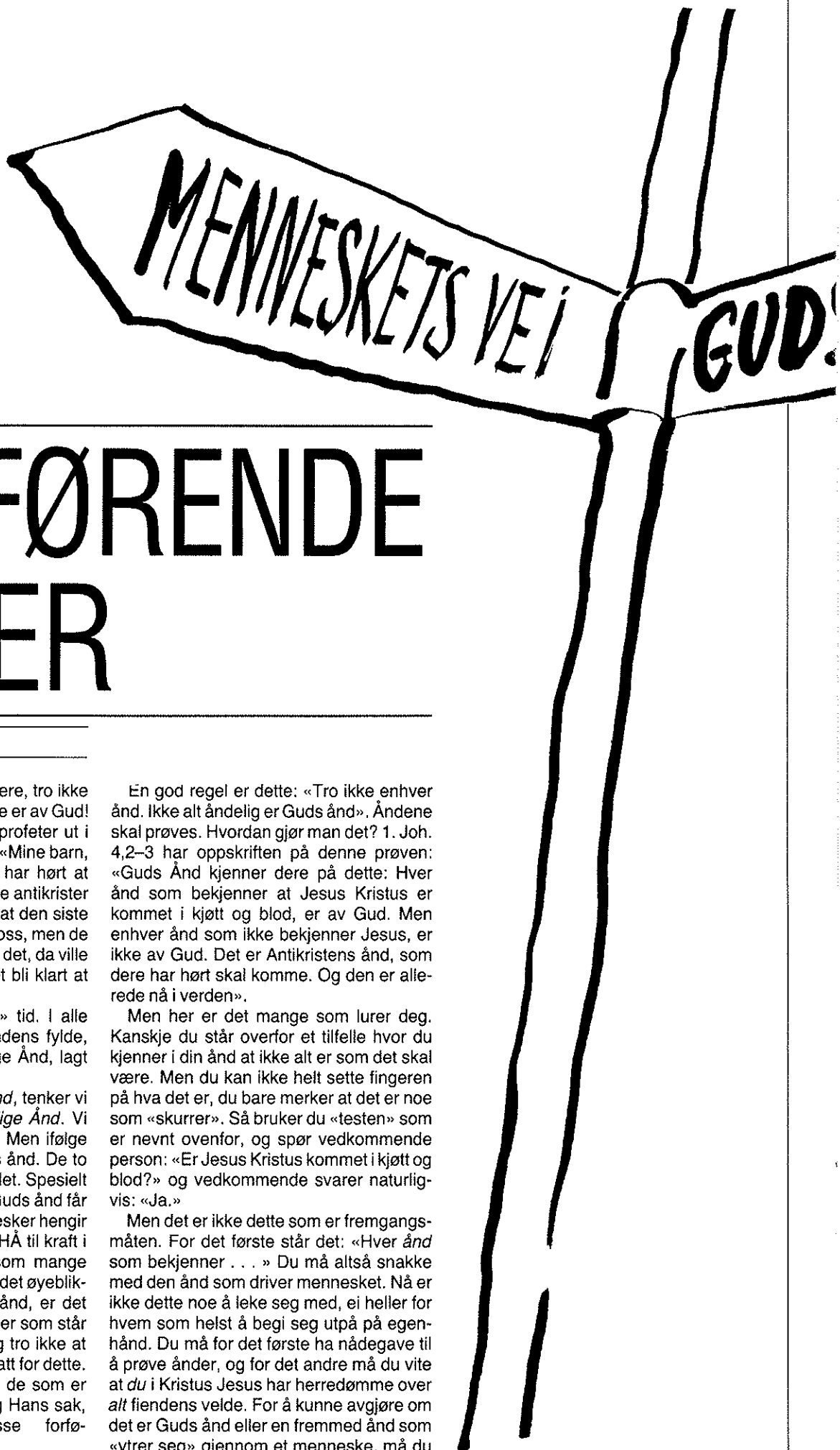
Sven Levin er en svensk forkynner som etter å ha virket som pastor og misjonær, nå står i en rik undervisningstjeneste i USA.

i Jesu liv

stille vekst og utvikling. Tredve år med vanlig hverdagsliv. Ikke dramatisk eller oppsiktsvekkende, neppe verd å skrive om. Likevel var det en uunnværlig del av den gjerning Gud gjorde gjennom Jesus.

Se etter snekkerverkstedets kvalitetsstempel. Framviser ditt arbeid en stille vekst og stabilitet i hverdagslivets situasjoner? Vet vi hvordan de skal holde ut det dagligdagse? Har vi lært oss til å være trofaste i de små og ubetydelige ting? Nøkkelordet er *alminnelig*. «Se, jeg gjør alle ting nye!» Ikke bare store ting. Ikke bare

FORFØRENDE ÅNDER

Tekst: Anne Hove Sunnarvik

I 1. Joh. 4,1 står det: «Mine kjære, tro ikke enhver ånd! Prøv åndene om de er av Gud! For det er gått mange falske profeter ut i verden». Og i 1. Joh. 2,18–19: «Mine barn, nå er det den siste tid. Dere har hørt at Antikrist skal komme, og mange antikrister har alt stått fram. Derfor vet vi at den siste tid er kommet. De er utgått fra oss, men de var ikke av oss. Hadde de vært det, da ville de blitt hos oss. Slik skulle det bli klart at ikke alle er av oss».

Vi lever idag i en «åndelig» tid. I alle kristne leire blir dette med åndens fylde, åndens kraft, dåp i Den Hellige Ånd, lagt vekt på.

Når det gjelder dette med *Ånd*, tenker vi kristne naturligvis på *Den hellige Ånd*. Vi ønsker å bli fylt av Guds Ånd. Men ifølge Guds ord, er ikke all ånd Guds ånd. De to siterte bibelvers skulle belyse det. Spesielt nå i den siste tid, merker vi at Guds ånd får stadig mer og mer frihet, mennesker hengir seg til Gud og åpner seg for DHÅ til kraft i tjeneste for Ham. Men noe som mange kanskje ikke er klar over, er at i det øyeblikket man åpner seg for Guds ånd, er det samtidig urene, forførende ånder som står parat til å «entre arenaen». Og tro ikke at det bare er noen få som blir utsatt for dette. Ofte er det de mest hengivne, de som er mest interessert i Guds rike og Hans sak, som blir utsatt for disse forførende åndene.

En god regel er dette: «Tro ikke enhver ånd. Ikke alt åndelig er Guds ånd». Åndene skal prøves. Hvordan gjør man det? 1. Joh. 4,2–3 har oppskriften på denne prøven: «Guds Ånd kjenner dere på dette: Hver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, er av Gud. Men enhver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Det er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden».

Men her er det mange som lurer deg. Kanskje du står overfor et tilfelle hvor du kjenner i din ånd at ikke alt er som det skal være. Men du kan ikke helt sette fingeren på hva det er, du bare merker at det er noe som «skurrer». Så bruker du «testen» som er nevnt ovenfor, og spør vedkommende person: «Er Jesus Kristus kommet i kjøtt og blod?» og vedkommende svarer naturligvis: «Ja.»

Men det er ikke dette som er fremgangsmåten. For det første står det: «Hver ånd som bekjenner . . . » Du må altså snakke med den ånd som driver mennesket. Nå er ikke dette noe å leke seg med, ei heller for hvem som helst å begi seg utpå på egenhånd. Du må for det første ha nådegave til å prøve ånder, og for det andre må du vite at *du* i Kristus Jesus har herredømme over *alt* fiendens velde. For å kunne avgjøre om det er Guds ånd eller en fremmed ånd som «yttrer seg» gjennom et menneske, må du

SVEI

snakke til ånden, altså koble mennesket ut. Kommer du så langt at du får kontakt med ånden, og spør om Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, vil du aldri få «ja» til svar dersom det er en fremmed (uren) ånd.

Men som jeg har sagt tidligere, dette er ikke noe å leke seg med, og de fleste av oss vil aldri komme i nærkontakt med urene ånder på denne måten. Hvordan skal vi da kunne vite om det er Guds ånd eller fremmede ånder, Antikristens ånd, som er drivkraften?

La oss først ha klart for oss at tegn og under i seg selv *ikke* er noe bevis for at det er Guds ånd som står bak. Når den falske profet står fram, vil han frembringe tegn og under som kanskje overgår mye av det vi hittil har sett av slike ting. Men han vil ikke ha Guds ånd som drivkraft. Han vil være drevet av satan. Og som vi leste: «Antikristens ånd er allerede nå i verden».

Det hender enkelte ganger at man står overfor mennesker som virker veldig «åndelige». De ber fine bønner, de siterer Guds ord, og det skjer kanskje tegn og under ved deres hender. Profeti og tunger med tyding kan det også være en del av. Men du kjenner ingen gjennomstrømmende fred og glede ved samværet med disse menneskene. Du kjenner derimot en viss «ufred», en «guffen» følelse vil kanskje være dekkende. Du vet egentlig ikke hva du skal tro, for det de sier er jo så riktig, det de ber er jo så fint, de kommer jo med både profeti og tunger med tyding og alt virker tilsynelatende i orden. Men du har denne usikre følelsen: Hva er dette?

Hvis du kjenner det på denne måten, STOPP! Uansett hva disse menneskene måtte si eller gjøre, STOPP og vent til du kjenner Guds fred og glede i ditt hjerte over fellesskapet med disse. Guds rike består nemlig ikke i mat og drikke, men i rettferd, fred og glede i DHÅ. (Rom. 14,17). For alle som ikke har nådegave til å prøve ånder, er det en god regel å følge når det gjelder disse tingene: Du må føle *trygghet* for det. Kjenner du den minste anelse av utrygghet, STOPP! Gå ikke videre i samme spor før du kjenner tryggheten fra Far i himme-

len i ditt hjerte. Er det den minste antydning til tvil eller utrygghet i ditt hjerte, STOPP! Dersom du har tatt feil, og det er Gud, kan du være sikker på at han ikke gir seg. Han vil føre deg sikkert videre. Men er det en uren ånd som prøver å forføre deg, vil du stadig kjenne en sterkere og sterkere følelse av utrygghet. Jeg har konkrete eksempler på at det som til å begynne med bare var en svak anelse av at «her må det være noe galt», etter hvert har vist seg å være forførelse. I 1. Joh. 2,19 leste vi: «De har utgått fra oss, men de var ikke av oss». Dette viser oss at disse forførere er i menighetene, i de forskjellige gruppene rundt omkring. De oppfører seg som en av oss, men i sitt hjerte gir de grobunn for urene ånder. Disse kommer ikke inn som et veldig vær, synlig for alle og enhver, men de sniker seg inn, kanskje ved at man åpner seg for urene tanker som sjalusi, stridigheter, hovmot osv.

I 1. Tim. 5,22 har Paulus en god regel: «Vær ikke for snar til å legge hendene på noen, og bli ikke medskyldig i andres synder. *Hold deg selv ren*». Vi må huske på at Guds ånd er sømmelig og høvisk. Gud gjør ikke noe usømmelig. Særlig ved bønn med håndspåleggelse vil man kunne skjønne Guds ånd fra urene ånder. Voldsomme bevegelser, skjelving, stryking av hånden på kroppen, vil ofte være tegn på at man ikke er drevet av Guds ånd. Jeg sier ikke at Guds ånd ikke kan frembringe voldsomme bevegelser, men hvis disse bevegelser, eller skjelvinger fører med seg en følelse av urenheter, ufred, utrygghet, er det *ikke* Guds ånd. Da bør du i all stillhet (hvis du ikke er drevet av Ånden til å byde) be vedkommende slutte. Du kan også be om Jesu blods beskyttelse mot eventuelle urenheter.

Ikke ta imot alt som gir seg ut for å være åndelig, men prøv åndene om de er av Gud. Kjenn etter i ditt hjerte om du kjenner fred og glede, ikke gi deg hen til en opplevelse fordi du «for enhver pris» vil oppleve noe. La alt skje på ordets grunn, la Bibelen være din rettesnor, ikke opplevelsene, profeti eller tunger med tyding. Ha stadig samfunn med andre troende, som de første kristne, de holdt seg trofast til apostolenes lære (undervisningen av ordet), samfunnet (fellesskapet med andre troende), brødsbrytelsen og bønnene. (Ap.gj. 2,42). Ikke lag din egen lille klikk med spesielt åndelige brødre og søstre, men søk et fellesskap hvor alle disse fire tingene blir lagt vekt på. Ikke søk åndelige opplevelser for opplevelsens skyld, men søk Jesus.

Og la deg ikke skremme av disse tingene til å avvise alle åndelige opplevelser, men la alt gå sømmelig og sunt for seg. Og vær våken for at muligheten for forførelse er tilstede. Ha et åpent og ærlig hjerte for ordet, og om du ser noen som har forvillet seg bort fra den sunne lære, be Gud gi deg nåde til å vise vedkommende tilrette.

Jeg tror det er sunt å være våken for disse tingene, spesielt i denne tiden som er så full av forvirring på det åndelige område.

Ikke alt som gir seg ut for å være Gud er av Gud, og ikke alt som gir seg ut for å være Guds ånd er Guds ånd.

PRØV ÅNDENE, OM DE ER AV GUD!

Jesus og det robuste menneske

Forts. fra side 63

tetsbyen Barkley. Samtalene var i full gang da vi listet oss inn og satte oss i en krok for å lytte og teft. Rommet var fullt av storkvokste, unge karer – det var bare fire-fem jenter til stede. Også de var høye og kraftfulle personligheter. Her var det samlet en flokk av Herrens krigere, og de planla dagens innsats. Utfordringene var sterke og forventningene store.

Etter rådslagningen spurte vi jentene hvorfor de var så få og guttene så mange. «Det livet vi lever er for hardt for de fleste jenter», svarte de.

Her er det sikkert en del å diskutere når det gjelder manns- og kvinnerollen, men bortsett fra dette så min venn og jeg som i et lynglimt hvor fattige på utfordringer mange av våre egne, kristne ungdomsmiljøer er. Uten tvil er vi også her på sporet av årsakene til at mange kraftfulle, robuste mennesker blant kvinner og menn, gutter og jenter ikke kjenner seg særlig tiltrukket av vår virksomhet.

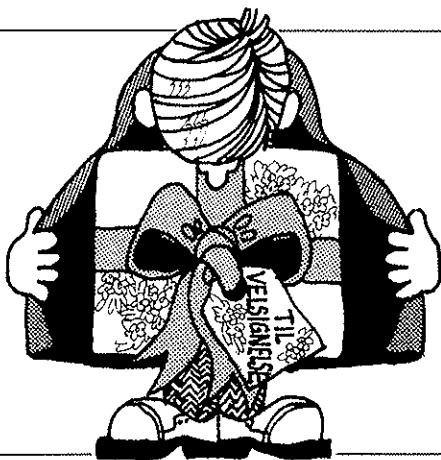
Et ord av Jesus passer inn her. Han sa det da en skare mennesker fulgte etter ham, og han merket at de bare søkte sensasjonen og sentimentalitet: «Om noen kommer til meg, må han sette dette høyere enn far og mor, hustru og barn, brødre og søstre, ja, sitt eget liv. Ellers kan han ikke være min disippel.»

«Syntes du om meg»

Forts. fra side 44

godt råd: «Si bare det som er godt, og som tjener til å bygge på der det trengs, så det kan bli til velsignelse for dem som hører på.» *Let* etter ting du kan si for å oppmuntre din ektefelle, og *glem* de ting som kanskje ikke er akkurat som du vil ha dem. «Vær ydmyke, ta dere ikke til rette, strekk dere langt så dere bærer over med hverandre i kjærlighet». (Ef. 4,2). Jeg hørte om et forlovet par. Hun skulle lage noe godt til sin forlovede. Av en eller annen grunn spiste han først, uten at hun hadde smakt på maten. Da hun en stund etterpå skulle spise, merket hun med en gang at hun hadde brukt salt i stedet for sukker. Hun klarte ikke å spise noe av det, mens han hadde spist en hel tallerken, uten å fortrekke en mine. «Det er nå å gå for langt», sier du kanskje. Ja, det er mulig, men det viser hva man kan tåle for ikke å såre den andre. De lo jo av det sammen etterpå.

I Rom. 12,10 (gml. oversettelse) sier Paulus: «Kappes om å hedre hverandre». Det er et godt råd for å bygge et vellykket ekteskap. Når du føler at din ektefelle har bruk for deg, vil det være lettere å være trofast både i «gode» og «onde» dager.

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 12

Tekst: Kjell Sjøberg
Tegning: Svein Thorkildsen

LOVSANGSTJENESTE

Når sangen og musikken får sin rette plass blir den et redskap til seier over fienden

Det finnes personer som har en spesiell tjeneste i å lede andre inn i lovsang, å frigjøre gleden hos andre. De får hele menigheten med seg der kanskje møtelederen eller andre har mislykkes. Det er slett ikke sikkert at den ordinære møtelederen og bønnegruppelederen har denne gaven. Derfor trenger møtelederen hjelp av en lovsangstjeneste når lovsangen skal komme inn i gudstjenesten. Det er et lederskap på tilbedelsens område, og det omfatter både sang og musikk og den del av menighetens bønneliv som er innrettet på tilbedelse. Sangen blir på den måten like mye tilbedelse som bønningen, og det ene leder inn i det andre. En person kan ha dette lederskap når han leder sangen i menigheten, eller når han stiller seg fram og ber på en slik måte at Jesu person og forsoningsverk på Golgata blir opphøyet. Den personen kan gjennom sin bønn få løfte hele menigheten inn i lovsang.

En som har denne gaven, er en person med en sterk entusiasme og dyp lengsel etter å få se Jesus forherliget. Denne tjenesten kan være anerkjent av menigheten ved at en har oppdaget hvilke personer som har den, og velsignet dem og oppmuntret dem til å bruke sine gaver. En hel menighet kan lide under mangel av og kjenne behovet for en større frigjøring i lovsangen, men de kan ikke gjøre noe med det, fordi de mangler mennesker som kan lede i lovsang.

Trosmål for lovsangen

Vår menighet har formulert dette trosmålet for vår lovsang:

«Vår målsetting er at vi skal bli en lovsyngende menighet, at Guds herlighet skal åpenbare seg iblant oss på samme måte som det skjedde i Tabernaklet og i tempelet i Jerusalem, og at denne herligheten skal bli gjenkjent som en lovsangstone av alle som besøker våre møter og våre hjem. Alle sang- og musikkgrupper skal se det som sin oppgave å lede menigheten inn i lovsang. Lovsangen omfatter den unisone sangen, sangframtrædender, vårt viljesliv, følelsesliv og kroppens gledespråk samt vårt bønneliv.

Vi skal leve i en forberedelse til lovsang, slik at vi kommer beredte til møtene for å gi oss selv i tilbedelse. Sangere og musikantene bør være med på bønnene. Lovsang forutsetter et rett gudsforhold, et rett forhold til hverandre og en innstilling til å tjene Herren ved å bygge opp en trone for Ham.

Vi må anerkjenne, adlyde og lytte til dem som har en tjeneste til å lede i lovsang, og det kommer til å gjøre dem mer frimodige i sin tjeneste.»

Lovsangstjenesten i Guds Ord

Etter utfrielsen fra Egypt, da Israels barn hadde gått gjennom Det Røde Hav, og de hadde blitt reddet fra en forfølgende fiendehær, sang Moses og Israels barn en lovsang: «Så tok profetinnen Mirjam, søster til Aron, en tromme i hånden, og alle kvinnene fulgte etter henne, slo på tromme og danset. Mirjam sang føre: «Lovsyng Herren, for han er høy og herlig.» Både Mirjam og Moses var ledere for lovsangen i dette tilfelle.

Nehemja var en åndelig leder, og han

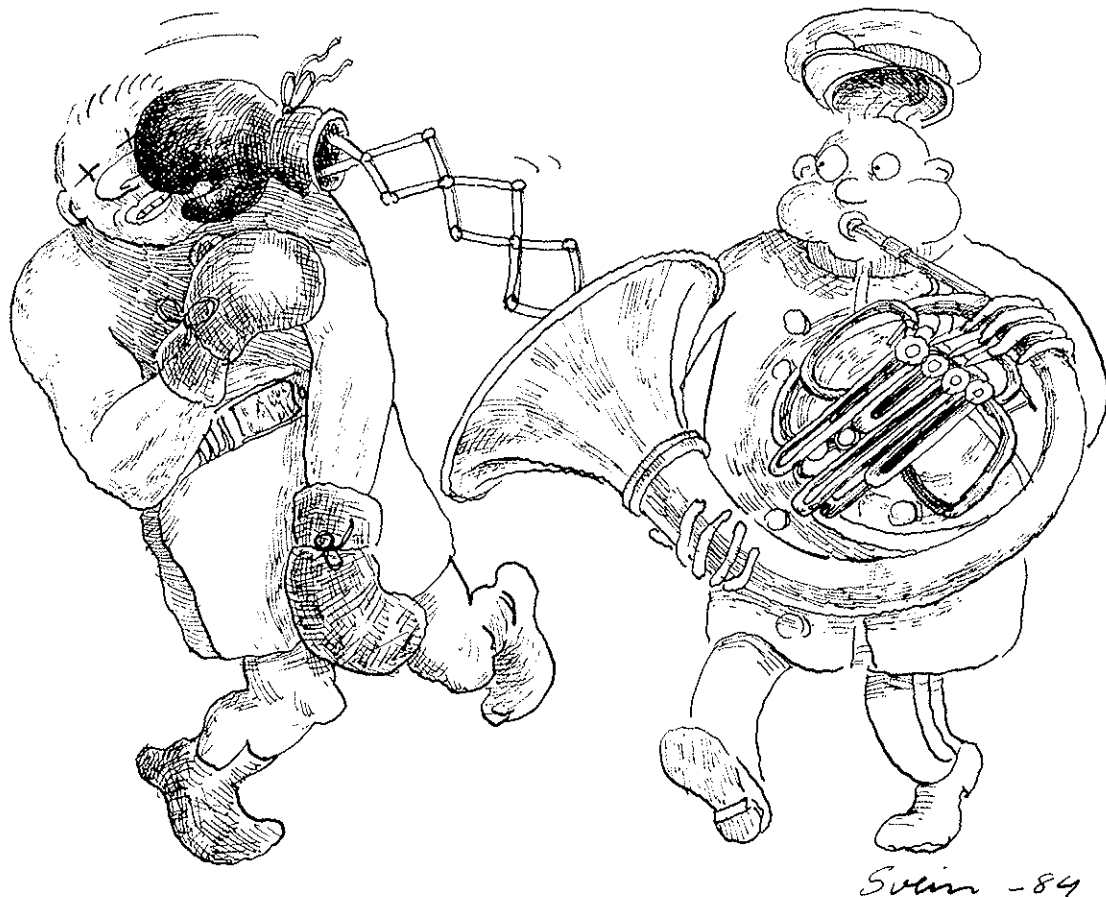
ledet folket fra nederlagsstemning til på ulike måter å uttrykke glede. Når han så at folket gråt, oppmuntret han dem: «Dere skal ikke sørge og gråte, for gleden i Herren er deres styrke.» «Og de holdt en stor gledesfest. For de hadde skjønnet det som ble sagt til dem» (Neh 8,9–12).

Da den gjenoppbygde muren ble innviet, ordnet Nehemja med to lovsangskor som fikk gå rundt muren og lovsynge (Neh. 12,31–43). Det fantes et lederskap av sju prester da Israels barn gikk rundt Jerikos murer, og murene falt på den sjuende dagen (Jos. 6,16).

Sang og musikk – en prestedtjeneste

Fra Det gamle testamentes gudstjenesteliv lærer vi oss den rette plassen og organiseringen av sang- og musikklivet.

1. Sangerne gjorde tjeneste på den indre forgården. Det var en merkelig plass å gjøre tjeneste på, fordi dit kunne ikke allmenheten komme. Kun prester fikk komme dit. Alt det som ble gjort der, var en tjeneste innfor Herren, direkte rettet til Ham (Esk. 40,44–46). I menigheten synger vi heller ikke først og fremst for publikum, men for Herren. Vi vil at publikum skal være opptatt av Herren på samme måte som vi er det. Når sangen har stilnet, skal ikke publikums reaksjon være: «Dette gjorde dere bra. Hvilke dyktige sangere og musikere!» men i stedet: «Hvor underbar og opphøyet Herren er, nå ser vi hans herlighet, nå fornemmer vi hans nærvær. Og det var lovsangen som førte oss dit.»

Svein - 84

2. Sangerne ble valgt ut i GT fra levittene, prestene, (1. Krøn. 15,16). Sangen var en preste-tjeneste.

3. Gjennom sang og musikk forrettet de prestelig tjeneste innfor Herren (1 Krøn 6,31,32). Når det står «de gjorde tjeneste» brukes det samme ordet som beskriver den prestelige tjenesten.

4. Sangen og musikken skal ikke i første rekke være velbehagelig for mennesker. Det store spørsmålet er om den er velbehagelig for Gud. Den skal være innrettet på å velsigne Ham, tilbe og ære Ham. Gud bedømmer sang og musikk både etter åndelige kvaliteter og musikalsk vellyd. Profeten Amos beskriver Guds kjensler overfor sangen og musikken i Israels høytidssamlinger: «La meg slippe dine støyende sanger, jeg vil ikke høre på ditt harpespill! La retten velle fram som vann, og rettferd lik bekker som aldri blir tørre!» (Am. 5,23–224). Gud kunne ikke nyte deres sang og musikk fordi deres liv ikke stemte med det de sang. Sangerne deltok i utbyttingen av de fattige og annen urettferdighet i samfunnet (Esek. 26,13).

Sangens plass i Det Nye Testamentet

1. Sangen og musikken har sitt utgangspunkt i den himmelske verden. «Fra himmelen hørte jeg en lyd som brusset av veldige vannmasser og som drønnet av sterk

torden. Og lyden var som når harpespillere spiller på sine harper. Foran tronen og de fire vesener og de eldste synger de en ny sang, en sang som ingen kunne lære uten de 144 000, de som er frikjøpt fra jorden» (Åp. 14,2–3).

2. Den himmelske sangen legges ned i våre hjerter. «Syng for Gud av et takknemlig hjerte» (Kol. 3,16).

3. Den nye sangen legges ned i vår munn. «Han la i min munn en ny sang, en lovsang til vår Gud. Mange skal se det og frykte og sette sin lit til Herren» (Sal. 40,4).

4. Sangen i gudstjenesten og fellesskapet. 1. Kor. 14,15 sier at vi skal lovsynge i Ånden, og vi skal lovsynge med forstanden. Skrittet skal ikke være langt mellom strengemusikkens lovsang under Åndens salvelse, til musikk og sang i Ånden på fremmede tungemål som stiger som en akkord mot himmelen. Det finnes ingen motsetning mellom å synge med forstanden og synge i Ånden. Det ene skal bygge opp til det andre, og Herren blir æret på begge måtene. «Er noen glad til sinns? Da skal han synge lovsanger» (Jak. 5,13–14).

1. Kor. 14,26 sier dette om gudstjeneste under Åndens ledelse: «Den ene har en salme, en annen en lære». Dette bibelordet viser mulighetene til Åndens ledelse ved sangvalget. En sang gitt av Herren for det rette øyeblikket, passer inn i alt annet som Herren har planlagt i gudstjenesten.

Hva hver sanger og muskant burde vite

1. Det er en prestelig tjeneste. Herren kaller mennesker til denne oppgave og skaper i dem en lyst til tilbedelse og lovsang. Om sang- og musikklivet ble båret oppe av mennesker som hadde et guddommelig kall, skulle deres kallsvisshet følges av en enda større trofasthet og overgivelse i oppgaven.

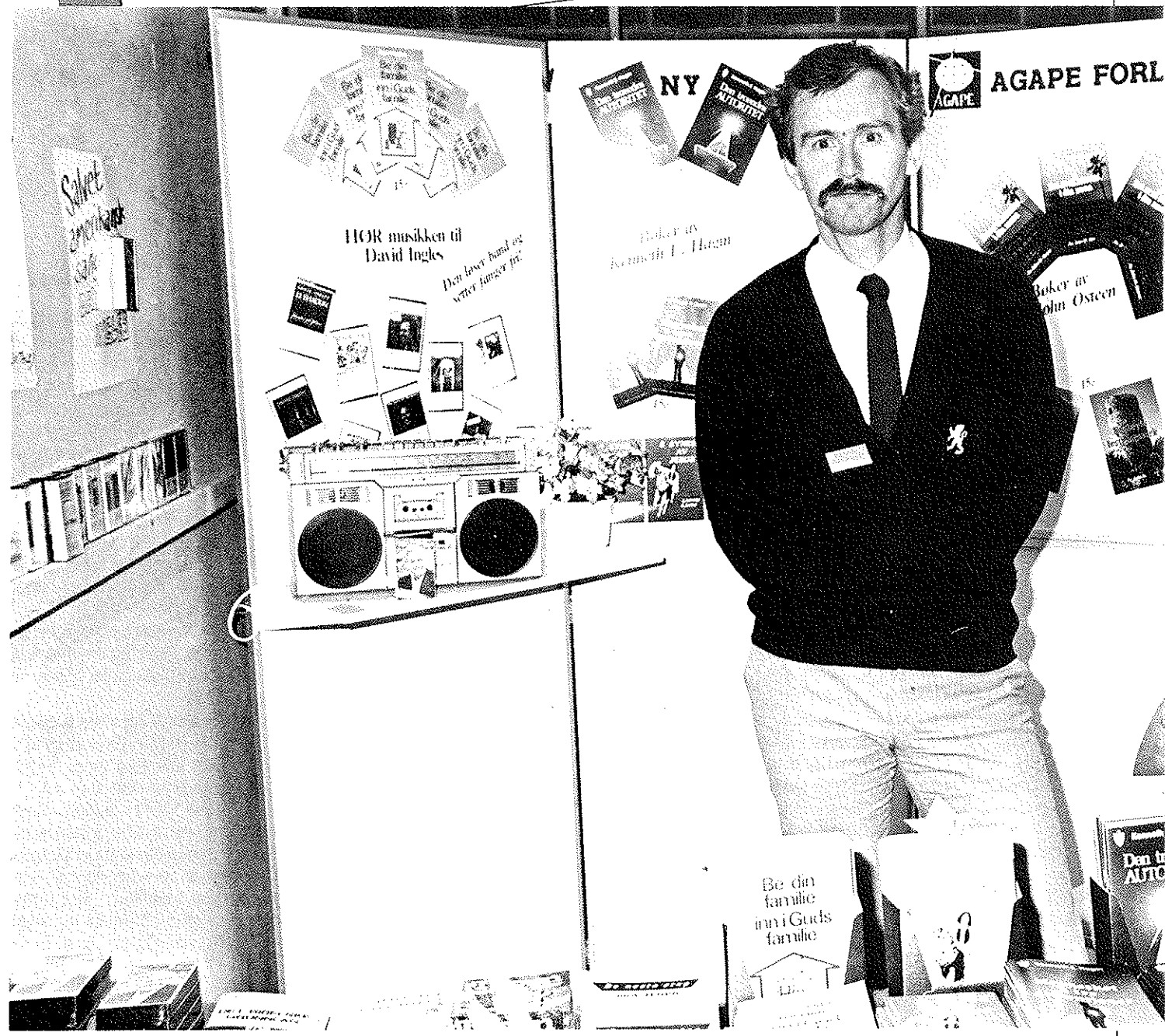
2. Det er en tjeneste til å velsigne Herren og ikke en prestasjon for mennesker. Det store spørsmål er ikke «Hvordan gledet publikum seg over min fremførelse?», men «Ble det velbehagelig for Herren?».

3. Jeg kan utføre denne tjenesten bare om jeg har alt klart med Gud og mennesker, men ellers vil Herren ikke høre bråket av min sang og musikk.

4. Det må ikke finnes slit og stress i denne tjenesten. Tempeltjenerne i Ezekiels visjon om det nye templet fikk ikke være kledd i ull, som ville gjort at de svettet (Esk. 44,17–18). De skulle være kledd i linklær. Rastløshet og det menneskelige maskineriet må ikke få prege preste-tjenesten i sang og musikk. Det forstyrrer lovsangstonen. I stedet skal det finnes hos dem «det indre, skjulte menneske med sitt milde og rolige sinn, som er uforgjengelig og dyrebart for Gud» (1. Pet. 3,4).

Neste gang: «Offertjenesten
Oversatt av Anders Haukland

AGAPE FORLAG SKIFTER EIER OG NAVN

Sjømannspresten og forkynneren Hans Jakob Frøen ble kjent av mange gjennom sin stiftelse AGAPE. Han utgav bladet AGAPE og drev i mange år forlaget AGAPE. For noen år siden ble bladet nedlagt, og nå har lederen for disippelsentret på Hvittingfoss, Per Nilsen, overtatt forlaget. Forlaget vil fra nå av hete «Livets Ord Forlag».

Per Nilsen ble en kristen i Lillestrøm Metodistkirke i 1975.

Før den tid levde han et rastløst uteliv. Dansefester og nattklubb-besøk preget mye av hans fritid. Det ble en radikal omvendelse for den festglade 26-åringen.

Jeg ble døpt i Den Hellige Ånd samme øyeblikk som jeg gav mitt liv til Herren, og siden har jeg levd i fornyelsen, forteller Per Nilsen frimodig.

Etter noen år i Lillestrøm dro han på bibelskole i Bergen. Han ble ansatt som menighetsarbeider i sin hjemme-menighet, men snart gav Metodistenes Ungdomsforbund han i oppdrag å være team-leder. Han hadde en typisk evangelistgave, og fikk være til hjelp for mange unge på leirer og ulike aksjoner rundt om i landet. Utfra denne tjenesten fødtes visjonen om et «disippelsenter» med et lite trykkeri og litteraturevangelisering. Han møtte pastor Hjalmar Gjøvåg som da betjente Metodistmenigheten i Hvittingfoss. Han delte denne visjonen, og sammen begynte de oppbyggingen av et slikt senter høsten 1980.

Midt i sentrum av Hvittingfoss har dette senteret fått sin plassering, og Per som også er utdannet typograf, har vært med å bygge opp det som nå er stedets eneste trykkeri. Senteret tar imot disipler som kommer for en kortere eller lengere tid for å dyktiggjøre seg til sjelevinnertjenesten. Både senteret og trykkeriet er nå kommet så godt i gang at Per Nilsen vil trappe ned sin virksomhet der, for helt å ofre seg i tjenesten med LIVETS ORD FORLAG. Han har fått leid lokalene til en tidligere sparebank. Der har det blitt plass til både forlagsdrift og leilighet, og om noen passerer gjennom Hvittingfoss, er de alltid velkommen innom til en bokprat.

– Hvorfor skifter dere navn på forlaget?

– Fordi mange ikke forstår betydningen av navnet Agape. Vi ønsker et navn som alle lett kan forstå. Navneskiftet er også med på å markere at det er skjedd en forandring med dette forlaget i og med at jeg 1. mai i år overtok eieransvaret etter Hans Jakob Frøen.

– Hva er bakgrunnen for at du nå overtar dette forlaget?

– I 1981 kontaktet jeg Frøen for å kjøpe en del av de bøker han hadde utgitt, og vi ble da spurt om å overta hele lageret til Agape forlag. Siden da fungerte «Disippelsentret» som en distribusjonskanal for Agape forlag. Frøen ønsket nå at yngre krefter skulle overta, så vi forhandlet oss fram til en avtale som gjorde at vi kunne overta hele forlaget.

– Det dukker stadig opp nye, små forlag på kristenfronten, du er ikke redd for at det kan bli for mange slike?

– Agape forlag er ikke noe nytt, det er en vel etablert og godt innarbeidet virksomhet som nå bare skifter eier og navn.

Per Nilsen må gjøre de fleste ting i sitt forlag. Han er ofte ute på stevner og konferanser med sine bøker.

Det er mange områder å dekke på det kristne forlagsmarked. Alle som mener det er emner som ikke blir dekket fra før, må ha lov å utgi litteratur om det emnet. Men en slik virksomhet bør ha et kall og en visjon som bakgrunn, slik at det blir en tjeneste og ikke bare en forretningsvirksomhet.

– Hvordan kombinerer du ditt kall som evangelist med forlagsvirke?

– Jeg ser forlaget som et arbeidsredskap. Jeg taler nå gjennom de forfattere vi utgir til flere enn jeg ville nådd over en talerstol.

– Hva slags litteratur er det ditt forlag ønsker å utgi?

– Trosstyrkende lesestoff. Det burde jo all kristen litteratur være, men vi ser et stort behov på dette område. Kristenfolket i Norge er nå ved et punkt hvor den type litteratur vil være med å bringe dem videre. Vi må få øynene opp for «hvem vi er i Kristus, hva vi har i ham» – kort sagt vår stilling i Kristus.

– Dere utgir mange av Kenneth E. Hagins hefter og bøker. Hvorfor satser dere så sterkt på én forfatter?

– Jeg tror at Hagin er en av de mest aktuelle bibellærere i dag. Han tar nemlig opp noe som har vært forsømt i forkynnelsen i en årrekke: guddommelig legedom for hele mennesket. Denne form for tros- og embeter hos den enkelte kristne. Menighetene har vært alt for mye preste- og pastordominert. Dersom Guds menighet skal fungere som Herren vil i endetiden, må den enkelte kristne bevisstgjøres til å tjene utfra hva vi er i Kristus. Jeg har selv blitt velsignet gjennom dette trosbudskapet, og nå vil jeg være med og velsigne andre.

– Er dette forlaget knyttet til noe bestemt kirkesamfunn?

– Jeg er ikke kalt av mennesker, men av Gud. Derfor har alltid mitt spørsmål vært: hva vil Gud? Det er i den enden alt vårt virke må begynne – Guds vilje –. Det jeg holder på med nå opplever jeg som et resultat av Guds plan og vilje. Jeg har et godt samarbeid med pastor Kjell Sundby og metodistkirken som jeg er knyttet til, men jeg har alltid ønsket å være disponibel for alt Guds folk.

Vi vil sikkert høre mer om Livets Ord Forlag og dets dynamiske forlagssjef som er mye på farten og besøker stevner og konferanser med sin bokstand. Per Nilsen vil også fortsatt virke som forkynner når han har tid. John Harry Myrvold har overtatt som leder for disippelsentrets trykkeri, og alt tyder på at det også der vil bli stor aktivitet framover.

RIV UT
abonmentkortene
og gi dem
til venner du
anbefaler å abonnere

Pionerer i Guds Rike

Tekst: Robert Kvalvaag

I februar 1751 var John Wesley 47 år gammel, og fremdeles var han ungar. Den 10. februar, mens han var på vei over London Bridge, falt han på det glatte føret og forstuet foten. av noen venner ble han båret til Molly Vazeille, en velstående enke, for at hun skulle pleie ham. Wesley hadde kjent Molly Vazeille i litt over et år, og han var åpenbart forelsket i denne kvinnen. Etter at han hadde vært hos henne et par dager, fridde han til henne og fikk hennes ja. De giftet seg den 18. februar, åtte dager etter at Wesley hadde kommet i hennes peile. Johns bror, Charles, som kjente fru Vazeille fra før, var imot ekteskapet fra første stund, men Wesley selv begrunnet sitt valg med «at under de nåværende omstendigheter vil jeg bli mer brukbar i tjenesten som en gift mann».

Et mislykket ekteskap

Men her tok Wesley feil. de fleste karakteriserer hans ekteskap med Molly Vazeille som det største feiltrinn han noen gang gjorde. Det viste seg nemlig snart at Molly og John gled fra hverandre, for til slutt helt å miste kontakten med hverandre. Og det er klart at Wesley selv ikke var uten skyld i dette. Som evangelist var han stadig på farten, ofte ute på lange reiser. Molly Wesley forsøkte i den første tiden å følge sin mann på noen av disse strabasjose turene. Men det var ikke lett for en finere bydame fra London å tilpasse seg en så omflakkende livsstil, og det varte ikke lenge før hun satt alene tilbake i storbyen. Hun fikk følelsen av at det var andre som sto hennes mann nærmere enn hun selv. Hun kom dessuten over noen brev som John hadde skrevet til sine kvinnelige medarbeidere, og når Wesley gav disse rosende omtale, toket hun det som kjærlighetserklæringer.

Det dårlige forholdet mellom mann og hustru utviklet seg etter hvert til åpen konflikt. En av Wesleyes medarbeidere, John Hampson, forteller at en gang han kom overraskende på Molly og John, «fant jeg fru Wesley fra seg av raseri. Hennes mann lå på gulvet, hvor hun hadde dratt ham etter håret, og i sin hånd holdt hun lokker som hun hadde revet opp med roten».

I 1771, etter 20 års ekteskap, forlot Molly sin mann, og i dagboken for 23. januar 1771 skriver Wesley: «I dag har Molly forlatt meg for aldri mer å vende tilbake». Det siste dagboken forteller om Molly Wesley, er fra 12. oktober 1781: «Jeg kom til London og fikk høre at min kone var død for fire dager siden. Begravelsen hadde allerede funnet sted».

En allsidig person

Alle problemene med Molly må ha fulgt Wesley som en mørk skygge i mange år. Men for Wesley var ekteskapet helt underordnet tjenesten, og den innebar at han til

DEN KRISTNE FULLKOMMENHET

Denne gang
JOHN WESLEY
Art. 3

sammen i sitt liv reiste ca. 40 000 mil, ofte på hesteryggen, og holdt omtrent like mange prekener. På alle sine reiser brukte han mye av tiden til å lese, og her studerte han alt fra den greske klassiker Homer til den svenske mystiker Emanuel Swedenborg. Etter Wesleyes død fant man blant hans eiendeler et velbrukt eksemplar av Shakespeares samlede verker, hvor Wesley hadde skrevet sine kommentarer i margin. John Wesley var en meget allsidig person, og hans forfatterskap viser hvor mangfoldige hans interesser var. Til sammen skrev han 231 bøker, og mest kjent, ved siden av dagbøkene, er en samling av 53 prekener og hans «Notater til Det nye testamentet». Til bruk i skolene skrev Wesley en stor engelsk ordbok, og han utgav flere grammatikker, deriblant en for det hebraiske språket. En av hans bøker var et angrep på samtidens legevitenskap, hvor Wesley gikk inn for bruk av naturmedisin.

«Gudsfrykt med nøysomhet»

John Wesleyes livsstil er verdt et studium for

seg. Et av hans motto var at «når vi har mat og klær, så skal vi være tilfreds med det» (1 Tim 6,8). Enhver kristen som vil samle seg skatter på jorden, har forneknet sin Herre, mente Wesley. Av sin inntekt skal den kristne holde tilbake det han selv trenger for å leve, resten skal han gi til de fattige. Og Wesley levde selv ut det han forkynte. Salget av hans mange bøker kunne innbringe over 1000 pund i året, men av disse pengene brukte Wesley bare 30 pund på seg selv. «Dersom jeg etterlater meg så mye som 10 pund», skriver han en gang, «da kan dere alle vitne mot meg og si at jeg har levd som en tyv og en tøver».

Wesleys puritanske arv

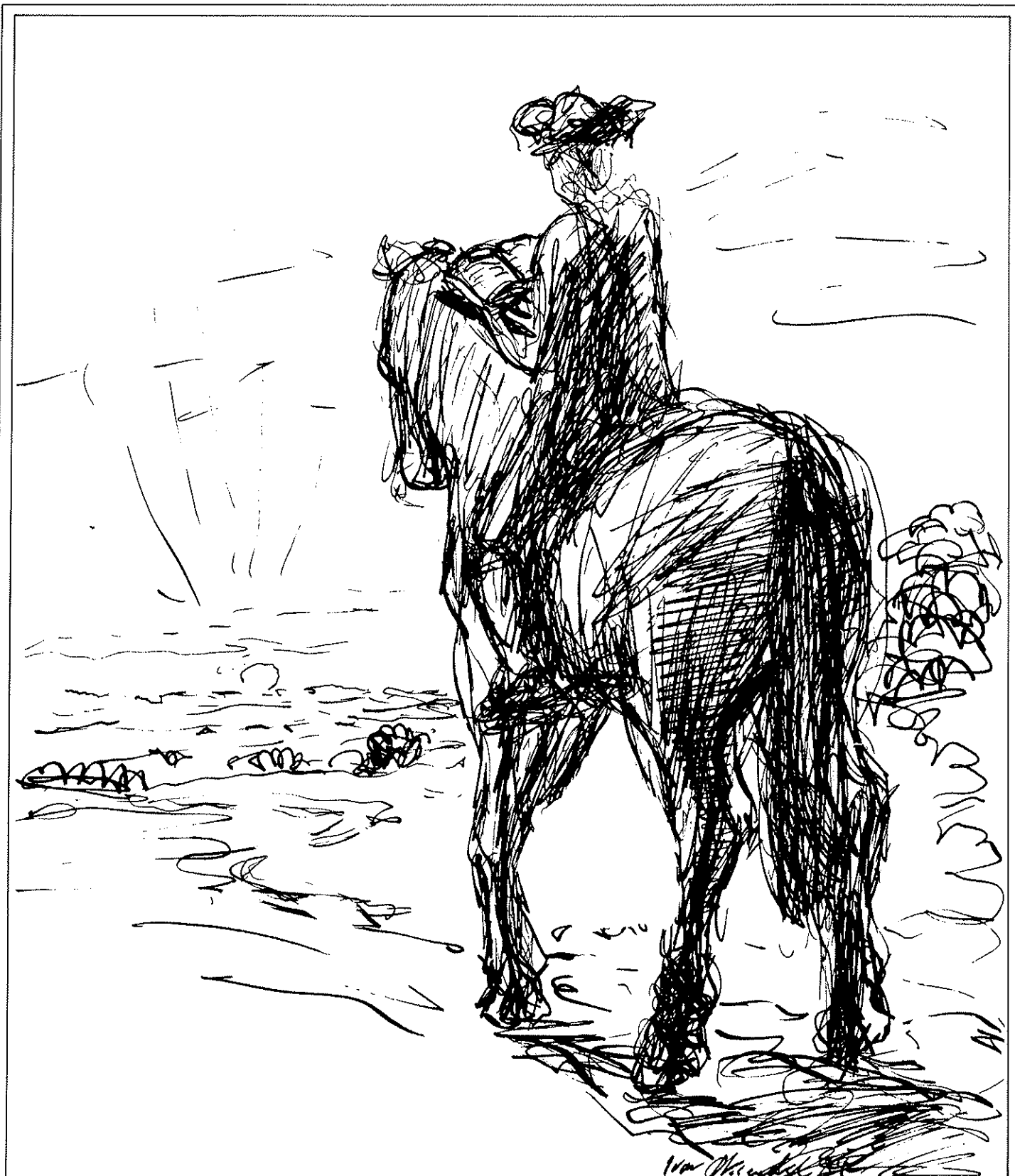
Vi har tidligere sett at John Wesleyes foreldre begge kom fra en puritansk bakgrunn. Puritanismens strenghet og alvor satte også sitt preg på Wesley. Da han opprettet en skole for barn av reisende predikanter, slo han fast at det skulle være en skole hvor lek ikke var tillatt. Han begrunnet dette med at «den som leker som barn, kommer også til å leke som mann».

Men det var også en annen side ved Puritanismen som skulle virke inn på Wesley. Blant puritanerne var det nemlig flere som delte freisestilegnelsen i to stadier. Ved siden av rettferdiggjørelsen ved tro understreket man at det også gis en opplevelse av full visshet for den troende. En av puritanernes mest kjente teologer, Thomas Goodwin, knyttet denne opplevelsen av den fulle frelsesvisshet til det å få Ånden til innsegl (Ef 1,13), og denne erfaring kalte han «en ny omvendelse». Denne todeling av kristenlivet ble et viktig element i Wesleyes teologi. I sin bok fra 1741, «En enkel redegjørelse for kristenfullkommenhet», sier Wesley: «Vi vet ikke om et eneste tilfelle hvor en person i ett og samme øyeblikk har mottatt både syndstiltgivelse, Åndens vitnesbyrd og et nytt, rent hjerte».

«Helliggjort i et øyeblikk»

I et brev fra 1784 sier han: «Slik som du gradvis ble overbevist om skyld og syndens makt, for så å bli rettferdiggjort i et øyeblikk, slik vil du også etter en gradvis økende overbevisning om medfødt synd, bli helliggjort i et øyeblikk». Vi ser her at Wesley skiller mellom rettferdiggjørelse og helliggjørelse som to avgjort forskjellige erfaringer, som begge rent subjektivt må oppleves av den enkelte, og ikke bare objektivt tros.

Denne todeligen av kristenlivet er kanskje det ved Wesleyes teologi som har fått mest å si for ettertiden. På denne bakgrunn

er det at pinsehistorikeren Vinson Synan kaller John Wesley pinsebevegelsens åndelige far. Ved å poengtere at helligjørelsen er en bestemt opplevelse som følger etter omvendelsen, banet Wesley vei for pinsebevegelsens forståelse av dåp i Ånden som en spesiell kraftutrustning som ikke er identisk med gjenfødselen.

Den Hellige Ånds rolle

Når det derimot gjelder Den Hellige Ånd og Åndens gjerning, så spiller ikke dette noen

stor rolle hos Wesley. Selv ikke i forbindelse med helligjørelsen nevner han Den Hellige Ånd som en viktig faktor. På dette området var det Wesleys nære venn og medarbeider, John Fletcher (1729-1785), som videreførte Wesleys helligjørelsesteologi. I et brev til Charles Wesley fra 1773, skriver Fletcher: «Kristen fullkommenhet («perfection») kommer ved dåpen i Den Hellige Ånd». Men John Wesley var ikke enig når Fletcher satte likhetstegn mellom kristen fullkommenhet og åndsdaap. «Vi mottar alle Ånden når vi blir rettferdiggjort»,

mente Wesley. I et senere brev sier Fletcher at han stort sett er enig med Wesley, «men det er en forskjell. Jeg vil skille mer nøye mellom den troende som har mottatt dåpen med Den Hellige Ånds pinsekraft, og den som, lik apostlene før pinsedag, enda ikke er fylt med den kraften».

Den kristne fullkommenhet

Det viktigste anliggende for John Wesley er det han kaller «Christian perfection» – den kristne fullkommenhet. Hva er det så

han legger i dette uttrykket? «Med kristen fullkommenhet», sier Wesley, «så mener jeg: 1. Å elske Gud av et helt hjerte. 2. Et hjerte og et liv som er helt overgitt til Gud. 3. Å gjenvinne hele Guds bilde. 4. Å eie det sinn som var i Kristus. 5. Å vandre slik som Kristus vandret». Denne fullkommenheten kan man få del i i et øyeblikk som «et annet nådeverk», men ofte vil en vekst i nåde gå forut for denne erfaring, og også etterfølge den.

Det er viktig å klargjøre at Wesley med kristen fullkommenhet ikke mente syndfrihet, men «frelse fra synd, fullkommen kjærlighet (1 Joh 4,18)». For Wesley løser rettferdiggjørelsen problemet med syndens skyld, men bare den kristne fullkommenhet kan løse problemet med syndens makt. Men denne fullkommenhet impliserer ikke syndfrihet, «da den som bor i et leirkar verken slipper unna legemlige svakheter, uvitenhet, feiltrinn eller fristelser».

«Evangelisk katolisisme»

Wesley-forskeren Albert Outler har karakterisert Wesleys teologi som «evangelisk katolisisme», og det er en treffende betegnelse. Outler sier at Wesley tolket Luthers slagord «Troen alene» til å bety «Troen er det primære». Mens Luther alltid framhevet det eksklusive ved troen, ble troen for Wesley et middel til å nå et høyere mål – den kristne fullkommenheten. Denne vektlegging av fullkommenhet som kristenlivets mål, hentet Wesley fra sin lesning av oldkirkens fedre. Wesley hadde stor respekt for disse tidlige kirkefedre, og han kaller dem «Skriftens mest autentiske forfolkere».

Under studietiden ved Oxford-universitetet, kom Wesley dessuten over en bok av anglikaneren William Law, «Et alvorlig kall til et gudfryktig og hellig liv». I denne boken påpekte Law at den hellighet kirken til da stort sett hadde reservert for munkene og prestestanden, den var det også meningen at lekfolket skulle ha del i.

Folkets teolog

I John Wesley finner vi en mann som i praksis gjennomførte det William Law hadde formulert på papiret. Albert Outler kaller Wesley «en teolog for folket». For denne «folkets teolog» ble aldri en verdensfjern teoretiker. Selv sine mest åndelige tanker om den kristne fullkommenhet søkte han å relatere til den praktiske virkelighet. Han stilte spørsmålet om hvordan helliggjørel-

Forts. side 34

India . . .

Forts. fra side 36

framtid nå en slik styrke at det delvis vil lamme troverdigheten av vår kristne misjon i fremmede kulturer.»

Den uhemmede lysten på opplevelser fører mange inn i stoffenes verden. De mange heroinvrakene i Goa på sydvestkysten setter The Rolling Stones eggende og forførende låt fra sekstitallet, «Brown

Sugar» (heroin), i et grelt lys. Her i den gamle portugisiske byen samles til enhver tid mellom fem og syv tusen ungdommer på stranden. De gamle hippielåtene synges, men det er lite tilbake av de gamle hippiers nysgjerrighet og idealisme. Nytelsestrangen har tatt overhånd. De er lite i stand til å møte de kriser deres livsstil påfører dem. Personlighetsutviklingen er uteblitt i mangel på ansvar og plikter. Narkotikaen florerer fritt, og faren for at stoffmisbrukere går til grunne, er mange ganger større i India enn i Europa fordi ingen tar seg av dem.

Mange har satt av et halvt år til det indiske eventyr – men så «flipper» de ut og blir der i det uendelige. Snart blir de en del av en omflakkende nomadeflokk; om vinteren i Goa-traktene, mens Himalayatraktene innvaderes om sommeren pga. bedre klima.

Misjonsoffensiv fra øst

Den økende interesse og åpenhet for Østens religioner må til dels ses i sammenheng med den aktive misjoneringen til de hinduistiske gurubevegelsene. Det er nok å nevne Transcendental Meditasjon, Hare Krishna, Divine Light Mission m.fl. Under motkulturen på sekstitallet kjempet de nyreligiøse bevegelsene side om side med politiske ideologier, især marxismen, om de samme ungdomsmassene. Ungdommene var på leting etter alternative verdier som kunne erstatte det materialistiske verdisystemet. Tiårene etter den andre verdenskrigen hadde gitt Vesten økende økonomisk og materiell velstand, men den hadde også etterlatt seg et åndelig og menneskelig tomrom, hvor fundamentale religiøse og sosiale behov var neglisjert. Prisen var økende fremmedgjøring og kynisme.

Innmarsjen av fremmede religioner har fortsatt, og utgjør en like stor trussel mot kristendommens stilling som de ikke-religiøse livssyn. Folkereligiositeten er på vei østover, takket være en skjult, men taktisk misjonsvirksomhet fra øst. Mest kjent i så måte er Transcendental Meditasjon. I Norge gikk 30 000 personer gjennom innvielsesritualet i løpet av noen få år. Målet er å erkjenne seg selv som guddommelig, i skarp kontrast til Bibelens tale om at det er vår synd og skyld som er menneskenes ulykke. De senere årene har vi sett en utvikling hvor det er de anti-dogmatiske og lite kultisk pregede bevegelsene som vinner terreng. I takt med tiden har ACEM i Norge distansert seg fra TM. De har byttet ut mye av den religiøse språkbruken med materiale fra psykologien. Man mener å ha løsrevet meditasjonsteknikken fra de gamle religiøse vedaskriftene. Målet er personlighetsutvikling og avspenning.

Vi møtte Olaf Hodne, den tidligere leder av Lutheran World Service, i India. Han hjalp oss med å få flere aktuelle kontakter i landet. Innfor det som skjer med mange av våre unge i India, sier han: «Nå må kristenfolket i Norden våkne opp.»

Et tankekors for kirken

Pastor Svend Boysen står som leder for prosjektet «Vestens flyktninger i India». Han har i mer enn 25 år vært prest i den danske Folkekirken før han høsten 83 ble ansatt ved Dialogcenteret. Boysen har stått sentralt i den karismatiske veknelsen i Danmark og har dessuten vært engasjert i internasjonalt kirkelig arbeid i en årrekke.

Han gir følgende svar på om det er svakheter innen kirken som gjør at så mange i dag søker åndelige verdier i hinduismen og buddhismen:

– Vi kan neppe si oss fri fra å være medskyldige. Vi må godta at vår tid stiller spørsmålstegn ved den kristne kirke på samme måte som den stiller spørsmål ved familie- og samfunnsstrukturen. Sammenbruddet av familien som sosial institusjon, har skapt behov for nære, åndelige fellesskap. De gamle folkekirkene er ikke i stand til å dekke dette behovet, selv om det skjer en del positive ting enkelte steder. Det er et spørsmål om villighet til å leve den kristne troen i hverdagen i et fellesskap som har karakter av en familie. Trygghet og omsorg er betingelser for at et menneske kan finne seg selv. Her kreves det mot til å oppgi institusjonstanken i kirken. Kirkens innhold er blitt flyttet over på dens liturgi, organisasjon og lære. Man har glemt at menigheten består av mennesker som Kristus bor i. Liv må ha struktur, men struktur blir lett et skjelt av døde ben. Da trenger Herrens Ånd å blåse på den, som Esekiel 37 profeterer om.

Stilhetens plass

– Jeg tror ikke på det svar hinduismen gir, men jeg tror det er vesentlig å lytte til spørsmålene den besvarer. I hinduismen og buddhismen finner jeg åpenhet for mystikk og meditasjon i forbindelse med spørsmålet om hvordan en skal finne seg selv og et mål med livet. Denne innstillingen er lite sosial, men i kristendommen har vi ofte glemt den stillhet som var så viktig i Jesu egen gjerning. Vi har glemt å finne den stillhet som kan gi oss et møte med Gud under bønn og meditasjon, glemt mystikkens opplevelsensrike øyeblikk fordi vi har dogmatisert kristendommen til noe vi kan fange inn i bestemte læresetninger.

Vi lever i en tid som har mye til felles med den situasjon de kristne stod overfor i gnostisismen i det 2. århundret. Vi møter en flora av ikke-kristne, dynamiske grupperinger som alle tar Jesus til inntekt for seg og sine metoder. Men oldtidens kirke var i stand til å mobilisere menighetens åndelige styrke, et lederskap og en teologi som tok angrepet alvorlig. Den klassiske trosbekjennelsen er et uttrykk for at kirken var i stand til å forsvare seg i de fundamentale trosspørsmål som skapelsen, frelsen, inkarnasjonen og de siste tider. Bare når vi har dette fundamentet i orden, har vi den nødvendige identitet som gjør det mulig for oss å lytte til de andre religionene.

KARTET SOM VEKKER

HVETEKORNET avslutter i dette nummer serien med misjonsstrategen Ralph Winter. Vi håper mange så stykket i sommernummeret om det store Bibel- og misjonskartet som nå blir utgitt i Norge. Du kan bestille kartet gjennom HVETEKORNET ved å bruke kortet som var innlagt i sommernummeret, eller ved å fylle ut svar-slippen på denne siden.

★★★★

Det er aksjonen «Bibelen for alle» (se intervju med Frank Kaleb Jansen i januarnr.) som står bak dette kartet. Det viser kristendommens stilling i verden i dag, og gir oss detaljert kunnskap om hvor de «unådde folkeslag» er å finne.

Kartet vil være en sterk vekker innfor Jesu befaling om å bringe evangeliet til alle folkeslag.

– Dette er både et kart og en plansje med et vell av informasjon, sier Frank Kaleb Jansen. Foruten å være et verdenskart, gir det kanskje den beste oversikt over kristendommens stilling på jorden som noen gang er tilbudt på ett enkelt dokument. F.eks. finnes det her en interessant liste

over de 81 minst evangeliserte folkeslag, alle med under 1% kristne. Bibelens utbredning i verden er også tatt med på dette kartet.

Opplysningene er hentet fra ulike forskningssentra i verden, og satt sammen på dette kartet. Til sammen gir alle disse informasjonene et bredt bilde av verdens-evangeliseringens status. – Vårt mål er at dette kartet skal vekke til forbønn og fornyet misjonsinnsats, så vi kan nå de 2.3 milliarder som ennå ikke kjenner evangeliet. Slik kan vi bringe Jesu gjenkomst nærmere, sier Jansen. Han tror for øvrig at dette kartet vil bli trykket i stort opplag og bestilt av kristne innen alle leire.

TYPOGRAF

METO-TRYKK på Hvitvingfoss søker typograf fra høsten '84.

METO-TRYKK er et aksidenstrykkeri i rask vekst. Arbeidet vil bli variert og selvstendig i et godt kristent miljø.

(Trykkeriet tilhører metodistmenigheten på stedet og har tilhold i menighetens «Disippelsenter».)

Henvendelse: Tlf. 03/76 84 17 eller 03/76 81 47.

VI TILBYR BILSTRIPES MED KRISTENT INNHOLD:

BLI MED I GUDS FAMILIE

Det vil bli utgitt 4 forskjellige hvert år, som du enten kan abonnere på, eller kjøpe hver for seg. Som abonnent vil du få de tilsendt automatisk fire ganger i året.

Prisen er kr. 22,-

Kryss av der det passer:

Jeg ønsker å bli abonnent

Jeg ønsker å få tilsendt 1 stripes i første omgang

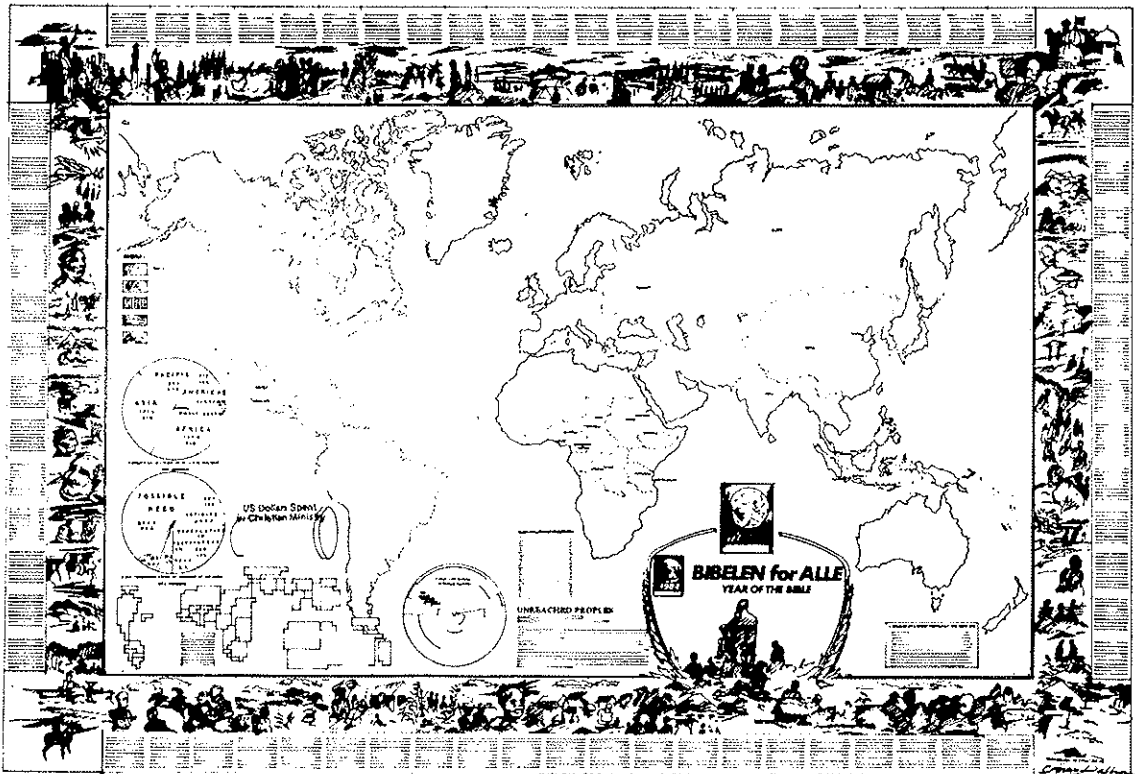
Navn: .....

Adresse: .....

Postnr./sted: .....

Kuponen sendes til: **BILSTRIPESMISJONEN**, Høvløveveien 2, 1650 SELLEBAKK - Tlf. 032 47213.

Bestill kartet: **BIBELN FOR ALLE**

Kr. 50,- pr. stk. + porto (lev. i august)

Bestilles fra:

Hvetekornet

Boks 770, 3191 Horten

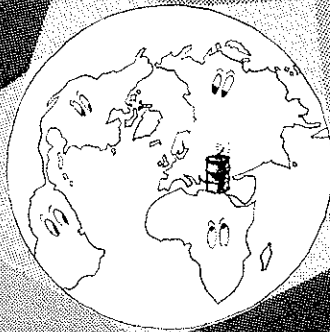
Jeg bestiller ..... stk. av kartet **BIBELN FOR ALLE** à kr. 50,- som sendes meg i oppkrav.

Navn .....

Adr. ....

Postnr./sted .....

Midt-Østen i fokus

SERIE AV
DEREK PRINCE
ART. NR. 2

Derek Prince sammen med sin hustru Ruth under Nordisk konferanse i Oppdal i sommer. Ekteparet Prince bor store deler av året i Jerusalem.

DRØMMEN SOM BLE VIRKELIGHET

For Prince som tidligere hadde studert klassisk historie, ble hans første opphold i Palestina et møte med nyere tids begivenheter. «Jeg oppdaget at jeg var blitt stilt ansikt til ansikt med en hovedstrøm innen historien som fram til da var helt ukjent for meg,» sier han. Her gir han en aktuell historisk bakgrunn for drømmen om at jødene skulle få tilbake sitt hjemland. De flestes kjennskap til jødisk historie slutter mer eller mindre der N.T. slutter. Krigen mellom jødene og Rom, som endte med Jerusalems ødeleggelse år 70, er blitt presentert som en liten hendelse i romersk historie. Fra da av var det som om det jødiske folk opphørte å ha en betydningsfull historie.

Mot slutten av det 19. århundre kom imidlertid den jødiske historie-elven igjen opp i dagen i verdenshistorien. Den mest markante nye uttrykksform for jødisk historie, var Sionismen – troen på gjenopprettelsen av en uavhengig jødisk stat i deres historiske hjemland.

Hvordan klarte en knust nasjon å «overleve» i alle disse århundrer? Helt siden ødeleggelsen av Jerusalem i år 70 hadde det jødiske folk beholdt drømmen om å komme tilbake til «Sion». For de fleste var det ikke stort mer enn en drøm. Spredt rundt om i verden, solgt som slaver, utpint og forfulgt, likevel holdt de fast på sin identitet som et folk, på sin lovbok (torahen), på rabbinernes skrifter, på overholdelse av sabbaten og sine tradisjoner. År etter år siterte de ved påskeseremoien: «Neste år i Jerusalem». Men det var få som virkelig trodde på det.

Ofre for teologi

Gjennom de lange århundrer med adspredning, ble det jødiske folkets verste lidelser påført dem av kristne. Kristen antisemittisme var bygget på og næret av en kombinasjon av teologi og populære legender.

En rekke framtrepende kristne teologer lærte at jødene alene var ansvarlige for Kristi død, og de var derfor skyldige i den mest grusomme forbrytelse: «gudedrap», mord på Gud. På grunn av dette var de under en uopphørlig og ugjenkallelig for-

bannelse fra Gud, og fortjente altså i følge dette syn en kontinuerlig avsky og forfølgelse.

Populære legender som overlevde helt inn i det 20. århundre, anklaget jødene for å stå bak rituelle mord på kristne barn, og at de brukte deres blod i forbindelse med de hemmelige påskeritualene. Slike anklager førte bl.a. til store massakrer av jødiske samfunn og kirkelig kanonisering av barn som angivelig var blitt myrdet.

Selv i den beste vesterlandske litteraturen ble jødene ofte presentert som griske, troløse, begjærlige mennesker hvis eneste beskjæftigelse var uærlighet. Shylock i Shakespeares «Merchant of Venice» representerer en slik prototype. Det er klart at jødene hadde vært forvist fra England i nesten 300 år før Shakespeares tid. Hans portrett av Shylock var derfor ene og alene en konstruksjon av hans egen fantasi og populære legender.

Drømmen og drømmere

I denne atmosfære av forakt og forfølgelse levde jødene som fremmede og utstøtte av samfunnet, et nedtråkket folk uten et land. I deres mørke var det bare en lysstråle – Sion. Likevel var den mer med på å vekke minner fra fortiden enn håp for framtiden. Fra tid til annen stod det imidlertid fram en leder som ga dem et glimt av håp om at de igjen kunne bli en nasjon i deres eget hjemland.

Med hver ny bølge av forfølgelse klarte

et fåtall jøder å komme seg tilbake til Palestina. Noen fristet en fattig tilværelse som jordbrukere. Andre var avhengige av almisser sendt dem av deres mer velstående brødre i Europa og Asia. Korsfarerne i det 11. og 12. århundre hadde lagt landet øde, og dets få innbyggere var svake og nedslåtte. Jerusalems herlighet var for lengst glemt.

Ved slutten av det 15. århundre bodde det ifølge en pilegrim bare 4000 familier i Jerusalem. Av disse var kun 70 familier jødiske, og de var «av de fattigste befolkningsklasser, i mangel av selv det aller mest nødvendige».

En slik beskrivelse skapte ikke håp i hjertene til de europeiske jødene om et gjenreist fedreland. Historikeren Greyzel sier: «Den aktuelle tilstand i Palestina ble på et vis betegnende for tilstanden til det jødiske folk. Begge var øde og forlatt, begge var i fiendtlige hender, og begge ventet på Guds befrielse».

Hjelp fra en uventet kant

I det 16. århundret, mens jødene tro og styrke var på et absolutt lavmål, kom håp og hjelp fra en uventet kant – kristne i England. Den kristne kirke der hadde gjort seg skyldig i en like dårlig holdning og oppførsel mot jødene som resten av kirken. Fra 1290, da England deporterte hver eneste jøde som bodde der, hadde landet vært uten et jødisk samfunn. Bare karikaturen Shylock var blitt tilbake.

1500-tallet innvarslet imidlertid en fornyet tro på Skriftens autoritet og dens innflytelse på livsførselen til Guds folk. Det kom også en åndelig oppvåkning blant både kristne lærde og lekmenn, som innbefattet en ny forståelse av Guds hensikt med det jødiske folket og for deres historiske fedreland.

Det første kristne forsøk på å framstille læren om et gjenopprettet Israel, kostet opphavsmannen livet. Francis Kett, medlem av Corpus Christi College ved universitetet i Cambridge, ble brent som kjetter i 1598. Tanken døde ikke med ham. Andre dronningvennlige kirkefolk, inkludert puritanerne, begynte å tale og skrive om «jødenes kall». Disse som støttet denne nye tolkningen av Bibelens profetier, antok nesten uten unntak at en frivillig masseomvendelse til kristendommen ville gå forut for jødene tilbakevending til sitt land.

Den kristne drømmen om en gjenreist jødisk stat blomstret i England mellom 1640 og 1666. Man trodde denne staten ville innvarsle den messianske tidsalder og tusenårsriket. Mange betydningsfulle menn trodde på «gjenreisningen». Selve ordet fikk faktisk, med stor forbokstav, denne ene betydningen: Gjenreisningen av Israel. Oppmerksomheten ble fokusert på det jødiske folk. Noen trodde at indianerne i Den nye verden var de «ti tapte stammer». Andre trodde at de selv var medlemmer av de Ti Tapte Stammer. De som trodde på denne lære om «Britisk Israel», ble senere kalt «Usynlige hebreere».

Mens den britiske støtten vokste, begynte jødeforfølgelsene igjen i Øst-Europa, denne gang ved kosakkene. Det er ikke overraskende at Sabbatai Zevi, sønn av en jødisk handelsmann i Smyrna, oppnådde stor oppmerksomhet i England, da han proklamerte seg selv som det jødiske folks Messias.

Zevi kunngjorde at han i 1666 skulle lede sitt folk tilbake til deres fedreland. Oppdiktede rapporter om at skipsladninger med jøder var på vei til Palestina, vakte like stor opphisselse blant ikke-jøder i London som i de store jødiske befolkninger i andre europeiske byer. De som trodde på tusenårsriket, forutsa at 1666 skulle bli «det fantastiske året».

Sabbatai Zevi ankom Konstantinopel i 1666. Men i stedet for å ta Sultanens krone, ble han Sultanens fange, og konverterte til islam. Denne gangen var det ikke bare jødernes håp som ble knust. Kristne som trodde på Gjenreisningen, følte den samme fortvilelse.

Jødisk-kristen utveksling

Et paradoks i det 17. og 18. århundre var at mange innflytelsesrike jøder ikke trodde de ville bli samlet igjen i deres hjemland, mens mange innflytelsesrike kristne trodde det. En livlig debatt ble startet i 1787 da Joseph Priestly, en verdenskjent naturforsker, filosof og teolog, foreslo at jødene skulle anerkjenne Jesus som Messias, slik at det kunne bli slutt på deres lidelser og de kunne samles i Det hellige land.

David Levi, den første jøde som oversatte Pentateuken til engelsk, svarte på Priestleys forslag med stor motstand, særlig på tanken om at Messias allerede var kommet. Hans skrifter viser at de fleste gudfryktige jøder på hans tid, verken regnet med Messias komme eller en tilbakevending til sitt land.

Et meget slående paradoks, som varte fram til det 19. århundre, var at mange store britiske tenkere, forfattere og diktere trodde fullt og fast på Gjenreisningsbevegelsen, mens den faktisk fortsatte å være ukjent for politiske ledere. F.eks. i 1779, da Napoleon Bonapartes styrker inntok Palestina, ble han kontaktet av ledere for den britiske Gjenreisningsbevegelsen som ville at han skulle gi jødene et hjemland. De trodde at det Osmanske riket gikk mot sitt fall, mens det britiske styret arbeidet utrettelig for å verne Tyrkia og dets herredømme. Napoleons seier var imidlertid kortvarig, og hans tilbaketog etter bare en måned slukket håpet hos Gjenreisningsfolket.

Guds plan for jødene og deres hjemland fikk ny viktighet på denne tiden. I 1800 konkluderte James Bichens i sin bok «Jø-

denes Gjenreisning – et vendepunkt for alle nasjoner», at gjenreisning ikke var betinget av omvendelse til kristendommen. Tyve år senere uttrykte en anonym engelsk forfatter for første gang ønsket om at kristne og jøder skulle samarbeide for å skape en jødisk stat.

Navnene på kristne i det 19. århundret som stod for tanken om en gjenreist jødisk stat, er som en liste over «Hvem er hvem»:

Sir Isaac Newton, Charles Darwin, Jarlen av Shaftesbury, Lord Palmerstone, Benjamin Disraeli, Robert Browning, George Eliot, John Adams og andre.

De jødiske intellektuelle i Russland hadde sin egen form for Sionisme: «Sions Elskere». De innså at assimilasjon ikke ville redde dem for progromer (organiserte massakrer), som var antisemittismens uttrykksform i Europa på den tiden. Organi-

Under den jødiske nasjonaldag hvor de feirer staten Israels opprettelse, danser hjemvendte jøder av glede mens de går i opptog. Dette bilde er tatt få år etter at Israel igjen ble et eget land i 1948 (Foto: «Government Press Office»)

sasjonen spredte seg hurtig til de jødiske samfunn på kontinentet og til England.

Laurence Oliphant, en britisk diplomat som hadde gjort et mislykket forsøk på å sikre jødene «Gileads land» øst for Jordan, forente sine krefter med «Sions Elskere», og arbeidet resten av sitt liv for å hjelpe dem. Da russiske jøder i små grupper begynte å ta seg fram til Palestina, forlot Oliphant England sammen med sin kone for å

bosette seg i Haifa og være til stede for å assistere de nyankomne. Han døde der i 1888, og han levde lenge nok til å se nye jordbruksbosetninger startet av disse flyktninger fra forfølgelsene.

Theodor Herzl – og hans venn

Navnet Theodor Herzl er for alltid innskrevet i historien som den moderne sionis-

mens far. Da han kom inn på arenaen, begynte hendelsene virkelig å skyte fart. Etter den første Sionistverdenskongressen i Basel, Sveits, i 1897 sa han: «I Basel grunnla jeg den jødiske stat! Dersom jeg sa dette høyt i dag, ville jeg bli møtt med allmenn latter. Om 5 år, kanskje, og med sikkerhet om 50 år, vil det ha gått opp for alle . . . »

Syv år senere var Theodor Herzl død,

men eksakt 50 år senere, den 29. november 1947, stemte FN for å etablere en jødisk stat i Palestina.

Bak disse historiske hendelser fantes et ukjent, men svært betydningsfullt kristent redskap, presten ved den britiske ambassade i Wien. William Hechler, en anglikansk geistlig og sønn av en hebraisk vitenskapsmann, ble gjennom sitt studium av de bibelske profetier overbevist om at 1897 var det avgjørende år for gjenreisningen av den jødiske stat. Da han leste Herzls bok «Der Judenstaat» (Den Jødiske stat) tre uker etter utgivelsen i 1896, gikk han derfor direkte til Herzl og stilte seg til hans disposisjon for å hjelpe til å gjøre hans visjon til virkelighet.

Til tross for at Hechler var en unnselig mann, hadde han innflytelsesrike kontakter. Han hadde tidligere vært privatlærer for barna til Frederic, Storhertugen av Baden, som var onkel til Keiser Wilhelm. Videre hadde han overbevist storhertugen og andre medlemmer av den tyske kongefamilien om at den jødiske stat skulle bli gjenopprettet, og han hadde vist dem sine bibelske karter og diagrammer. Han tilbød nå åpne dører for Herzl.

Herzl var ingen religiøs mann, og han visste lite om profetene. Men han var realist. Han forstod at han trengte støtte og hjelp fra verdens herskere dersom han skulle oppnå respekt og støtte fra sine jødiske brødre. Videre var Hechler britisk, og Herzl visste at britiske kristne fra Gjenreisningsbevegelsen antagelig var de sterkeste allierte han kunne finne for sin sak. Så han mottok Hechlers tilbud. Innen en måned etter dette første møtet, arrangerte Hechler en to-timers audiens for Herzl hos Storhertug Frederic, og han hadde selv hatt direkte samtaler med Keiser Wilhelm på Herzls vegne. Frederic ga sin tilslutning til Herzls plan, og brukte sin innflytelse til å arrangere møte med Keiseren. Disse fant sted i Konstantinopel og Jerusalem i oktober 1898. Det var imidlertid audiensen hos Frederic av Baden som gjorde Herzls navn kjent i Europas kongelige kretser. Og det var Hechlers hvileløse anstrengelser, og bønner, som åpnet andre dører for ham også. Herzls første jødiske ledsagere var fattige og manglet innflytelse. Men han vokste i betydning gjennom å bli mottatt av statsråder og også av kongelige, og den jødiske verden begynte å bli oppmuntret. Endelig var det en av deres egne som talte deres sak og hevdet deres rett til uavhengighet og sitt historiske hjemland! Med William Hechler og den britiske Gjenreisningsbevegelsen på den ene siden, og Theodor Herzl og Sionistverdenskongressen på den andre, begynte sammenløpningen av de to sionistiske strømninger. I 1900 møttes Sionistverdenskongressen i London, og «Palestina for jødene» ble selve kampropet på kongressen.

I 1902 kom en ny bølge av progromer i Russland og skapte panikk i de nye Sionistbevegelsen. Sionistkongressene i 1902 og 1903 var villige til å akseptere et

hvilket som helst landområde hvor som helst, for å spare livene til disse som nådeløst ble slaktet ned. Britene tilbød land i Sinai i 1902. Da planen mislyktes, overveide Kongressen i 1903 Uganda.

Det britiske utenriksdepartementet anerkjente offisielt Sionistbevegelsens diplomatiske status ved, i brev form, å tilby Uganda som en tilfluktsplass for jøder. Herzl og mange andre var villige til å akseptere dette landet i Øst-Afrika hvor de ble lovt selvstendighet og selvstyre, men Kongressen klarte ikke å komme fram til enighet. Hechler, som var uoffisiell deltager, var blant dem som argumenterte med at en akseptering av Uganda ville spare noen liv, men det kunne for alltid utelukke at de igjen kunne bosette seg i sitt sanne fedreland. I 1904 døde Herzl. Da Kongressen møttes igjen, forlot den Uganda-planen.

Palestina – smeltedigelen

Jødene fortsatte i mellomtiden å strømme til Palestina som trekkfugler. Å komme tilbake til Sion var en drøm som nå gikk i oppfyllelse. Uten lenger å trengte tilskyndelse fra kristne, kom de fra Russland og Øst-Europa, fra Marokko, Irak, Tyrkia og Yemen. Mellom 1904 og 1914 ankom 40 000 immigranter, nesten en fordobling av den jødiske befolkningen. Likevel utgjorde de kun 12 % av den totale befolkningen. Dette var begynnelsen på Kibbutzbevegelsen med kollektive boformer, begynnelsen på fruktindustri, nye byer (f.eks. Tel Aviv i 1909), sosiale programmer og jødisk industri. Fra 1880, da England forandret holdning til det Tyrkiske riket, hadde Tyskland vært Sultanens beskytter. Tysklands nederlag i den 1. verdenskrig forandret imidlertid hele situasjonen. Da britiske styrker under general Allenby erobret Jerusalem fra tyrkerne i 1917, utformet den britiske utenriksministeren, Lord Balfour, en erklæring: «Hans Majestets regjering ser med velvilje på etableringen av et nasjonalt hjem for det jødiske folk i Palestina . . . ». Balfour-erklæringen skapte ingen jødisk stat, men den klargjorde veien for en. Lord Balfour var en kristen som trodde på Israels gjenreisning. Hans erklæring skapte samstemmig glede hos jødiske sionister og den kristne Gjenreisningsbevegelsen. Denne glede var imidlertid kortvarig siden ingen store forandringer inntraff med det første. Fram til 1920 ble Palestina administrert av den britiske militærfledelsen, som ignorerte Balfour-erklæringen. Da den britiske regjering endelig oppnevnte sin første høykommissær, valgte de Herbert Samuel, en jøde som arbeidet for å bedre forholdene for nybyggerne. Han fastsatte også hebraisk som landets tredje språk.

Omtrent fra starten av var det problemer mellom arabere og jøder. Forskjellige faktorer medvirket til denne spenningen. Det britiske styrets politikk og dets metoder var avgjørt forskjellige fra tyrkernes, som hadde styrt området i 400 år. Det var en stor tilstrømning av jødiske innvandrere med

svært forskjellig bakgrunn, kultur og språk. Hele landets karakter var under radikal forandring. Araberne, som var sterke motstandere av dette, begynte å organisere anti-jødiske optøyer.

I 1919 oppnådde sionistene en vennskapsavtale med Emir Faisal, lederen for den arabiske bevegelsen, og trodde at de kunne leve fredelig side ved side. Da Faisals bror, Abdullah, ankom det østlige Palestina med en flokk geriljasoldater i 1921, forandret imidlertid situasjonen seg.

Den britiske koloniminister, Winston Churchill, anerkjente Abdullah som emir, og med et pennestrøk delte han opp Palestina og skapte et nytt, transjordansk mandatområde. Han håpet å mildne araberne ved å gi dem 1/5 av det totale området. I 1922 tok britene opp Palestinaspørsmålet i Folkeforbundet som stadfestet disse grensene. Det er verdt å merke seg at USAs president, Woodrow Wilson, en kristen og ivrig bibelleser, sendte denne protesten mot den vilkårlige delingen:

«Den sionistiske sak er bundet til sikkerheten av bibelske grenser, og har i sikte landets økonomiske utvikling. Dette betyr at Palestina i nord skulle nå til Litani-elven og til kilden til elvene ved Hermon-fjellet, i øst skulle det inkludere slettene ved Jaulon og Haran. Ellers ville vi få et tilfelle av skamfering. Jeg vil gjerne minne dere om at hverken Washington eller Paris har tilkjennegitt motstand mot sionist-planen, eller mot å sikre ufravikelige bibelske grenser.»

Winston Churchills innrømmelser overfor araberne satte ikke en stopper for deres opposisjon, noe som ga seg uttrykk i fortsatte optøyer og i terrorhandlinger. Noen ganger stoppet den britiske hæren disse arabiske optøyene, andre ganger ble de bekjempet av den jødiske selvforsvarsorganisasjonen Haganah.

I 1929 gjorde araberne optøyer mot jødernes bønn ved Klagemuren, og de massakrerte 70 forsvarsløse jøder i Hebron på sabbaten. Etter dette begynte Haganah å trene opp et korps av frivillige til å beskytte små, isolerte bosetninger. Senere bevæpnet britene «fredsgrupper» av moderate arabere for å hjelpe dem å beskytte landet mot omstreifende arabiske terroristgrupper.

Kamper, konflikter, utvikling

Til tross for alle disse vanskelighetene, fortsatte den jødiske utvikling å blomstre. Unge jødiske sionister fra Øst-Europa immigrerte i stort antall umiddelbart etter Balfour-erklæringen. I midten av 1920-årene ankom middelklassens håndverkere og kjøpmenn for å bosette seg i byene og å bygge fabrikker, butikker, hotell og restauranter. Husbygging og veibygging ble hovedindustrier. Det Jødiske Nasjonalfond kjøpte opp store landområder for bosetting med penger skaffet til veie av sionistorganisasjoner i andre land. Det Jødiske Arbeiderpartis Hovedforbund, Histadrut, ble

stiftet i 1922. Innen Histadrut kom det fram et lederskap som var bestemt til å danne Israels første regjering i 1948.

Etter delingen av landet i 1922, var ingen jødisk innvandring tillatt til Øst Palestina, dvs. Transjordan. Det ble imidlertid ikke satt noen slike restriksjoner for arabisk innvandring til jødernes hjemland. Arabere ankom fritt for å dra fordel av høyere lønn og levestandard som var et resultat av den jødiske utviklingen. Mens den jødiske befolkning økte med 375.000 mellom 1. og 2. verdenskrig, økte den ikke-jødiske befolkningen med 380.000. Interessant er det at den arabiske økning var størst i områder med jødisk utvikling (f.eks. en økning på 216% i Haifa), og ganske liten der det var liten jødisk innflytelse.

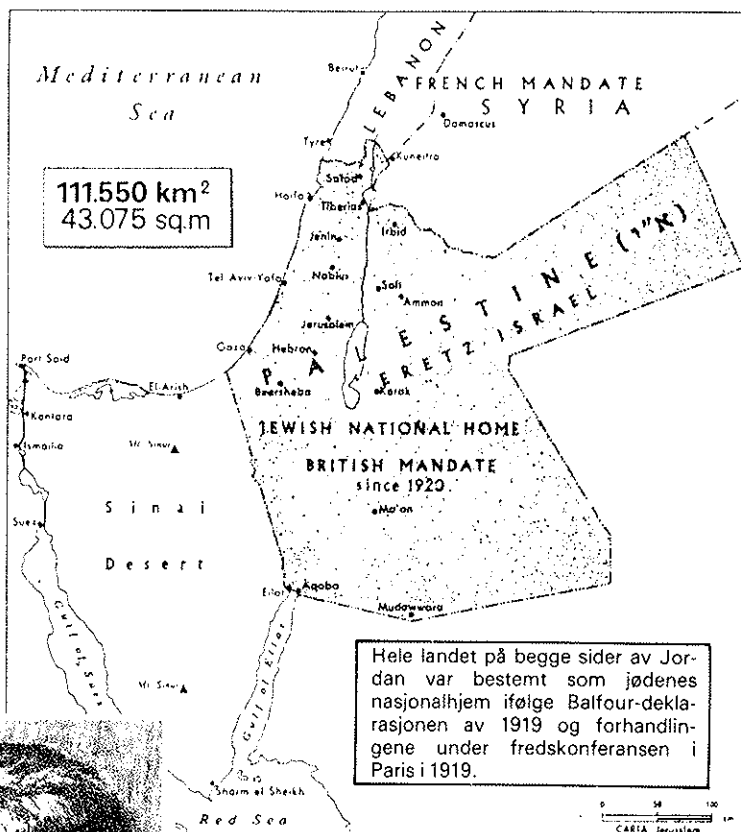
Hitlers maktovertagelse i Tyskland i 1933 var årsak til mye av den jødiske innvandringen. Innen 1936 nådde mer enn 164.000 nye nybyggere Palestina. En del av dem klarte å få med seg store summer kapital for investering. Fraflyttede arabiske godseiere utnyttet situasjonen og solgte sumpet, berglendt eller sandet grunn til ublue priser. Jøder betalte mer enn 20 millioner dollar til arabiske jordeiere mellom 1933 og 1935. De drenerte så sumpene, vannet ørkenen og plantet trær og sådde. Selv om de fleste jødene hadde vært borte fra jordbruk i århundrer, utviklet de en enestående dyktighet når de returnerte til sitt hjemland for å få den ufruktbare jorda til å produsere rike avlinger.

Økt spenning mellom jøder og arabere gjennom 1930-årene, skapte i tillegg spenning mellom de nye jødiske immigrantene og det britiske mandatstyret. Selv om det var en sterk pro-sionistisk offentlig mening i England, førte ofte forsiktighetshensyn til at regjeringen forsøkte å mildne araberne. Da 2. verdenskrig brøt ut i 1939, vervet nesten hele den jødiske befolkning mellom 18 og 50 seg for den britiske hæren, 136 000 personer i alt. Først valgte britene ut bare noen få hundre spesialister, men ved slutten av krigen tjente mer enn 26 000 palestinske jøder i Den jødiske brigade. Å kjempe mot en felles fiende, styrket båndene mellom briter og jøder, særskilt fordi de fleste araberne i Palestina var enten likegyldige eller pro-nazistiske. Den arabiske mufti i Jerusalem var i særdeleshet åpent pro-nazistisk, og han besøkte Tyskland i 1941 for å tilby en arabisk assistanse i nazistenes «endelige løsning på det jødiske problemet».

Den store militærstyrken i Midt-Østen under det meste av den 2. verdenskrig hjalp den jødiske økonomi i Palestina. Landbruksproduktiviteten økte, spesielt etter som nye jødiske bosetninger utviklet seg i de mer fruktbare deler av landet. Industri og teknologi blomstret. For både jøder og arabere var dette en stille tid, nesten som sentrum i en orkan. Da den 2. verdenskrig sluttet, begynte det igjen å blåse, og vinden har bare øket.

Oversatt av Vidar Barstad

Palestina — det jødiske nasjonalhjem, 1919

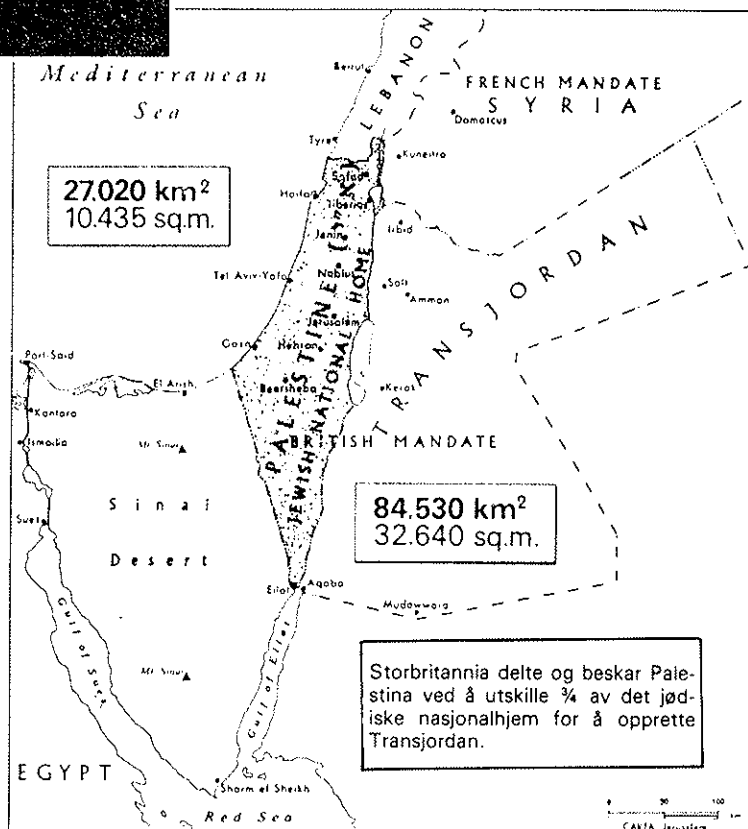

Hele landet på begge sider av Jordan var bestemt som jødernes nasjonalhjem ifølge Balfour-deklarasjonen av 1919 og forhandlingene under fredskonferansen i Paris i 1919.

Theodor Herzl

Det jødiske nasjonalhjem etter Palestinas første deling, 1922

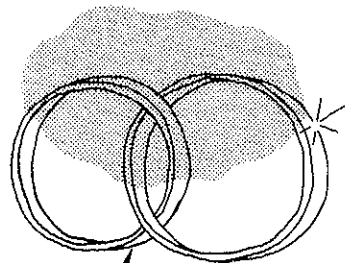

Storbritannia delte og beskar Palestina ved å utskille 3/4 av det jødiske nasjonalhjem for å opprette Transjordan.

Har du spørsmål eller ønsker om emner som skal behandles i denne spalten så skriv til: Anne Hove Sunnarvik 6943 Naustdal Tlf. 057/19 548

Kriser i ekteskapet

Hvor lenge er det siden du sist ga din kone blomster? Denne oppfordringen til å støtte gartneri-næringen, vil jeg her gi en dypere begrunnelse.

Mange mennesker vansmekter av mangel på oppmuntring. En blomsterbukett kan være et fint uttrykk for ens anerkjennelse, men i det daglige liv er det ikke alltid gjennomførlig å styrte til blomsterbutikken hver gang man skal rose hverandre. *Ord* kan være en vel så god måte å gjøre det på. Hvor lenge er det siden du sist roste din ektefelle?

«Bekymring gjør mannen tung om hjertet, men gode ord gjør ham glad» (Ordspr. 12,25). «Milde svar demper sinne, men sårende ord vekker vrede» (Ordspr 15,1). I disse to versene ser vi hva *ord* kan utrette. Ord kan være som en dødelig gift, men de kan også være som balsam for vårt indre.

Alle mennesker har et medfødt behov for anerkjennelse. Vi behøver å bli satt pris på. Hvem er nærmere til å gi hverandre denne anerkjennelse enn mann og hustru? Men ofte ser vi at vi går utenom den nærmeste både for å gi og få ros. Mange ektefeller oppfører seg som om den aller nærmeste ikke eksisterte, og gir bare ros og anerkjennelse til personer utenfor sitt eget hjem.

«Men mannen min vet jo at jeg er glad i ham», sier du kanskje. Hvordan kan han vite det? Har du sagt det til ham? En god regel er at vi *aldri* kan si for mange rosende ord. Har du hørt om noen som ble deprimerert fordi de fikk for mye ros? En av de ting som kan være med på å holde to mennesker sammen, er at de oppmuntrer hverandre. Kanskje du ikke synes du har noen grunn til å rose ektefellen din? Livet går sin vante gang, det er sjelden eller aldri noe nytt. Ingen av dere gjør noe utenom det vanlige, livet blir lett en rutine. Men tenk bare på å få mat på bordet hver dag. Burde vi ikke takke den som stiller i stand for oss, eller tar vi det bare som en selvfølge?

Når vi arbeider «ute», får vi penger for det. På en måte kan man si at det er en anerkjennelse av den jobben vi gjør. Lønnen stiger ofte med ansvaret. Men den som jobber hjemme, får sjelden eller aldri særlig lønn for det i form av penger. Men vi er sikkert enige om at husarbeid er både et nødvendig og nyttig arbeid. Den som går

SYNES DU OM MEG?

Om ros og anerkjennelse

hjemme i huset, enten hele dagen eller deler av den, og aldri får høre et rosende ord eller får takk for jobben, vil lett tenke at ingen setter pris på det som blir gjort.

La oss f.eks. ta en mann som er ute på jobb hele dagen. Han har et interessant arbeid, forholdsvis god lønn, og daglig kontakt med kolleger. Han blir høyt verdsatt for sin arbeidsinnsats, og i tillegg til lønnen får han ros og anerkjennelse for sitt arbeid. Hans kone er hjemmeværende, med små barn. Hun går hele dagen innenfor husets fire vegger, vasker, stiller barn, lager mat og ellers alt som må gjøres i et hjem. Sjelden kommer hun seg ut og får snakke med andre mennesker. Og enda sjeldnere er det noen som roser henne for den innsats hun gjør hjemme. Mannen kommer hjem til ferdig middag, og når han har spist, er han trett etter en slitsom arbeidsdag på kontoret og må hvile seg litt på sofaen. Senere er det avisen, og så er det TV-en. Hans kone har i mellomtiden vasket opp etter middagen, fått barna i seng og servert kaffe.

Kanskje er dette satt på spissen, men jeg tror situasjonene for mange ektepar ikke er ulik det jeg her antyder. Dersom mannen roser sin kone, forteller henne hvor takknemlig han er for den innsats hun gjør i hjemmet, vil hun kjenne at det hun gjør blir satt pris på. Hun vil føle at det hun gjør, blir

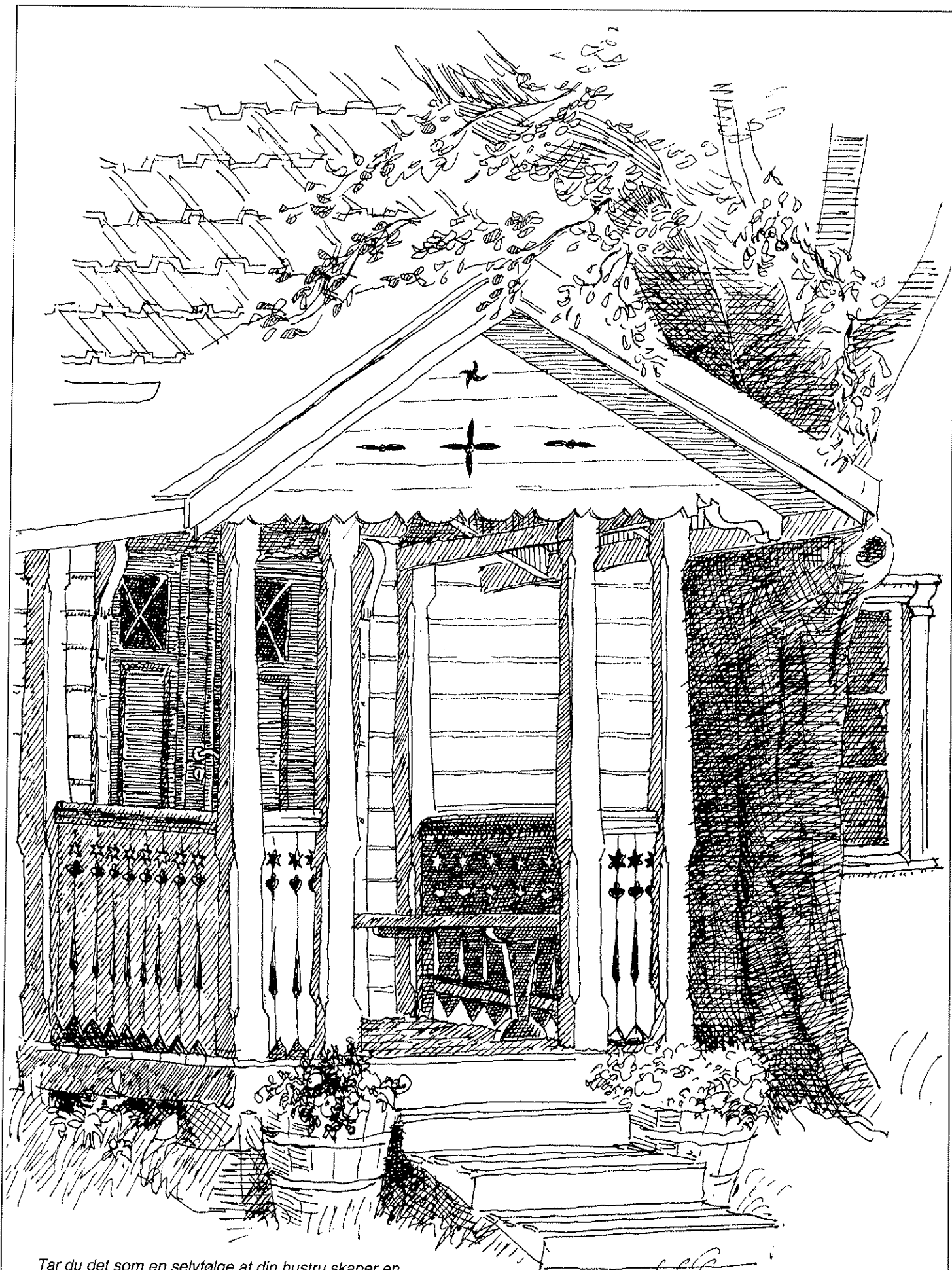
verdsatt som noe verdifullt. Hun på sin side kan oppmuntre sin mann når hun ser sider i hans liv som hun setter pris på. I hvert enkelt ekteskap vil det være forskjellig, naturligvis, ettersom hvordan situasjonen er.

I dag er det ikke så uvanlig at mannen stiller hjemmet mens konen arbeider ute. I mange ekteskap er begge utearbeidende, og da bør naturligvis begge ta del i husarbeidet. At dette ikke er anbefalt i Bibelen, blir en annen sak. Den framholder jo at «de unge kvinnene skal elske mann og barn, leve sømmelig og rent, være gode husmødre og underordne seg sine menn» (Titus 2,4-5). Men for mange er den økonomiske situasjonen slik at begge må arbeide. Enhver må be Gud om visdom og innsikt på dette viktige området.

Uansett hvordan den praktiske situasjon er for det enkelte ektepar, har vi alle behov for ros og anerkjennelse. Det er noe som er nedlagt i oss. Alt blir mye lettere hvis vi vet at det vi gjør, blir satt pris på. Dersom jeg har brukt ekstra lang tid på middagen for å lage istand noe jeg håper min mann vil like, er det naturligvis ekstra oppmuntrende å få skryt for det. Ikke ta hverandre og det den andre gjør, som en selvfølge. Tenk på hvordan situasjonen ville være for deg dersom din ektefelle ikke hadde gjort noe i dag. Ville du fått middag? Ville du hatt rene klær? Ville du hatt penger til å kjøpe det du trenger? Begynn å lete etter ting å rose den andre for. Som vi leste fra skriften: «Gode ord gjør mennesket glad». Det kan aldri bli for mange gode ord. Naturligvis må det ikke være kunstig eller ironisk ment, men ekte ord i takknemlighet. Uansett hvordan situasjonen er, vil dere finne noe å rose hverandre for. Tenk på den tiden dere møtte hverandre, hvordan du kom til å sette pris på ham eller henne. Er disse egenskapene blitt borte, eller er du bare blitt så vant til dem at du ikke legger merke til dem lenger?

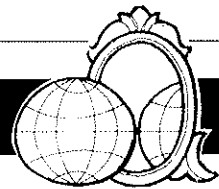
Mange ganger har vi lett for å uttale oss bare når det er noe negativt vi har på hjertet. La oss si at du kommer hjem til ferdig middag. Din kone har holdt på med den i flere timer, men hun var uheldig og brente melkesuppen som dere skal ha til dessert. Middagen for øvrig er god, men desserten har en anelse av brent smak. Hva gjør du da? Poengterer du at hun nok har vært litt uheldig med suppen uten å si at det andre var godt? I Ef. 4,29 kommer Paulus med et

Forts. side 29

Tar du det som en selvfølge at din hustru skaper en trivelig ramme og en god atmosfære rundt hjemmet? Eller gir du henne den ros og anerkjennelse som hun fortjener.

S. THORVILDSSEN

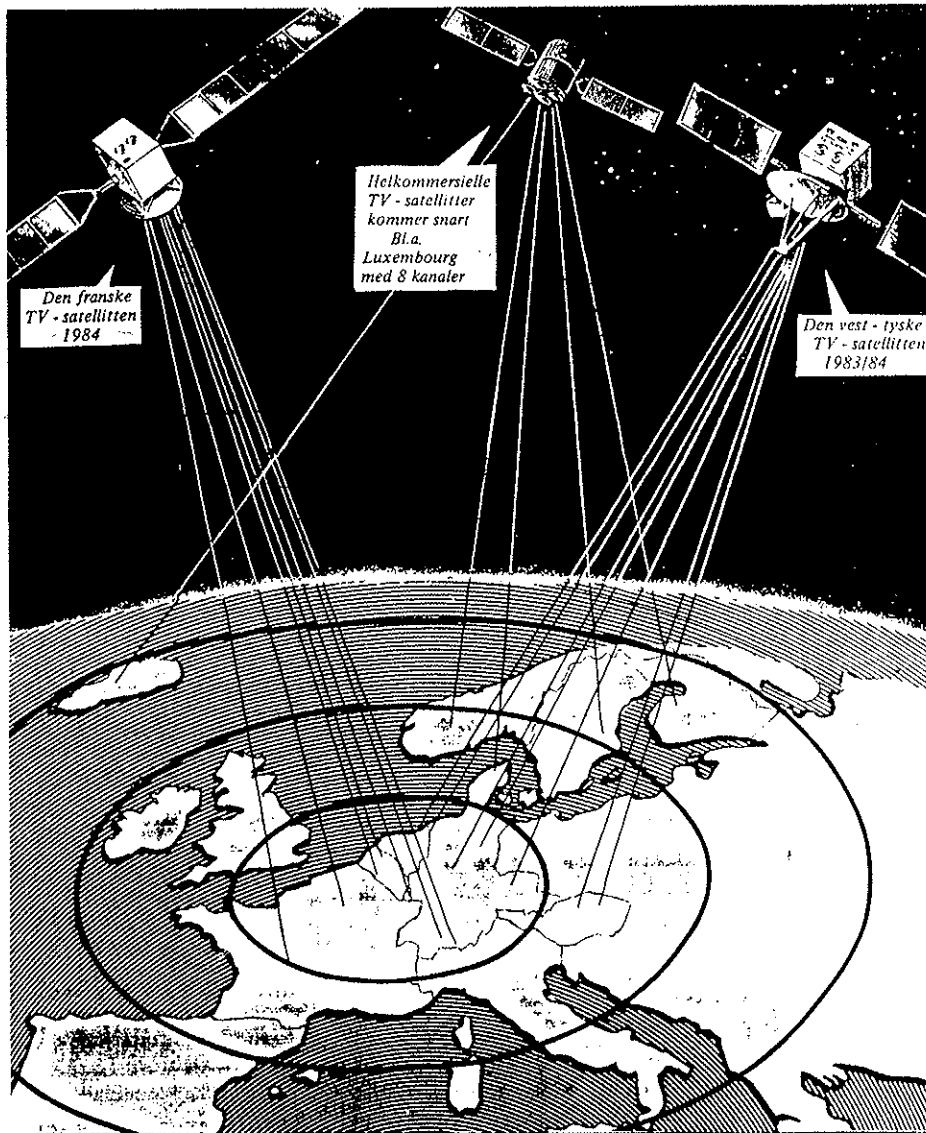
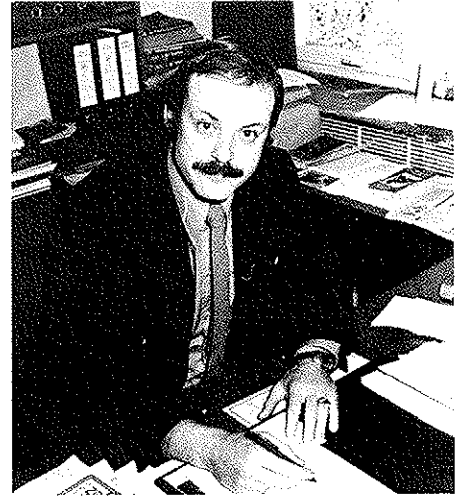
Stadig fler fra Norden studerer på RHEMA

Den kjente trosforkynneren Kenneth E. Haging leder sammen med sin sønn Kenneth Hagin Jr. «RHEMA BIBLE TRAINING CENTER», som er en av de mest søkte bibelskoler i dag. Også fra Norden har det de senere årene vært flere studenter.

Fra i høst drar blant andre Åge Åleskjær og Martin Meland over sammen med sine familier for å være på skolen to semestre fram til våren 85. Meland har nettopp sluttet som rektor på Misjonsskolen i Sarons Dal, mens Åge Åleskjær tar et sabbatsår fra sin omfattende evangelistvirksomhet.

RHEMA-skolen ligger i Tulsa, hvor kjente evangelister som Oral Roberts og T.L. Osborn også har sine hovedkvarter. Åleskjær har lovet å sende HVETEKORNET aktuelle rapporter under sitt opphold i USA.

Åge Åleskjær og Martin Meland til USA

OFK leier satellittkanal

I en melding fra Oslo Fullevangeliske Kirke framgår det at i tillegg til at menigheten nå har søkt om å drive nær-TV, har de også leid 13 sendetimer pr. dag på en satellitt som når hele Europa, Nord-Afrika og Midt-østen. Det er franske myndigheter som eier satellitten, og de har forlangt 30 millioner kroner i året i leie.

Av de 91 timene i uka vil OFK sende fra 7 til 14 timer selv, resten er meningen å leie ut videre. Til nå har Bratterud leid ut 5 timer til amerikanske selskaper, så det gjenstår å leie ut ca. 70 timer i uken. De håper også på reklameinntekter. OFK behøver i første omgang 2-3 millioner til produksjonsutstyr, ca. 600 000 av disse har Bratterud fått løfte på fra USA etter at han var med i en TV-sending der i sommer.

OFK vil gjerne samarbeide med flest mulig om dette prosjektet. For å drive og finansiere dette nye prosjektet har OFK stiftet selskapet New World Communications.

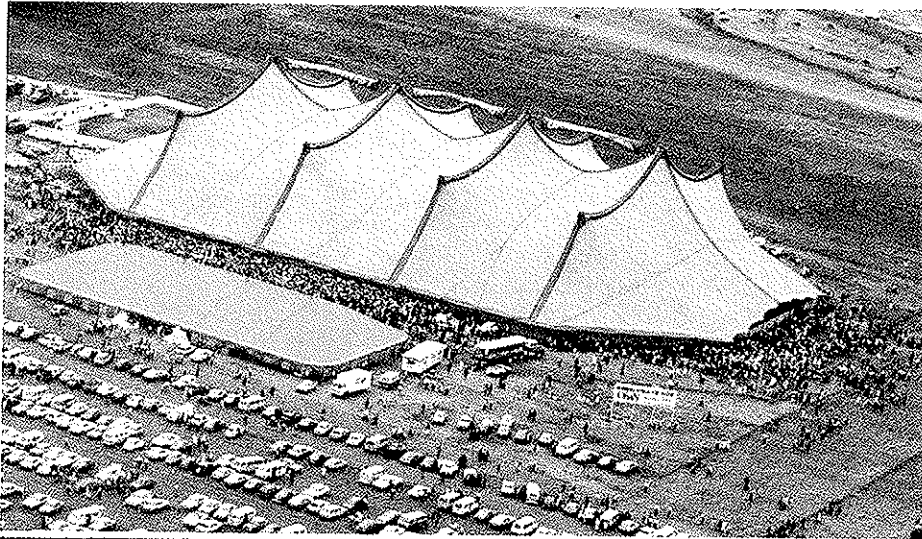
Føreløpig er det få i Norge som har utstyr til å motta sendinger fra den franske satellitten. Man behøver egen parabol-antenne og annet tilleggsutstyr før man kan motta slike sendinger.

Svenske pinsevenner med TV-buss

Nå har også svenske pinsevenner anskaffet TV-buss. Den har alle de siste tekniske fasiliteter og koster rundt 8 millioner kroner. Bussen ble innviet på de svenske pinsevenners sommerstevne, og har allerede besøkt de samme stevner i Norge og Danmark. Et produksjonsteam på 10 personer skal følge med bussen.

TV-Inter heter det selskapet som er dannet for å finansiere og drive dette prosjektet. Daglig leder Tore Pansell forteller at bussen er fullbooket for produksjoner i hele Europa utover høsten.

**SATELLITTKOMMUNIKASJONS-
REVOLUSJONEN I EUROPA**

Verdens største flyttbare møtetelt

Vi har skrevet om planene for dette kolossale møteteltet i denne spalten tidligere. Vi kan nå fortelle at det ble innviet i vinter i Soweto, Sør-Afrika. Teltet har 34 000 sitteplasser, og er 133 m langt, 92 m bredt og 26 m høyt. 19 trailere må til når det skal transporteres.

Mannen bak dette gedigne evangeliseringsredskapet er Reinhard Bonnke, en tysker som kom til Leshoto som misjonær i 1967. Han forteller om bakgrunnen for dette enorme prosjektet: – «Det er ikke min idé. Når Herren begynte å fortelle meg om dette teltet, måtte jeg bare kutte ut all menneskelig fornuft. Det er fem år siden nå. Og Gud har fullført verket, vi har hverken bedt om penger eller lånt. Gud selv har minnet mennesker om å gi. Afrika hungret etter Guds Ord, og vi tror at dette teltet er et av de redskap Herren har gjort i stand for å samle inn skarer av sjeler for Ham. Menneskelig sett er store deler av Afrika i en håpløs situasjon, men budskapet om Guds kjærlighet og gjenopprettende kraft, er realiteter. Men det haster.»

Under innvielsen og i det to uker lange korstog som fulgte rett etter, ble teltet fylt til randen av 40 000 mennesker. Høydepunktet i åpningsmøtet var da ca. 5000 mennesker strømmet fram for å søke frelse. Etter to uker hadde anslagsvis 30 000 mennesker mottatt Jesus som sin frelser under møtene.

Tegn og under er også vanlig i Bonnkes korstog, i tillegg til at plattformen ofte blir fylt av stjålne ting som de nyomvendte ønsker å levere tilbake.

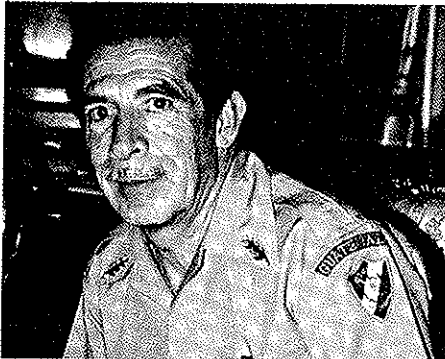
Bonnke og hans stab på 120 medarbeidere, både svarte og hvite, vil dra rundt i Afrika fra Cape Town i sør til Kairo i nord, og holde korstog med dette kjempestore teltet.

Og etter Afrika? Da har Bonnke planer om å dra til andre befolkningskonsentrasjoner, f.eks. India. – «men mitt eget land, Vest-Tyskland trenger også evangeliet», sier han.

Fra «Christian Life» og «Christ for all Nations' Revival Report».

«Bare ikke nordover!» Misjonsbåttreff i nord

Denne satiriske strofen fra en av Hans Inge Fagervikks sanger, fant intet gehør hos et hundretalls misjonsbåtvenner fordelt på 7 skuter som dro til Sørarnøy i Nordland i pinsen. Det var båter fra både Norge og Sverige, én hadde til og med funnet veien fra Hamburg! På Sørarnøy skulle de være med og feire 20 års jubileet for misjonsbåten NYTT HÅP. Skipper på NYTT HÅP, Olav Haugen hadde nok ikke ventet så stor respons da han sendte ut innbydelser til jubileet, og han fikk et stort arbeid med å plassere dem alle rundt omkring i hjemmene. Stedets pinselokale rommet ikke alle som ville delta på jubileumsmøtene, men Indremisjonen stilte sitt lokale til fri disposisjon. Jubileet ble preget av en sterk vekkelsesatmosfære, og mange fikk møte Gud til frelse og fornyelse. Sigwart Wallenberg

Hva har hendt med Ríos Montt?

General Efaín Ríos Montt ble styrtet ved et militærkupp 8. august 1983 etter 16 mnd. som president i Guatemala. Det var hans egen forsvarsminister som ledet kuppet. Han angrep menigheten Verbo Church som Montt er medlem av, for å være fanatikere. Selv sier han: «Jeg sa om meg selv at jeg var kristen, ikke religiøs. Derfor var katolikkerne imot meg, kommunistene var imot meg og anti-kommunistene var imot meg. Bare Herren var for meg.» Dette sa Montt i en pressekonferanse under et USA-besøk nylig. Han sa videre at han under sin presidenttid, og ikke minst i hetsen som de nye makt-haverne satte i gang etter kuppet, opplevde å bli motarbeidet fordi han ikke delte «verdens» interesser. Ríos Montt tilhører fortsatt Verbo Church og tjener Herren av et helt hjerte, forteller hans pastor Carlos Ramirez. Etter kuppet tok han seg en velfortjent hvil, men er nå i fullt arbeid som leder for menighetens skole i Guatemala City. Før han ble president hadde han også oppgaver i denne skolen, men nå som han er avsatt fra sin stilling som general, er han fri til å ta full jobb sivilt. Å tjene 325 unge mennesker er noe helt annet enn å lede en nasjon på 7 mill., men like viktig sett i bibelsk perspektiv. Montts pastor sier at Ríos har en tjeneste til å forkynne evangeliet for de ufrelste, samtidig som han er en klar og utfordrende bibellærer for Herrens legeme. Men de har ikke villet skynde på hans utvikling i denne profet-tjenesten for hele tiden å være sikre på Herrens ledelse.

Om den spente politiske og sosiale situasjonen i Mellom-Amerika, sier Ríos Montt dette: «Jeg ba USA om å gjøre alt de kunne for å sende oss flere misjonærer. Da ville de ikke behøve å sende marine-styrker. Den eneste måten å forandre Latin-Amerika på,

er at folket her lærer å kjenne Kristus. Svaret for dette terrorplagede området er bibler, ikke bomber.»

Fra «Charisma» og «International Love Lift Newsletter».

Cuba uten bibler, men ikke uten troende

I følge Peter Gonzales i Broder Andreas sin organisasjon, Open Doors, beslaglegger fortsatt cubanske myndigheter besøkendes bibler, selv om de sier at så ikke er tilfelle.

Gonzales forteller at cubanske kristne har svært få bibler: «Vi fikk nylig kontakt med en ny gruppe kristne på øya. De er 68 medlemmer, men bare lederen har bibel.»

Registrerte pastorer og nye kristne risikerer å miste retten til utdannelse, ja, til og med miste jobben sin. Pastorene kan fortelle at de stadig har besøk av kontrollører på møtene. Det hender også at deres hjem blir endevendt for å finne ut hvor de får sine bibler og andre bøker fra, og hvem de korresponderer med.

Men tross alle de vanskene myndighetene legger i veien for de kristne, blomstrer troen på Cuba. Av en befolkning på 10 mill. tilhører 100 000 forskjellige menigheter, og enda flere deltar i gudstjenester i hjemmene, forteller Gonzales.

Fra «Christian Life»

Wycliffe 50 år

I år feirer Wycliffe Bibeloversettere og søsterorganisasjonen, Summer Institute of Linguistics, 50 år. I løpet av disse 50 årene har Wycliffe arbeidet med mer enn 900 språk i 40 land. For tiden arbeider de og andre misjonærer med oversettelser til 830 språk.

En regner med at det finnes 5103 språk i verden. Av disse har 837 Det Nye Testamentet eller hele Bibelen oversatt, for 634 andre språkgrupper er behovet akutt. Ytterligere 2000 språk trenger flere bibeldeler oversatt.

Men 40% av jordens befolkning kan ikke lese. Da hjelper det lite om Bibelen finnes på deres språk. Derfor arbeider Wycliffe med leseopplæring i tillegg til oversettelsesarbeidet. De driver også annet sosialt hjelpearbeid som sykestell. Wycliffe er ikke bundet til noe trossamfunn.

Fra tidsskriftet Logos.»

Nordisk konferanse i Oppdal en fest

Det var påmeldt 1.100 til den Nordiske konferansen i Oppdal, men besøkstallet kom godt over dette. Overraskende mange kom fra Sverige, og en stor delegasjon kom endog helt fra Finland.

Hovedtaler var Derek Prince som ikke hadde vært i Norge siden 1947 da han deltok på pinsevennenes sommerstevne som representant for Israels-misjonen. Prince hadde et budskap om omvendelse og bot til det nordiske kristenfolket. Han la vekt på de grunnleggende sannheter i forsoningen, og det ansvar de kristne har for landets åndelige og moralske status.

Ellers deltok kjente forkynnere som Sven Nilsson, Kjell Sjøberg, Johannes Facius, Kjell Haltorp og Åge Åleskjær. Rune Branstrøm, som er en av medarrangørene, har deltatt på alle stevner i Oppdal siden han var med å ta initiativet til det første. Branstrøm er utgiver av det svenske tidsskriftet Logos som nå har byttet navn til EKSODUS.

På bildet ser vi stevnet «primus motor» Hans Rogstad, som forøvrig er hjelpeforstander i baptistmenigheten og varaordfører i bygda, sammen med Sverre Granlund og Derek Prince.

Kristne media i USA

I en undersøkelse som ble publisert for kort tid siden, framgår det at USA har 1045 radiostasjoner og 79 TV-stasjoner som bare sender kristne programmer. Det finnes også fire stasjoner som sender via satellitt, ikke bare over USA, men til store deler av verden. Det finnes videre 365 selskaper som produserer kristne programmer for video eller film. Det koster rundt 4 milliarder kroner hvert år å drive disse stasjonene. Undersøkelsen viser at 6,2% av USAs befolkning ser regelmessig på kristne TV-sendinger, svært få av disse er ufrelste mennesker.

Når det gjelder populariteten til de mange TV-produksjoner med kristent fortegn, så er følgende tre programmer på toppen nettopp nå:

- 1) Robert Schullers program fra Krystallkatedralen:
«Kraftens time»
- 2) «Oral Roberts og du» (Oral Roberts and you)
- 3) Jimmy Swaggart.

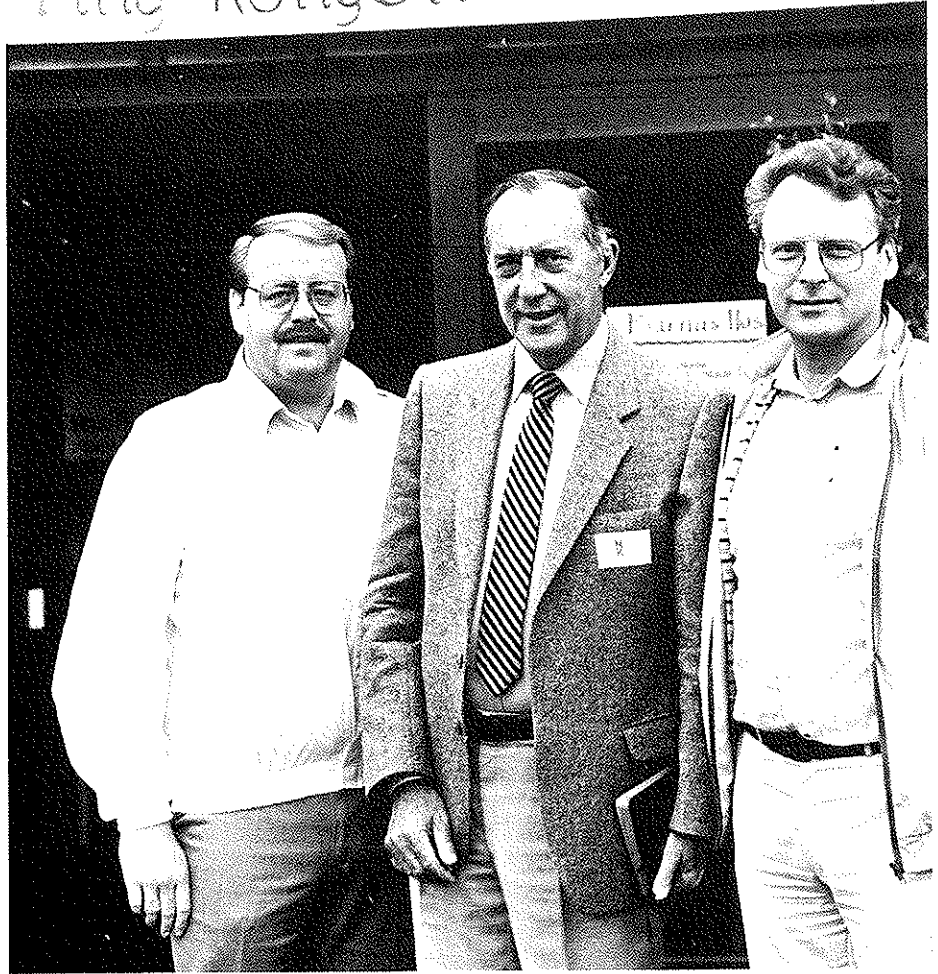
150 år siden Spurgeon ble født

I sommer er det 150 år siden Charles Hudson Spurgeon ble født i Kellvedon i Essex.

Charles var eldst av 17 søsken, og vokste opp hos sin farfar som var en aktet forkynner. Før han fylte 60 år døde Spurgeon etter å ha virket i en av de rikeste forkynnergjeringer i nyere historie. Han var ikke bare en svært belest person, han brukte også mye av tiden til prekenforberedelser og bønn. Knappt 20 år begynte denne gudbenådede forkynner sin virksomhet i London.

Han sprenget alle lokaler selv om de rommet tusener. Datidens kjente personligheter kom alle for å høre han, enten det var statsminister Gladstone, dronning Victoria eller David Livingstone. Det store Tabernakel, som ble bygget under hans tid i London, ble

USA har 1045 radiostasjoner og 79 TV-stasjoner som bare sender kristne programmer. Det finnes også fire stasjoner som sender via satellitt, ikke bare over USA, men til store deler av verden. Det finnes videre 365 selskaper som produserer kristne programmer for video eller film. Det koster rundt 4 milliarder kroner hvert år å drive disse stasjonene. Undersøkelsen viser at 6,2% av USAs befolkning ser regelmessig på kristne TV-sendinger, svært få av disse er ufrelste mennesker.

bombet under siste verdenskrig, og et mindre Tabernakel er reist på samme sted.

Spurgeon kom til å prege sin samtid mer enn de fleste fordi hans tjeneste var preget av profetisk innsikt. Hans prekener ble notert stenografisk og kan oppspores på antikvariat. De regnes som svært verdifulle funn for de som er så heldige å komme over noen av dem.

Bibel til president Reagan

President Ronald Reagan fikk tidligere i år overrakt kopi nr. 28 millioner av The Living Bible. Overrekkelsen fant sted på den offisielle avslutningen av «Bibelens År», som presidenten erklarte etter at begge kammerne i Kongressen hadde godtatt forslaget om å lage et internasjonalt «Bibelens År». Dette året har blitt markert av mange forskjellige kirkesamfunn, og det viktigste målet har vært å motivere menn, kvinner og skolebarn til å lese Bibelen. Presidenten sa i sin tale under seremonien at alle år bør regnes som et «Bibelens år».

Mannen som overrakte presidenten The Living Bible, var Dr. Kenneth N. Taylor, initiativtakeren til denne bibeloversettelsen som legger vekt på å bruke et folkelig språk. Den kom første gang ut i 1971, og kort tid etter utgivelsen var den på toppen av salgsstatistikken for ikke-skjønnlitterære verker.

Der ble den i mer enn et år. Forsatt selges den i flere millioner kopier hvert år, og den er oversatt til en rekke språk, deriblant kinesisk. På norsk finnes Det Nye Testamentet i The Living Bibles språkdrakt, kalt Nytt Liv og utgitt på Biblicum A/S.

Hentet fra «New Covenant»

Stormøtenes tid ikke forbi Vekkelse i England

Vi har tidligere brakt nyheten om at Billy Graham og andre kjente evangelister skulle ha en stor-kampanje i England i sommer, dette landet som har opplevd så mange vekkelser opp gjennom tidene, men nå har hatt en åndelig tørketid i mange år.

Stanley Sjøberg var til stede på det første møtet under kampanjen i Liverpool, og han brakte en seiersrapport med seg hjem:

Møtet ble holdt på den kjente fotballbanen Anfield, og tribunene var fylt av nesten 50 000 mennesker trass regn og surt vær.

Sangen ble mektig og entusiasmen riktig kokte i menneskemengdene. Voldsomme applaus, latter og hellig alvor med bønn og lovsang preget møtet.

Billy Graham hentet sin tekst fra Joh 3,16 og holdt en enkel og rett fram evangelisk preken. Innbydelsen skjedde i enkle, helt rolige former uten musikk. Graham har jo blitt kritisert for å bygge opp en følelsesmessig stemning som får folk til å komme fram

Været i Sunderland var så kaldt at Billy Graham for første gang måtte tale med noe på hodet.

under alterkallet. Derfor brukte han ingen effekter, men appellerte til de som ønsket å ta imot Jesus som sin frelser til å vise sin viljesbeslutning ved å komme fram.

Mennesker begynte å strømme fram, i hundretall, i tusentall. Klokken var over 11 på kvelden før folk begynte å forlate stadion. Arbeidet med å gå igjennom de kort som veilederene brukte for å notere navn på de som ble frelst, pågikk hele natten. Det viste seg at 3050 personer hadde mottatt Jesus som sin frelser på dette ene møtet!

Men denne kampanjen begynte egentlig ikke denne kvelden på Anfield. Memghetene i byen har forberedt den i to år. Ikke bare menighetslederne har vært engasjert, men alt «fotfolket» også. De har blitt oppfordret til å komme sammen to, tre stykker og be for tre ikke-troende venner, naboer eller kolleger, og innby dem til møtene. Mange av disse har blitt frelst før kampanjen begynte.

Hver dag under kampanjen kommer det ut en avis. I den blandes nytt om kampanjen med lokale nyheter fra Liverpool. En perfekt organisering har satt en hel by i bevegelse, og kampanjen har blitt et historisk vendepunkt for kirkene i denne byen.»

Samtidig med kampanjen i Liverpool har det vært kampanjer i andre byer også, bl. a. i London. Der har Luis Palau vært hovedtaler. Også derfra blir det fortalt om store seiere for Kristis sak.

Statistikker som er gjort etter at kampanjen ble avsluttet, viser at Palau talte til en halv million mennesker under kampanjen. 280 000 av disse kom til møtene på Queens Park Rangers fotballstadion. Under møtene her var det til sammen 19 000 som tilkjennegav at de ville følge Jesus. Ytterligere 1 000 mennesker tok den samme beslutningen under forskjellige slags formiddagssamlinger. Legger en til de omvendelsene som fant sted under Palaus London-kampanje i fjor sommer, kommer en opp i 28 000 omvendelser!

Et av resultatene av dette, er at en rekke forsamlinger har opplevd en fornyet inter-

esse for de ordinære møtene og en påtagelig vekst. De gamle medlemmene har også fornyet sin overgivelse til Herren. Forsamlingene har vokst både kvantitativt og kvalitativt. Både Graham og Palau møtte kritikk fra liberale kristne for sin bibeltrøhet, men dette økte bare nysgjerrigheten for hva som foregikk på møtene i Liverpool og London. Den kjente engelske avisen «The Economist» skrev 30. juli: «Hvor stor forskjell er det ikke på de liberales oppfatninger og den enkle tro som har blitt tilbudt det overveiende hedenske England av to utenlandske evangelister. Begge evangelistene tilbyr sin visshet til andre. De vet at Jesus er frelsens klippe og at hele Bibelen er Guds ord.» Avisen avslutter med å si: «Kanskje den Engelske Kirkens biskoper burde gå på på disse møtene?»

Tormod Engelsen tilbake til MF.

Menighetsfakultetets styre har kallet og ansatt cand. theol. dr. Tormod Engelsen som fakultetslektor i misjonsvitenskap fra sommeren 1984.

Engelsen er kandidat fra Menighetsfakultetet i 1969. Etter 1 år som feltprestassistent hadde han forskningsstipendium i systematisk teologi ved fakultetet og studier ved London Bible College før han ble lærer i systematisk teologi ved Mekane Yesus Seminary i Etiopia som utsending av Norsk Luthersk Misjonssamband. I 1973-76 hadde

✂ KLIPP UT

TO NYHETER

Kenneth E. Hogin

Den troendes AUTORITET

15,-

Kenneth E. Hogin

Hvordan du kan bli ledet av Guds Ånd

35,-

Andre bøker av Kenneth E. Hogin

☐ I Ham kr. 10,-	☐ En bedre pakt kr. 10,-
☐ Guds medisin kr. 10,-	☐ Mennesket i... kr. 15,-
☐ Legg ikke skylden kr. 10,-	☐ 8 syner kr. 20,-
☐ Hvordan du kan motta kr. 10,-	☐ Hvordan du kan kr. 35,-
	☐ Den troendes aut. kr. 15,-

LIVETS ORD FORLAG (tidl. Agape)
Boks 57, 3647 Hvitvingfoss
Tlf. (03) 76 85 40 ... Telefonsvarer

Engelsviken forskningsstipendium fra Det Lutherske Verdensforbund og fra 1976-1978 var han lærer ved Fjellhaug Misjonsskole i Oslo. I femårsperioden 1978-83 var han ansatt som forskningsstipendiat i misjonsvitenskap ved Menighetsfakultetet, og han har det siste året vært lærer ved Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo.

Engelsviken har en allsidig produksjon bak seg, og han er Doctor of Philosophy in Theology ved Aquinas Institute i Amerika fra 1981.

Fra «MF-Nytt»

1857 svenske misjonærer

Sverige har 1857 misjonærer viser misjonsstatistikker i vårt naboland. Pinsebevegelsen har flest misjonærer, nemlig 971. Deretter følger Örebromissionen med 168, Svenska Kyrkan med 146, Svenske Missionsförbundet med 76, Svenska Alliansmission med 59 og Baptistsamfunnet med 57 misjonærer.

Mange muslimer i Europa

Ein reknar i dag med at om lag 25 millionar muslimer bur i Europa. Om lag 13 000 av desse bur i Noreg.

Fra «Santalen»

Alternativ kristen avis

Ny Visjon syntes å være et passende navn for den virksomhet som Jan Hanvold og Sigfred Rafoss driver i Drøbak, i samarbeide med Hans Bratterud i OFK.

Nye visjoner står i kø hos de tre brødrene, og det er store visjoner. Til «Trosskolen» var det først i august tatt inn 30 elever. – Vi er ikke fornøyd men heller ikke missfornøyd, sier Hanevold, vårt mål er i første omgang 100 elever, vi skal bli Norges største bibelsskole.

Det finnes liknende skoler i Sverige og USA.

Foruten visjoner for å leie sattelittkanal, bygge et velutrustet TV-studio og reise et menighetslokale som kan romme 5000 mennesker, tenker de nevnte brødre også å starte en ny kristen dagsavis.

– Vi har planer om å bli landets største kristne dagsavis, sier Rafoss. Målet er i første omgang et opplag på 30.000. Vi har alt kjøpt en rotasjons-presse for 120.000 som er plassert i den tidligere «Jobufabrikken» som Ny visjon har leiet i Drøbak.

– Vi vil lage en avis for yngre kristne, det er ingen under 50 år som er interessert å lese den småkranglingen og den teologiske debatteringen som preger Vårt Land og Dagen. Vi vil lage reportasjer om aktuelle begivenheter og ta inn mer vitnesbyrd om hva Gud gjør i dag.

Vi vil ikke bekjempe de andre kristne aviser, men de er altfor mye preget av pessemisme, verdenslighet og krangling.

– Vi vil prøve å utgi første nummer 1. november, sier Rafoss som også har visjon for et internasjonalt kristent nyhetsbyrå, i Drøbak.

De har ikke ansatt noen i redaksjonen ennå, men håper på hjelp fra bibelskolelevne og journalister med «visjon».

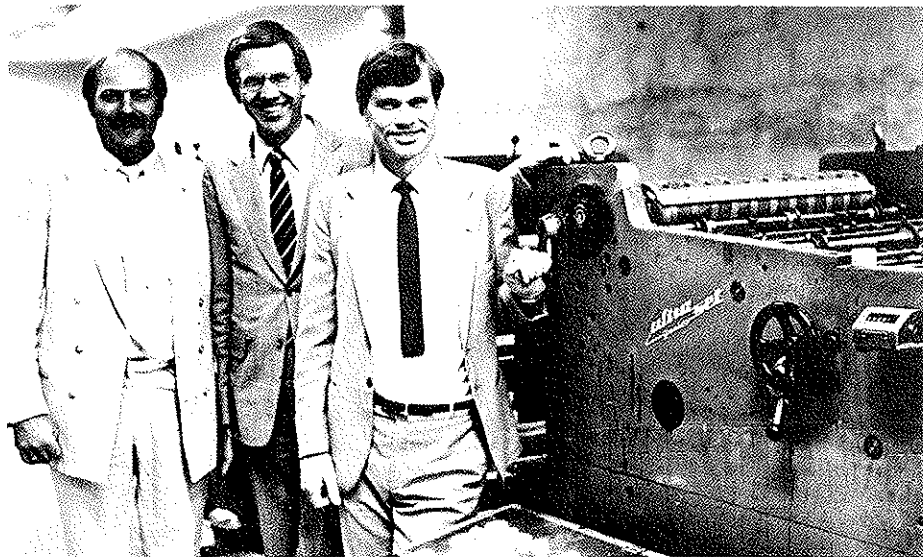
Bildet viser den visjonære OFK-trioen ved pressen som nå er kommet på plass i Drøbak.

– Vi behøver i første omgang 10 millioner til de prosjekter vi nå har planer om, sier Hanvold, og jeg tror vi skal få inn det.

Jan Hanvold som er leder for Ny Visjon, har nå også startet «Jan Hanvold Ministries» som er et personlig firma som bl. a. vil selge kassetter og bøker.

Vårt land har trappet betydelig opp sin dekning av «Ny visjon» og deres arrangement, men finner avis-planene lite seriøse.

Kr.F. har også planer om å gjøre «Folket fremtid» til en dagsavis. Så får tiden vise om det snart blir tre eller endog fire kristne aviser i Norge.

Kvinne og pastor

I Finland er motstanden mot kvinnelige prester kanskje sterkest i Norden. Men det skjer interessante ting i frikirkelige kretser ifølge en pressemelding vi har fått.

Blant pinsevevnene

«Det ble et aldri så lite rabalder da jeg ble hilst velkommen til Gileadforsamlingen søndag 7. sept. 1980. Ved at jeg begynte min gjerning som forstander fikk svensk pinsebevegelse sin første kvinnelige pastor.»

Wasti Feldt-Johansson, 54 år, har de siste 4 årene vært forstander for en pinseforsamling i Göteborg. Tidligere reiste Wasti Feldt-Johansson i nærmere 30 år som evangelist innen pinsebevegelsen. Hun forteller videre:

«I løpet av min tid som reisende predikant har jeg møtt mange kvinner som har båret på et kall som de ikke har sett noen mulighet til å virkeliggjøre innen sin egen forsamling eller kirke. All denne oppdemte kvinnekraft og åndelige lengsel etter å arbeide drev meg til å skrive boken «Kvinna i frikyrka», der jeg forsøker å vise at et riktig forhold mellom mann og kvinne er selve nøkkelspørsmålet i Guds plan for menneskeheten.

Menneskets åndelige og menneskelige grunnlegning finner vi i bibelen og det gjelder både kvinne og mann. Ved å tolke noen ytringer av Paulus som kvinnefiendtlige, mister man evangeliets helhet, og budskapet om frihet og fellesskap går tapt. Det å forstå bibelen forutsetter at man «dypstuderer» den, til den selv lukker opp sitt budskap for oss. Vi trenger kvinnelige bibelforskere, som ved de mannlige teologenes side, stadig forsker videre for å forklare hva tekstene betydde da de ble skrevet ned og for å forstå helheten i budskapet idag.»

Blant baptistene

For kvinner innen andre frikirkesamfunn innebærer ikke det å bli pastor samme opp-

standelse som for Wasti Feldt-Johansson. Katarina Olin, 30 år, som deler pastortjenesten med sin mann Leif i baptistforsamlingen i Vasa, forteller:

«Det er nå snart fem år siden jeg avsluttet mine teologiske studier. Etter det arbeidet jeg først som lærer, og de siste tre årene som pastor i Vasa baptistmenighet. Hverken i studietiden eller senere i tjenesten har det vært stilt spørsmål ved min tjeneste som pastor bare fordi jeg er kvinne. Snarere har jeg kjent en stor åpenhet, og blitt veldig varmt mottatt. Nå er kanskje min situasjon litt spesiell, fordi jeg arbeider sammen med min mann som også er deltidspastor i samme menighet. På den måten har vi kunnet dele på oppgavene. Jeg har hatt mine arbeidsområder og han sine. Oppdelingen har ikke vært typisk «mannlige» eller «kvinnelige», men vi har ansvaret for det som passer vår personlighet og legning.

Det at jeg er pastor skyldes at jeg kjente et kall til å bli det. Jeg ser ikke mitt yrke som et likestillingstegn. Jeg vil heller ikke gi meg i diskusjon med dem som er imot kvinnelige pastorer/prester. Jeg håper at vi isteden kan møtes som mennesker. At vi kan respekttere hverandre, lytte til hverandres synspunkter uten å dømme hverandre. Gud skapte oss som mann og kvinne til å stå ved hverandres side. Mitt ønske er at vi også skal kunne gjøre det i tjenesten, i den pastorale oppgave der vi sammen strekker oss mot den nødlidende verden.»

Blant metodistene

En annen kvinne som deler pastortjenesten med sin mann er metodistpastor Kaikka Wäxby, 38 år, i Borgå. Hun forteller: «Den avgjørende hendelsen i mitt liv var da jeg ble frelst, da jeg i 18-års alder ga meg

selv, mitt liv og min framtid til Gud. Etter to år inntraff noe like overraskende og nesten like revolusjonerende! Under en påskedagstjeneste talte Gud til meg og sa at jeg skulle bli pastor, for at jeg på denne måten skulle forkynne: «Jesus lever!» Dette kallet var noe som overrasket meg. Jeg hadde aldri tenkt den tanken. Men Gud talte med en slik tydelighet at jeg ikke kunne sette spørsmålstejn ved hans vilje. Jeg måtte bare lyde Ham! Også andre mennesker ble overrasket over Guds kall til meg. Det var en gammel metodistpastor som talte mye med meg på den tiden. Han fortalte om hvordan det var å være pastor, hva det innebar av forsakelse, strev, tårer og skuffelser. Med nøyaktighet tok han fram alt det vanskelige og tunge i arbeidet, men da det ikke avskrekket meg, ga også han sin velsegnelse til det som egentlig ikke var mine egne framstidsplaner, men Guds plan for mitt liv.

Da begynte dette rike, spennende, strevsomme livet som pastor i en frimenighet. Et liv i Guds og menneskers tjeneste, et liv der man virkelig får «prøve alt». I alt dette har Guds kall vært en vidunderlig styrke, ikke minst når arbeidet kjennes tungt eller jeg har kjent meg mislykket på en eller annen måte.

Har det så vært noe spesielt i dette å være «kvinne og pastor»? Det vet jeg ikke. Jeg har jo aldri prøvet noe annet. For meg har det vært det eneste riktige. Jeg har heller ikke opplevd at mennesker i de menighetene jeg har betjent har vært spørrende innfor denne tjenesten. Også ute i samfunnet har det vært naturlig. Naturligvis kan denne kombinasjonen aller først vekke litt nysgjerrighet og forundering, men det er jo bare naturlig i vår tradisjon. Mitt kall var ikke å bli «kvinnelig pastor». Mitt kall var å bli «pastor». Og det ble jeg. Og i glede har jeg tjent den oppstandne Jesus som kalte meg til tjeneste en påske for 18 år siden.»

I misjonsforbundet

Siv Ekman, som er pastor i Vasa misjonsforsamling er kanskje ikke enig med sin kollega i sør Finland i at kombinasjonen kvinne/pastor er helt udramatisk. Siv Ekman forteller:

«I Finland er det så pass uvanlig å være kvinne og pastor at mennesker reagerer når de får vite at jeg er pastor. For det meste blir de litt forundret. Iblant blir de også glade over det. Direkte negative reaksjoner er sjeldne. Jeg har full pastorutdannelse, men jeg har aldri strevet etter å bli pastor. Allikevel har jeg havnet i den oppgaven. Nå skjønner jeg den med Guds hjelp og i overensstemmelse med den legning og de kunnskaper jeg har, nøyaktig slik en mannlig pastor gjør. Men iblant synes jeg at mannlige arbeidskamerater i sin måte å tenke og arbeide på viser drag som vanligvis betegnes som kvinnelige. Mens jeg som kvinne igjen ofte tenker og handler

på en måte som tilskrives mannlige pastorer.

Jeg har opplevd at forsamlingen har stilt seg positivt til meg som pastor. Man har også latt meg forstå at det har gjort de kvinnelige menighetsmedlemmene godt å se meg som kvinne gjøre alt det tidligere har vært forbeholdt mannen. Det har hatt en oppløftende virkning. Siden er det vanskelig å si om man behandler en kvinnelig pastor annerledes enn en mannlig sådan. Man kan jo ikke alltid vite hva som beror på at man er kvinne og hva som kommer av den personlighet man har. Men jeg tror at man våger å si ting til en kvinne som man ikke ville våge å si til en mann, dette både på godt og vondt.

Vi har vanskelig for å sette oss inn i hvordan det var å leve som kvinne på Bibelens tid. Vi kan heller ikke forestille oss alle konsekvensene av kvinnens posisjon i det samfunnet. Men jo mer vi kan trenge inn i disse forhold, jo større muligheter har vi til å forstå de bibelord som taler om kvinnen i åndelig sammenheng. Men en sak er klar: Jesus opphøyet kvinnen på en måte som revolusjonerte datidens samfunn. Han behandlet henne helt annerledes enn den tidens menn gjorde. Jeg stiller spørsmålet: Hvordan ville Jesus møtt kvinnen om han hadde levd i vårt samfunn idag?»

Fra «Frikirklig Presstjenst, Finland

INSPIRASJONSDAGER I SARPSBORG

For alt Guds folk
19. – 21. okt.

Motto:

«Sammen skal vi seire»

Fredag åpningsmøte kl. 19.30
Lørdag og søndag møter kl.
11.00 – 15.00 og 19.00
Sted: Folkets hus, Sarpsborg.

Talere og sangere:

Torbjørn og Wenche Baksvær
Kjell Haltorp
Ronald Gundersen
Arne Bakken
Finn Olav Pedersen
Halvard Hasseløy
Jan Erik Pettersen

Alle hjertelig velkommen!
Arr.: «Norge for Kristus»

Slå følge med
WINGE

TIL

Løvhyttefesten

Israel 9.-23. okt. 84

1 UKE PÅ LØVHYTTEFESTEN I JERUSALEM OG
1 UKE INTERESSANT RUNDREISE I ISRAEL.
REISEVERT: SJØMANNSPREST HANS JAKOB FRØEN.
BE OM STORT SPESIALPROGRAM:

WINGE
REISEBUREAU
Olav Trygvassonsgt. 30, 7000 TRONDHEIM
Tlf. (07) 53 30 00

Jakten på Noas ark

Med fornyet intensitet fortsetter jakten på Noas ark. I flere hundre år har Ararat-fjellet i Øst-Tyrkia vært oppsøkt av eventyrere og vitenskapsmenn som har håpet å finne dette forunderlige skipet, og mange er vitnesbyrdene fra de som har sett arken. Men hittil har ingen lykkes i å bringe den ned fra fjellet.

At dette var på dette fjellet arken strandet, er det ingen tvil om. «På den syttende dag i den syvende måned satt arken fast på Ararats berg», sier første Mosebok. Her er alle bibeloversettelser enige. Og vil man forsikre seg om deres pålitelighet, er det verd å merke seg at den lokale befolkning på og rundt Ararat, fremdeles har navn og sagn som hentyder til Noas historie. Man finner stedsnavn med betydninger som «landgangssted», «det sted hvor Noa steg ned», «den første tilsynekomst» osv.

De eldste vitnesbyrd

Nest etter Bibelens beretning stammer det eldste vitnesbyrd om arken på Ararat fra den babylonske historieskriver Beosos (ca år 270 f.Kr.). Han skriver: – «Der er et skip på Ararat-fjellet, og folk der på stedet henter splinter fra det og bruker dem som amuletter».

Flere historieskrivere på Kristi tid og senere forteller om «arken som ligger urørt på Ararat-fjellet». Marco Polo (1254–1325), kjent for sine oppdagelsesreiser, skriver det samme.

Øyenvitner

Fra år 1800 har både amerikanere og russere foretatt ekspedisjoner på fjelltoppen, og flere mener å ha sett arken. En tyrkisk ekspedisjon fra 1833 skriver i sin beretning: «Et skipsvrak av tre kommer ved sommerstid fram i den sydlige isbre.»

Siden 1840 har over 100 mennesker hevdet at de har sett arken. I 1883 fortalte en ny tyrkisk ekspedisjon at de plutselig hadde stått overfor et kjempemessig skips-krog som stakk ut av en isbre. De spurte ut lokalbefolkningen, og fikk vite at de hadde kjønt til denne konstruksjonen i seks år. De hadde imidlertid ikke våget å nærme seg den fordi de hadde fått øye på en vilt utseende ånd som kikket ut av det øverste vinduet. De modige tyrkerne besluttet likevel å foreta en nærmere undersøkelse.

Vraket lå nede i en dyp kløft, så det ble en farlig og vanskelig operasjon. Tyrkerne var ikke i tvil om at det var arken de hadde med å gjøre. Den var godt bevart, bare sidene hadde tatt skade. Det ble også konstatert at den var bygget av gofetre, et treslag som kun vokser på Eufrats sletter.

Nye ekspedisjoner og oppdagelsesreisende fra mange land fortsatte å lete etter arken i årene som fulgte. Andre oppdaget vraket mer tilfeldig, blant dem en rekke pi-

loter som har sett deler av et skip stikke opp av isen.

Et 5000 år gammelt trestykke

I 1955 foretok den franske forskeren Fernand Navarra sin tredje ekspedisjon til Ararats topp. Denne gangen fikk han hugget fri et halvannen meter langt trestykke fra vraket. Eksperten anslår det til å være minst 5000 år gammelt, og strukturen i treverket og måten det er tilhugget på, utelukker all tvil om at det skulle være ekte.

Kappløp

I den senere tid har ekspedisjoner fra en rekke land nærmest drevet kappløp i Ararat-fjellet for å finne arken. Grunnen til dette rushet, er at tyrkiske myndigheter har lettet på restriksjonene. Sovjetiske myndigheter er derimot mindre begeistret. Den aktuelle fjelltoppen ligger kun tre mil fra grensen, og ifølge Sovjet er alle som angivelig leter etter arken i virkeligheten ute på spionoppdrag mot dem.

Astronauten James Irwing

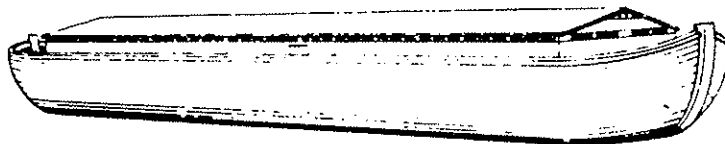
James Irwings ekspedisjoner

Den tidligere astronauten James Irwing har prøvd seg to ganger. Men den farlige ferden måtte første gang avbrytes på grunn av et fall. Andre gangen var det en kraftig storm som tvang følget til å snu, mindre enn 530 fot fra toppen.

Innefrosset i isen

De fleste forskere tror at arken ligger innefrosset i en isbre, og at den kun kan sees når isen delvis er smeltet bort, særlig i de varme sommermånedene. Noen år er kanskje arken helt dekket av is, også om sommeren. Dette kan være grunnen til at den er så vanskelig å finne.

Et sted der oppe ligger den i alle fall, og venter på en dag å bli endelig oppdaget. Men de funnene som alt er gjort, er et enestående vitnesbyrd om den bibelske beretningens troverdighet.

En kvalifisert kristen journalistutdannelse

gis ved
NORDISK JOURNALISTHØGSKOLE
i Mullsjö, Sverige

NJH tilbyr 3 års akademiske studier i **massemediakunnskap, statskunnskap, økonomi og religion.**

Utdannelsen kvalifiserer til **magistereksamen i journalistikk.**

Professorer og øvrige eksperter kommer fra Norden, Vest-Tyskland og USA.

Bestill brosjyre og skriv navn, adresse og telefonnummer i ditt brev, el. ganske enkelt ring oss.

NJH, Boks 84, 56 500 Mullsjö, Sverige
Telefon: 095-46 392 11 400

Be & Se- vitami- ner

Cand. theol.
Terje Rygh, gir
«vitaminer» fra
Guds Ord, til
åndelig sunnhet

Du er også ledet av Gud

Du har hørt om mennesker som er blitt ledet av Gud, men vet du at du lever under Guds ledelse?

Salme 23 forteller: «Herren er min hyrde.» Hyrden leder sauene sine. Da du tok imot Jesus, fikk du han til hyrde, og du lever under hans ledelse. Joh. 10,4

Vi kan snakke om den «generelle ledelse» og den «spesielle ledelse». Den generelle ledelse lever du i hver dag når du lever i kontakt med Jesus, du vandrer da i de «ferdiglagte gjerninger». Ef. 2,10. Den spesielle ledelse er når Gud ved sin Ånd, eller en engel, taler konkret til deg. Apg. 8,26.

Gud sendte sin engel til Filip for å få han ut på veien til Gasa. Apg. 8,26. Han ga ham en befaling ved Den Hellige Ånd for å få han nær til vognen (v. 29), men da forsto Filip resten av oppdraget selv (v. 35f.).

Gud anvender den «spesielle ledelse» i visse situasjoner, men vanligvis leder han oss ved den «generelle ledelse».

Tenk på at du er i Guds ledelse i ditt arbeid, ditt hjem, blant venner og la deg bruke av ham.

NYE KASSETTER

fra *Dynamis*
Budskap som fostrer og utvikler
ditt kristenliv

309—HVA ER OVERGIVELSE?

Kjell Erik Olsen

Enkelt, forfriskende og rett på sak om et sentralt tema. Befriende og evangelisk hverdags-forkynnelse.

310—LOVSANG I HVERDAGEN

Rolf Erik Janøy

Som frelste er vi Guds prester. En viktig del av preste-tjenesten er lovsangen. Midt i hverdagen kan vi tjene Herren med lovsang og løse ut krefter i Åndens verden.

340—HARMONI GIR HERLIGHET

Åge Åleskjær

Et budskap rett inn i Guds folks stilling i dag. Den harmoni som kommer fra underordning under Jesus som hode, utløser herlighet og vekkelser.

341—SALVELSEN ÅPENBARER JESU
HERREDØMME

Åge Åleskjær

Åndens åpenbaring fører oss inn i lydighet under Jesu og Guds vilje, både som enkeltpersoner og menigheter.

342—EN JESUS-PERSON

Åge Åleskjær

Et budskap som vil gjøre deg mer bevisst om hvem du er i Kristus og hva Kristus er i deg.

343—LEVENDE KRISTENDOM –
EN ATTRAKSJON del I.

Åge Åleskjær

Et seminar om kristenliv i funksjon hos den enkelte, i menigheten og i samfunnet.

344—LEVENDE KRISTENDOM –
EN ATTRAKSJON del II.

Åge Åleskjær

345—KONGEBARN

Svein Thorkildsen

Et sterkt budskap om hva den nye fødselen gav oss i vår stilling innfor Gud.

346—DA TROEN KOM

Ole Bjørn Urne

Om troens betydning knyttet til Jesus Kristus.

347—FELLESSKAP INNAD –
SLAGKRAFT UTAD del I

Ole Bjørn Urne

Seminar om det kristne fellesskaps betydning for Guds rikes framgang. Radikalt og utfordrende.

348—FELLESSKAP INNAD –
SLAGKRAFT UTAD del II

Ole Bjørn Urne

349—FAMILIEN, GUDS

EVANGELISERINGSREDSKAP del I
Terje Rygh

Familiens betydning i sjelevinner-arbeidet.

350—FAMILIEN, GUDS

EVANGELISERINGSREDSKAP del II

Pris: Kr. 25,- pr. stk. + porto. God kvalitet på opptakene.

Send et postkort med din bestilling til:

DYNAMIS KASSETTER

Boks 770

3191 Horten

(Telef. 033-44726).

En ny ånd!

Forts. fra side 18

ham» (1. Kor. 6,17; gml.) *Min ånd* er ett med ham. Da Kristus kom inn, ble det gamle borte. Han deler ikke bolig verken med det gamle menneske eller med onde ånder. Når det gjelder vår ånd, er både det gamle menneske og onde ånder borte.

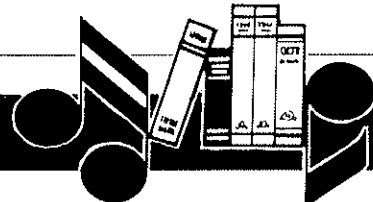
1. Johannes brev taler veldig svart/hvitt nettopp fordi det tales om det indre menneske, vår ånd: «Den som synder, er av djevelen . . . Den som er født av Gud, synder ikke. For den sæd Gud har lagt ned i

ham, blir i ham, han kan ikke lenger synde, fordi han er født av Gud» (1. Joh. 3,8-9).

Esekiel taler om at ved den nye fødsel blir *stenhjertet tatt ut*. Det er samme tanken igjen: *Det gamle er borte!* (Esek. 36,26-27).

Bekjenn for deg selv: «Jeg er en ny skapning. Jeg er forenet med Kristus i mitt indre, i min ånd. Jeg er en Jesus-person. Jesus lever i meg!»

Neste nr.: «Guds måte!»

«EXODUS» STOC 3

Tekst: Finn Pedersen
Musikk: Svein Gundersen

Med denne rollelista: Bjørn Eidsvåg, Hans-Inge Fagervik, Hilde Kjeldsen, Bjarte Leithaug, Ellen Solstad o.s.v., og med orkester fra KGB og LAVA så har Finn Pedersen og Svein Gundersen hatt bra materiale å jobbe med.

Som seg hør og bør i en musical er det store variasjoner i både tekst og musikk, alt fra myke vakre ballader til ganske røffe, rytmiske rocke-låter. Tekstene står fint til den sammenheng de er satt i. «Exodus» er satt sammen av forskjellige personer som får sitt liv forandret etter et møte med Jesus.

Det «Exodus» lykkes med er å vise at Jesus kan forandre mennesker med sin nåde og kjærlighet og det er vel det viktigste.

Noen stor musical med lang levetid er det lite trolig at «Exodus» vil bli. Den inneholder mye godt stoff, men sett over ett blir hele greia litt for grå. Det lille ekstra som skal til er bare ikke der. Kjøp den og se hva du sjøl får ut av den. «Exodus» kan gjøre mye for Guds rike f.eks. i ungdomsskole o.s.v.

Knut R.

Kainos «Glass» WIN 109

Kainos' 3. LP er omsider kommet og jeg tror forventningene har vært store. «Glass» er spilt inn litt her og der (bl.a. Belfast, Nord-Irland), og sammen med Kainos er det Andy Kidd som står som produsent.

«Glass» er blitt ei spennende plate både musikalsk og tekstmessig. Arrangementene er fantasifulle og smarte. Samtlige utøvere gjør sitt til at plata når et bra musikalsk nivå og deres nye tidsriktige rock smeller i veggen (jallefall min). I det hele tatt kunne en liste opp en lang liste over superlativer for Kainos har gjort en virkelig god jobb.

Vidar Kristensen som alene står som tekstforfatter på plata bruker mange spennende bilder og er ikke redd for å gå nye veier. Det er å håpe at endel kristne artister lærer litt her. Her forkynnes korset i 80 års språkdrakt - veldig fint.

Av sterke spor kan jeg nevne «Valmuer røde som blod» (om narkotikahelvetet), «Fotokromatiske briller» og «Rødt mot meg». Mange andre låter kunne nevnes for her er det så mye bra. Ta deg tid, nyt og studér!

Knut R.

Jan Groth «Roots» Refugee R 03884

Den solide vokalisten Jan Groth er ute med sin 3. soloplate. Etter eget sigende er han nå tilbake i en stil han liker å utfolde seg i, og dette har utvilsomt ført til at vi i «Roots» møter en sprudlende opplagt Groth som gir det meste.

«Roots» er uten tvil den mest rockete av Jans plater hittil. Her er en rekke av svingende blues-rock låter med et tungt, bart og ærlig sound. Stemmen til Groth stilles helt

naken mot den rå lydveggen. Dette er ikke lite dristig, men Groths hese, sterke stemme bærer imponerende godt og lager en sprø fin helhet.

De få balladene på skiva er usedvanlig melodiose og sterke. På «That's why I long for tomorrow» synger han sammen med Alex og den kombinasjonen er ikke dum.

Jan Groths tekster er ærlige og rett fram og står godt til musikken (eller omvendt). Budskapet er enkelt og personlig, og som vanlig er alle Groths tekster på engelsk.

Spesielt gode spor er uøndvendig å nevne. «Roots» er gjennomført god blues-rock på et solid grunnlag.

Knut R.

Michael W. Smith RRA 004 (Master Music)

Michael W. Smith er kapellmester for Amy Grant. Og bidrar også med låter til hennes repertoar. Dette er så vidt vites hans første solo-LP. La det være sagt med en gang at det er liten grunn til at det også bør bli hans siste. En ypperlig låtskriver, musiker og vokalist. Stilmessig går det i pop/funk. Tekstene er for det meste bra og plata avslutter med en lovsang, Hosanna, hvor en burde ha muligheter til å sette opp lydstyrken og være med å hylle ham «som kommer i Herrens navn».

BjL.

Derek Prince Tapes

Box 10074
200 43 Malmö, Sverige
Tel 040-97 78 06

Derek Prince

Spiritual Leadership and Church Government

THE CHURCH

- 5001 The Universal Church
- 5002 The Local Church
- 5003 Mobile Ministries: Apostles
- 5004 Mobile Ministries: Prophets
- 5005 Mobile Ministries: Evangelists and Teachers
- 5006 Resident Ministries: Shepherds and Deacons
- TC-1 Complete set of above six cassettes
Now 140:- SKr

THE FIVE MAIN MINISTRIES

- 5013 The Maturing and Completion of Christ's Body
- 5014 Apostles: God's Master Builders
- 5015 Prophets: Evangelists, Teachers
- 5016 Complete Local Leadership
- 5017 Local Church Leadership: God's View vs. Man's View
- 5018 The "Reproductive Cycle": Apostle and Elders
- MM-1 Complete set of above six cassettes
Now 140:- SKr

OTHER RECOMMENDED TAPES

- 5007 Further Teaching on Elders
- 5021 The New Testament Evangelist

PRICES:

- 1-2 tapes 30:- SKr each
  - 3-5 tapes 27:- SKr each
  - 6-9 tapes 25:- SKr each
  - 10- tapes 22:50 SKr each
- Postage is to be added.

PAYMENT: We will send you a bill together with your order.

Send us your order today!

I wish to order the following cassettes by Derek Prince:

.....
.....

Please, send me your latest cassette list

Name .....

Address .....

City ..... Phone .....

Pelle Karlsson's
spalte:

Gud har bare én menighet

Frisk kommunikasjon

Da vi forrige gang begynte vår serie under denne overskriften, fastslo vi følgende:

Enhet oppstår i Guds menighet når vi begynner å se på den slik som Gud ser på den. Enhet er ikke noe vi arbeider oss sammen til, men snarere en oppdagelsesferd der vi begynner å oppdage det som Gud ser. Vi ser da at vi er en del av hele Kristi legeme og begynner å handle i overensstemmelse med det. Da er det mulig med en virkelig enhet i Guds menighet.

Guds menighet er Kristi legeme. Et av de mest fantastiske kjennetegn på en levende kropp, er dens mulighet til samarbeid og koordinasjon. Armer og ben, muskler og sener, indre og ytre organer fungerer sammen med nøyaktig presisjon så lenge det er liv i kroppen. Om livet forsvinner, ser kroppen til å begynne med nøyaktig likedan ut. Men det er helt slutt med alle felles funksjoner og bevegelser. Dersom kroppen blir syk eller skadet, kan livet selvsagt leves videre, men kommunikasjonen og funksjonen kan bli alvorlig hemmet. Det sterkeste eksempel på dette er total lammelse. Av en eller annen grunn når ikke impulsene fra hjernen fram til kroppens ulike organer. Musklene reagerer ikke, og hender og føtter osv. forblir uvirksomme. Slik er det også med Guds menighet, Kristi kropp. Dersom menigheten skal kunne fungere med den presisjon som Gud hadde tenkt seg, må kommunikasjonssystemet være friskt og helt. Det må ikke finnes stengte kanaler eller avrevne ledninger. Da kan lammelse inntreffe også i Guds menighet. Her har spørsmålet om enhet blant Guds folk en svært stor betydning. Dessverre må vi konstatere at det ofte råder lammelse blant Guds folk fordi en splittet kropp ikke kan formidle impulser fra hodet på en riktig måte. Det hjelper altså ikke at de ulike delene av kroppen i seg selv er svært sterke og friske. Det hjelper ikke at et ben er sterkt og har kraftige muskler, om det ikke er riktig plassert på kroppen, får næring gjennom blodløpet og impulser gjennom nervesystemet. Enhetsprosessen har altså å gjøre med Guds muligheter til å sende sine impulser ut til hele kroppen. Det er viktig å forstå at vi er avhengige av hverandre for å kunne høre Guds stemme og forstå hans veier på rett måte. Splittelse blant Guds folk har ofte hindret dette, og skapt lammelse.

Om vi skal kunne gå inn i virkelig enhet i Kristi legeme, må vi først oppdage alle kroppens deler. Eller med andre ord: Forstå og erkjenne hvilke deler som tilhører Guds menighet. La oss si at jeg absolutt ikke vil vite av min venstre fot. Jeg vasker den ikke, jeg tar aldri sko på den, og når jeg skal ut, prøver jeg å ikke støtte meg til den. Da kommer jeg ikke bare til å miste gleden og muligheten av å kunne gå ordentlig, jeg kommer dessuten til å få en masse problemer med den. Den er i vegen, den fryser, verker og begynner kanskje å lukte vondt. Den eneste løsningen på dette problemet er å erkjenne at venstrefoten også tilhører kroppen min. Jeg må begynne å ta meg av den, vaske den og finne sko til den. Da oppdager jeg at den utgjør en veldig støtte for kroppen, og at den til og med ikke lukter lenger.

Dette bilde er kanskje haltende, (i dobbel betydning!), men likevel er det svært beskrivende for situasjonen i Kristi legeme. Om vi ikke oppdager og erkjenner de ulike delene som Kristus har i kroppen sin, kommer vi ikke bare til å miste den støtte de var ment å skulle utgjøre, men vi kommer også stadig til å være et problem for hverandre, sitte i veien for hverandre og kanskje t.o.m. lukte vondt. Er det ikke slik det mange ganger fungerer i kristenheten? Har det ikke hendt at det ene samfunnet synes det hadde vært bedre om det andre samfunnet ikke var til, eller at den ene gruppen synes den andre bare var i veien?

Gud har bare én menighet! Vi må oppdage Kristi kropp med alle dens ulike deler og bli den enhet for Ham som Han selv ba om.

NYTT

UTFORDRINGEN

PÅ GATA

Nytt nr. av gatevisa *Utfordringen*, som utgis av Ten Center, er nå på gata. Skreddersydd for evangelisering. Med vitnesbyrd og enkel Jesus-førkynnelse på et språk som folk forstår. En «traktat i avisform».

Bestill i dag for sommerens evangelisering. Eller be om et gratis prøveeks.

STOR RABATT VED MASSESPREDNING!

Regnet fra utsalgsprisen, som er 5 kr., er rabatten som følger:
10 stk. 30%, 60 stk. 40%, 100 stk. 50%, over 500 stk. 60% — pluss porto.

Utfordringen — kvalitetsmessig evangeliseringslitteratur til lavest mulig pris.

Bestillingskupong:

Jeg bestiller A et støtte-abonnement (å 30 kr pr. år)

B ..... eks. fast pr. nr. C ..... eks. engangsbestilling. (kryss av det du ønsker).

Navn .....

Adresse .....

Postnr. .... Poststed .....

Send til: *UTFORDRINGEN*, Boks 14, 3191 Horten.

Gode nyheter
Evangeliet på
gatas plan

JESUS BRØT BARRIERENE

Mange forkynnere har gjort anstrengelser for å finne Guds syn på kvinnen. De har også begrenset hennes åndelige tjeneste ved å regne opp hva hun kan og ikke kan. Hensikten har vært oppriktig, og de har ment seg å være Guds talerør.

Den kristne kvinne idag

Helene Thorsell tar i denne spalten opp aktuelle emner for den kristne kvinne i dag.

I gammeltestamentlig tid talte Gud mange ganger og på mange måter gjennom profetene (Hebr. 1,1-2). Men nå, da de siste tider er kommet, har han talt til oss gjennom Sønnen. De første kristne var avhengig av muntlig overlevering av Guds ord. De hadde ikke Det nye testamente, slik vi har det. I dag kan alle lesekyndige mennesker som har adgang til Bibelen, selv studere skriften. Alle gjenfødte kristne har fått Den Hellige Ånd, som gjør at vi ikke bare ser bokstavene, men kan skjønne hva Gud ønsker å meddele oss.

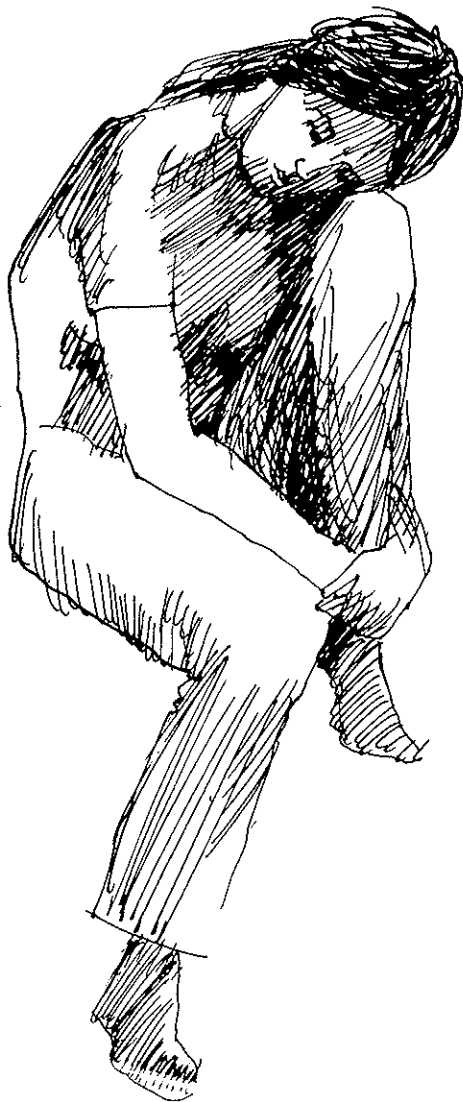
Det finnes vel ingen som vil påstå at kvinner har mindre forutsetninger enn menn for å fatte Guds vilje og tanker? Som kvinner er vi særlig interessert å forstå meningen i alle skriftsteder som omtaler kvinnen, fordi vi ikke ønsker at noe skal begrense vår tjeneste.

Jesus Kristus demonstrerte Guds syn på kvinnen. Måten Jesus behandlet kvinnen på, forskrekket ikke bare fariseerne og de skriftlærde, men også disiplene. For ikke å snakke om kvinnen selv, hun trodde knapt sine egne øyne og ører.

En av de mest brukte tekster i kristen forkynnelse er hentet fra talen Jesus holdt for en kvinne, nemlig kvinnen ved Sykars brønn (Joh. 4). Her bryter Jesus ned mange tradisjonelle og menneskelige oppkonstruerte barrierer. «Hvordan kan du som jøde, be meg, en samaritansk kvinne om vann?» Jesus rev ned *nasjonalgjerdet*. «Du har hatt fem menn, den du nå har er ikke din mann.» Vi ser av dette at Jesus meddelte seg til en kvinne med lav moral. Jesus rev ned *sosial status-gjerdet*. «Den tid kommer, ja den er nå, da den som tilber Gud, skal tilbe i ånd og sannhet.» Altså når og hvor som helst. Jesus brøt ned *tid og sted-gjerdet*.

Disiplene undret seg over at han snakket med en kvinne. Det var ikke vanlig skikk eller god tone at en mann snakket til en fremmed kvinne. Jesus brøt ned *kjønns-gjerdet*.

Kvinnen sa at en gang i framtiden vil Gud åpenbare sin fulle vilje. Jesus sa: «Kvinne, ikke i morgen, men i dag. Han som kan si

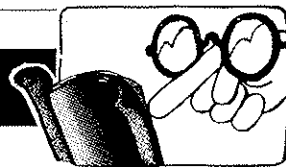

deg alt, det er han som snakker med deg nå, personlig og direkte. Jesus brøt ned *ikke i dag, men siden-gjerdet*. Mange kom til tro ved det kvinnen sa, og mange flere trodde da de fikk høre Jesu egne ord. De sa til kvinnen: «Nå tror vi ikke lenger på grunn av det du sa, vi har selv hørt.» Jesus brøt ned *tror fordi andre har sagt-gjerdet*.

Kvinne, hvorfor gråter du?

Jesus stilte dette spørsmålet til kvinnen ved graven. Det samme spørsmålet stilte også engelen. «Hvem leter du etter, og hvorfor leter du etter Mesteren? Kjære søster, du skal ikke behøve å spørre brødrene. Når jeg nevner ditt navn, skal du skjønne at jeg åpenbarer meg direkte for deg. Du skal få det privilegium å fortelle brødrene verdens største og mest sensasjonelle nyhet: *At jeg lever.*»

Kvinnen ble øyeblikkelig løst fra sin gråt, dødstanke, mørke og håpløshet. Hun reiser seg med hele sin personlighet. Hun blir fascinert, begeistret og grepet, og utbryter gledesstrålende med et oppadvendt blikk: «*Rabbuni!*» Da gikk kvinnen til brødrene og sa: «Jeg har sett Herren. Han lever!» Men brødrene mente det hele var løst snakk, og trodde det ikke (Luk. 24,11). Jeg lurar på om ikke brødrene var forundret over at Jesus åpenbarte seg først for en kvinne. Var det derfor de ikke trodde? Det kan vel være tendenser til det samme i dag . . . eller? Etter at Jesus var oppstått, tidlig den første dag i uken, *viste han seg først* for Maria Magdalena (Mark. 16,9). Vi må ikke se bort fra at det kan være ting i dag også som Jesus først åpenbarer for kvinnen. Ikke fordi hun er kvinne, men fordi det ikke er noen kjønnsforskjell når det gjelder gudsåpenbaring. Før talte Gud gjennom profetene, men *nå* har han talt til oss gjennom Sønnen. Det er forskjellen på den gamle og den nye pakt. Loven er annerledes enn evangeliet. Moses kom med loven, men nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus (Joh. 1,16). Av hans fylde har vi *alle* fått, og det er nåde over nåde. ☺

Han på taket

«Så gikk de inn i arken, Noah og hans sønner, hans kone og hans sønnekoner med ham, for å berge seg for vannflommen . . . og Herren lukket døren etter ham».

Det var sikkert mange på Noahs tid som hadde sin egen måte å unnsnippe flodens vann. Men bare Noah og hans familie ble frelst, fordi de gikk inn i arken på Herrens betingelser. «Og Herren lukket etter ham».

De opplevde stormfulle dager og netter, men midt i det hele en ubeskrivelig trygghet. Herren selv hadde lukket etter dem. Han hadde selv tatt ansvaret.

Hvor annerledes med han på taket!

Jødene har knyttet et sagn til syndeflodsberetningen, som handler om en mann som ville frelses på sine egne betingelser. Hans navn var Irad, og han hadde uttenkt seg en etter sin mening klok plan.

Bryte med verden ville han ikke, men skulle Noah likevel ha rett, så ville han søke seg et fristed på arkens tak!

Der innrettet han seg i god tro. Men i det lange løp kunne han ikke holde seg fast på taket, det var hverken ly eller føde der, han måtte omkomme sammen med alle de andre.

På arken, ikke i den! Mange vil frelses på den måten, litt i nærheten av det hele, hverken kald eller varm. Men det holder ikke i stormværet. Da faller det halve hjertet og det lunkne sinn sammen med verden.

Frelse er at Herren lukker etter oss!

Anders Ova

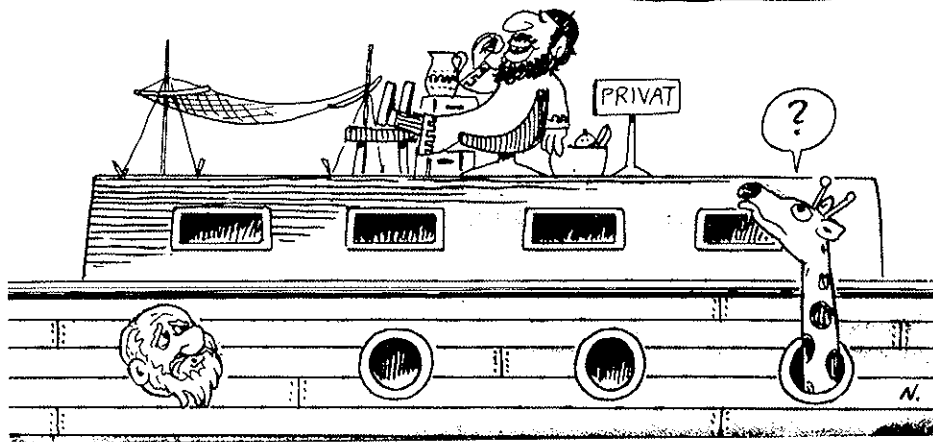
Organisasjonene og statskirkeordningen

Jeg takker gen.sekr. Egil Grandhagen for ytterligere klargjøring av organisasjonens tankegang til forsvar for statskirkeordningen.

Grandhagen slår fast at det er meningsløst å betrakte Den norske kirke som en sann Jesu Kristi kirke, og at vi ikke må forsøke å gjøre vår kirke til en kirke i bibelsk mening. Dertil vil han bringe oss til å tro at en kirkeordning som strider mot de bibelske idealer, er tjenlig for Guds rike.

Organisasjonene, mener at Kirkens ordning er et sekundært spørsmål så lenge «evangeliet kan forkynnes fritt». Personlig tror jeg derimot at Kirkens indre liv aldri kan være mer sant og bibelsk enn dens ytre tegn og ordninger tilsier. Som kjent taler munnen det hjertet flyter over av. Slik taler også Kirkens ytre, det dens indre liv flyter over av. Hele kirkevesenet preker! Kirkens ytre og indre liv henger sammen som kropp og sjel og kan umulig skilles for så å leve hvert sitt selvstendige liv. Det oppstår en farlig dobbeltkommunikasjon dersom en kirke tillater at disse to sider motsier hverandre. En slik kirke er i strid med seg selv og kan i lengden ikke bestå.

Som kristne er vi kalt til, i ord og gjerning, å kjempe mot all løgn og alt som strider mot Guds ord, ikke minst innen Kirken selv. Vår kristenstand står i fare, dersom vi skulle avskrive vår egen kirke som

en sann Jesu Kristi kirke og samtidig bevisst la være å kjempe mot dens løgnkirkelige og ubibelske trekk. Skal Den norske kirke bestå som en Kristi kirke, kan vi ikke slå oss til ro med dagens situasjon! Vi skal huske at det var nettopp nidkjærhet for Kirken som for-tærte Jesus.

Grandhagen innrømmer altså at statskirkeordningen, hvor den verdslige øvrighet er kirkestyre, ikke tåler sammenligning med de bibelske idealer. Men hvorfor advarer han da mot å arbeide for en bibelsk kirkeordning der staten ikke er kirkestyre? Kan det være organisasjonenes egne idealer som trues av de bibelske idealer i kirkeordningsspørsmålet? – og da sikter jeg spesielt til idealet om uavhengighet i forhold til Kirkens hyrdeembete og øvrige lederskap.

Tar vi Bibelen alvorlig i kirkeordningsspørsmålet, vil organisasjonens frykt være berettiget. Det vil bli «sørgelig trangt» for organisasjonens kirkesyn og det misjonsmonopol de har tilegnet seg på menighetenes bekostning. Men Kirken og Kirkens indre og ytre misjon, tror jeg derimot vil vinne alt på at vi legger Bibelens idealer til grunn, både i kirkesyn og misjonsarbeid.

Kan vi virkelig gå med på å være menigheter i en kirke som avskriver seg selv som en sann Jesu Kristi kirke? Kan vi som kirke gi avkall på å måle oss selv med nytestamentlige mål? Og kan vi oppgi kampen for at Den norske kirke skal være en kirke etter de bibelske idealer?

Jeg er redd organisasjonene er avhengige av at vi i menighetene svarer positivt på disse spørsmålene. De vil vi skal avfinne oss med å være et brukbart stillas for deres egne uavhengige virksomheter.

Måtte menighetene reise seg i protest mot denne ubibelske kirketenkning og ta seg selv og sin kirke alvorlig som en sann Jesu Kristi kirke! Bare slik kan lov og evangelium forkynnes klart og troverdig i vårt folk!

Tore Helland
i «Vårt Land»

«Søk den levende»

Brede belter av åndelige ørkener brer seg ut over vår verden. Ungdom preges av gjennomtregende tvil. Tillit til Gud ligger utenfor deres rekkevidde, fordi de aldri har

kjent tillit til sine egne: Alle avbrutte forhold har gitt dype sår i barne- og ungdomsår. Derav skepsis og motløshet: Har livet egentlig noen mening?

I Calcutta finnes offentlige hjem for døende, – i Vesten befinner mange unge seg i usynlige dødens venterum. Mange foreldre forsørger sine barn materielt, men er ofte uten fellesskap med sine barn. Mange unge leter nostalgisk etter det de har mistet. I små grupper forsøker de å gjøre erfaringer, de lar seg gjerne tilpasse de mest esoteriske former, hovedsaken er å oppleve fellesskap.

– I en tid med istykkerslåtte forhold og voldsomme oppbrudd våger vi å komme med et opprop til mennesker i alle aldre:

Ønsker dere å være levende mennesker, ikke halvdøde, søk Jesus, den levende! Søk ham, selv om dere tror at dere har mistet ham. Hos ham finner dere kjærlighet, fred, tillit. Da lønner det seg å leve.

Vi kan alle bli fredstiftere der vi er. Vår bolig – den være aldri så liten – skal være som Marias hus i Nasaret, et sted der man er til for andre.

Fra «Ett gensamt opprop från moder Teresa av Calcutta og broder Roger, prior i Taizé».

Fork.

Kvinner bedre prester enn menn

– «En mann kan ikke klare å vise samme medfølelse og kjærlighet som en kvinne kan. Slik jeg elsker, kan ingen mann elske. Kvinnene er verdens hjerte,» sier Mor Teresa.

– «Kvinnen er alltid mannen overlegen. En kvinnelig prest vil utføre gjerningen bedre, og hennes budskap vil lettere trenge fram til røttene,» sier fredsprisvinneren.

Mor Teresa mener at tross alt snakk om likestilling og likhet mellom kjønnene, vil allikevel kvinnen være bedre i stand til å formidle kjærlighetens og oppofrelsens budskap til samfunnet.

Mor Teresa sier også at det gjør henne vondt å se at folk bruker så liten tid på å hjelpe de som virkelig trenger det. – «Bare litt oppmerksomhet av og til kan redde liv. Hvis en brukte litt mindre tid på å diskutere, og mer på å hjelpe de fattigste av de fattige, ville verden forandres,» sier hun.

Fra V.L.

Herr «Dømmesyk»

«Dømmesyk» er selv perfekt derfor må han stadig klandre gå omkring med mål og vekt, finne feil hos alle andre. Nidkjær svinger han sitt ris, her skal holdes streng justis.

Selv den edle må gi tapt, når herr «Dømmesyk» ham rammer, Alt hva han med flid har skapt, knuses av kritikkens hammer. Grøden får ei stå i fred, trampes ubarmhjertig ned.

Bygge opp med vise råd, det kan bare klokskap gjøre. Rive ned er dårens dåd. Det kan «Dømmesyk» utføre. Dårskap øver han med flid, skaper ikke fred – med splid.

Stadig drypp av sur kritikk, tære kan en brorskaps lenke. Og hvert giftig, lite stikk, blir en lumsk og farlig renke. For i dømmesykens ord ondskaips beske gælde bord.

Ingen mann er lenger god, når herr «Dømmesyk» ham prøver. Sammen med herr «Skadefro» hver en edel dyd han røver. Var det eng'len Gabriel, ble han dømt allikevel.

Vokt deg, «Dømmesyk» som sår tistler i din nestes åker. Vit, Guds øye med deg går, Over dine skritt han våker, Så ei ufred hos din venn, hundrefold du får igjen.

Tore Helge Rem

En «mare»

Frykten for og mistenksomheten mot dem som tenker og tror anderledes rir norsk kristenliv som en mare. De mange debattinnlegg i avisspalter kristne imellom taler sitt tydelige språk.

I fig. Guds ord er det den fullkomne kjærligheten som driver frykten ut. Denne kjærligheten er medisinen mot ekumenisk lammelse og krampaktig rettroenhet. Derfor er det grunn til å be inntrengende om at Guds kjærlighet må bli utløst i troendes hjerter ved Den hellige Ånd. Bare da kan kristendommen blant oss bli det den dypest sett er – HJERTERELIGION.

(Harald Larsen i Kristelig Tidende, Metodistkirken)

«Gubbevelde»?

En gruppe som det er lite av i våre vanlige råd og utvalg, er kvinnene. Jeg begriper ikke hvordan våre søstre har kunnet finne seg i denne utviklingen av et «gubbevelde». Enten er de helt underkuet eller så er de hemmet av falske samvittighetskvaler. Men hvordan skulle en kunne fatte kloke avgjørelser uten at kvinnene er med? Den som motsetter seg kvinnenes likeverdige status med mannen i Guds forsamlinger, har i det

minste én uttalt meningsmotstander i meg. De som tror på mannsveldet må gjerne gjøre det, men den som ikke tror på kjønnsdiskriminering må også ha rett til å hevde sin tro. Pinsevekkelsen har i mange tilfeller hatt sin store framgang, både hjemme og på missionsfeltene, takket være kvinnene. Å siden frata disse all innflytelse over den fortsatte utvikling, er uverdigg for den som ønsker å ha en normal æresfølelse.

Pinsepastor Jean-Erik Mårtensson i «Korsets Budskap».

Domprostens faste bønn

En av mitt livs faste bønner har lydt slik:

«Herre, hjelp meg til å være i broderlig forståelse med enhver som du kjenner som DIN.»

Jeg har aldri helt kunnet innordne meg selv i noen bås. Jeg er født (eller gjenfødt) med økumenisk trang. Av naturen står alt partivesen meg imot.

Partier har man sagt, er «bastarder av fri-

heten og tyranniet». Hvor bittert sant! Det gjelder også i noen grad kristne partier, og derfor stemples partier i vårt Nye Testamente også med rette som en av «kjødets gjerninger» (Gal. 5, 19–20).

Broderlig samfunnsliv uten partiskjevhetene er oppgaven, men det krever et lydhørt øre og et villig sinn for den tonen: Utvid eders hjerter! (2. Kor. 6, 13).

Det er en trang port inn til Guds rike, men det må aldri være et trangt hjertelag innenfor Guds rike. Guds Ånd sier ikke bare: Hjerterene oppad! – Men også: Utvid hjerterene!

Den eneste «ensretting» som har rett i Guds rike, er alles ensretting med Guds Ånd og vilje (Fil. 3, 15–16). Den ensretting derimot som oppnås ved å holde sjelene under partiets saks og klippe kristne mennesker til som buksbomhekker i den franske hagestil, er ikke av Gud.

Domprost C. Skovgaard-Petersen (Kirkeklokken)

Kassetter fra Nordisk konferanse Oppdal 24.–29. juli 1984

Seminarer:

- F.K. 110 Verdenspolitikken i Guds ords lys I Johannes Facius
- F.K. 111 Verdenspolitikken i Guds ords lys II Johannes Facius
- F.K. 112 Menigheten i Guds ords lys I Sven Nilsson
- F.K. 113 Menigheten i Guds ords lys II Sven Nilsson
- F.K. 114 Israel i Guds ords lys I Derek Prince
- F.K. 115 Israel i Guds ords lys II Derek Prince
- F.K. 116 Familien i Guds ords lys I Terje Rygh
- F.K. 117 Familien i Guds ords lys II Terje Rygh
- F.K. 118 Bønn i Den hellige Ånd I Claes-Gøran Bergstrand
- F.K. 119 Bønn i Den hellige Ånd II Claes-Gøran Bergstrand
- F.K. 120 Hvordan bringe Kongen tilbake I Kjell Sjøberg
- F.K. 121 Hvordan bringe Kongen tilbake II Kjell Sjøberg
- F.K. 122 Åndelig lederskap I Kjell Haltorp
- F.K. 123 Åndelig lederskap II Kjell Haltorp
- F.K. 124 En guds kvinne I E. Brännström/Liv Haltorp
- F.K. 125 En guds kvinne II E. Brännström/Liv Haltorp
- F.K. 126 Den tro som seirer I Åge Åleskjær
- F.K. 127 Den tro som seirer II Åge Åleskjær
- F.K. 128 Åndens kraft og gaver I Rune Brännström
- F.K. 129 Åndens kraft og gaver II Rune Brännström
- F.K. 130 Åpningsmøte/tirsdag Derek Prince
- F.K. 131 Lovsang – Bibelundervisning/onsdag Derek Prince
- F.K. 132 Herrens eget folk/onsdag kveld Kjell Haltorp
- F.K. 133 Lovsang – Bibelundervisning/torsdag Derek Prince
- F.K. 134 Salvelsen baner vei/torsdag kveld Åge Åleskjær
- F.K. 135 Lovsang – Bibelundervisning/fredag Derek Prince
- F.K. 136 Fornytelse – gjenreisning – vekkelse/fredag kveld Sverre Granlund
- F.K. 137 Bønnenatt/fredag Kjell Sjøberg m/fl.
- F.K. 138 Lovsang – Bibelundervisning/lørdag Rune Brännström
- F.K. 139 Bruden gjør seg rede for fest/lørdag Kjell Sjøberg
- F.K. 140 Hans brud har gjort seg rede/søndag form. Johannes Facius
- F.K. 141 Lovsangskassetten fra konferansen/ Wenche & Torbjørn Baksvær, «Ambassadør», «Gjenreisning».
- F.K. 142 Forbønnsnatt/lørdag Derek Prince

Tale- og seminar-kassetter kr. 30,- pr. stk. (e. 90)

Lovsangskassetten fra konferansen kr. 50,-.

Hele konferansen (32 kassetter + lovsangskassetten) kr. 750,-.

Bestilling sendes til:

Fornyelsens kassettmisjon, Roseringen 14
7340 Oppdal, Norge.

Det spirer og gror

Nytt dobbelt nummer

Som dere ser blir også aug./sept. et dobbeltnummer. På grunn av fellesferien var det umulig å få augustnummeret ferdig før nå. Da var det like greit å kombinere det med septemhernummeret så det ikke ble to separate nummer å sende ut på nesten samme tid. Til neste år håper vi å unngå denne situasjonen ved å flytte sommernummeret til juli-august. Fra oktober kommer vi ut hver måned som vanlig, og vi håper også at dere har bladet i postkassa rundt den 1. hver måned.

Takk

Det er med stor takknemlighet vi nå kan se tilbake på de første seks måneder i dette blads korte historie. Det har vært spennende, slitsomme og givende måneder. Siden vi ikke har noen organisasjon bak oss, var det naturlig nok de som mente at dette aldri kunne gå økonomisk. Av samme grunn fryktet andre at bladet kunne splitte Guds sak ytterligere. Dette var innvendinger vi så alvorlig på, men for oss var det bare ett spørsmål som var viktig å få et klart svar på: Var dette Guds plan videre for den tjeneste Herren hadde lagt på våre hjerter? Når vi fikk visshet for det, kunne vi legge alle de andre spørsmålene i Guds hånd. Først og fremst takker vi Gud for det som har skjedd, men du skal vite at vi også takker Gud for de mange som forstod vår visjon med dette bladet, og ble med oss alt det første halve året. Den daglige bunke av kort med nye abonnenter forteller også om at det er mange av våre lesere som hjelper oss med å nå videre ut.

Økonomi

Vi ba om en halvårsrapport fra vår dyktige revisor, og det var oppmuntrende tall han kunne legge på bordet. De mange tusen abonnenter vi har fått alt fra starten, har gitt oss en sunn økonomi. Vi har endog kunnet gjøre vesentlige oppstartingsinvesteringer uten å sette oss i gjeld. Vi er klar over at det kommende halvår kan bli mer stramt for oss, men det er lagt en så god grunn også økonomisk at vi bare må takke. Så lenge Herren vil at dette bladet skal komme ut, vil Han også sørge for midler og abonnenter.

Tjenester

Vi opplever også at de fleste nå forstår hvorfor vi i broderlighet fant det rett å slutte i Pioneren. Som kjent besluttet styret for Troens Bevis at Pioneren ikke kunne få et tverrkirkelig redaksjonsråd. Siden vår redaksjonelle visjon hele tiden har vært å tjene alt Guds folk med et blad, så betydde det at vi måtte gå videre i denne tjeneste. Det har ingen ting med splittelse å gjøre, det var på grunn av vårt kall og vår tjeneste vi startet HVETEKORNET. Vi ønsker å ha det beste forhold til de mange gode kristne blad og de deler av Guds rike som de representerer, men vår oppgave er å tjene hele Kristi lege-

me med et blad til fornyelse, vekst og enhet på evangelisk grunn. Vi ser nå med stor glede og spenning framover, for vi opplever klart at vi bare er i begynnelsen av en veldig interessant tid.

– Jeg tenker ikke å abonnere på HVETEKORNET, sa noen til oss forleden, – men nå forstår jeg at jeg ikke kan greie meg uten om jeg skal følge med i den åndelige utviklingen.

Et nytt tilskudd til HVETEKORNET's redaksjon er Ellen Oste Jakobsen som hjelper oss med redigering, korrektur og korrespondanse.

Løsning på kryssordet i nr. 8/9:

Dessverre har det blitt en feil i kryssordet. Se/vern midt i det innringede området skulle stått en rute lenger til høyre. Et ekstra plusspoeng til dere som greide å finne ut av det likevel.

		DAVIDS SIGN	EST PROFET	BIBE LEN	G	OST	U	DYRE LAT	SPLITTE SITTE PESSET	A		
PROFET	S	A	M	U	E	L	E	L	I	L		
ETTER MIDDAG (ENG)	A	M	T	O	L	I	K	E	D	D	O	S
→		L	O	V	S	A	N	G	L	A	G	N
RYKE	O	S	E	M	Ø	H	A	P	S	Ø	T	K
O		M	S	K	J	E	L	I	S	S	O	T
J		O	A	R	R	A	R	R	E	R	E	T
ÅPEN	K	S	U	N	N	M	A	T	S	P	I	T
RÅBENS FRUKT	F	R	E	D	P	A	R	A	N	D	S	M
WINDU	R	U	T	E	S	V	I	D	A	R	K	T
DES SERT	I	S	T	E	D	I	L	I	T	H	S	L
STUM FILM FIGUR	K	K	T	U	V	I	T	T	E	L	L	R
NÅDE GAVEN	C	A	R	I	S	M	E	R	N	E	I	N
UNSAM	H	A	S	T	B	E	R	E	R	A	S	V
NR 1	A	S	T	B	E	R	E	R	A	S	I	R
APOSTEL	P	E	T	E	R	V	E	S	Ø	N	L	A
FØR M	L	N	R	H	U	S	D	Y	R	N	O	E
BY- BOER	I	R	E	F	E	I	V	Ø	N	S	N	S
MÅNE FASE	N	E	Y	F	E	L	L	E	S	S	K	A
SVE- RIGE	E	E	N	H	V	E	R	S	K	U	E	R
S		T	A	N	L	E	Y	S	J	O	B	E
S		P	R	E	T	T	R	E	V	I	R	K
MEST- EREN	H	Ø	R	R	E	N	O	A	B	R	E	K
FØR P	O	Å	S	Ø	R	E	N	D	S	T	R	O
HØY- TID	P	I	N	S	Ø	M	O	S	E	S	S	L
EMI- SÆR	P	R	E	D	I	K	A	N	T	J	Ø	S

LES I NESTE NUMMER AV *hvete kornet*

TROSFORKYNNER I MED- OG MOTVIND!

Ulf Ekman drar mye folk til sine møter i Sverige, og hans trosskole i Uppsala (Livets Ord Bibelcenter) startet i høst opp med 400 elever. Den kristne pressen i Sverige har ment mye om Ekmans forkynnelse. Hans første besøk i Norge i sommer vakte reaksjoner også her i landet. HVETEKORNET har møtt Ekman, som noen mener er Nordens fremste eksponent for «framgangsteologien».

I neste nummer gir han «svar på tiltale» på brennaktuelle spørsmål om sin trosforkynnelse.

IKKE BARE ORD

Prest på Dikemark sykehus, Anders Bergem, har skrevet en bok om samtalens betydning i det kristne fellesskap. Vi har møtt sykehuspresten til en prat om samtalens betydning i vår tid. Vi gjengir også et aktuelt avsnitt fra hans bok.

VERDENS STØRSTE MENIGHET JUBILERER

I år er det 25 år siden Yonggi Cho og hun som ble hans svigermor grunnla en menighet i Seoul i Korea. Den har på disse få årene vokst til å bli en menighet som har vakt oppmerksomhet over hele verden. Sven Nilsson har nettopp besøkt menigheten og samtalt med Cho under Verdenskonferansen for bønn. I neste nummer deler han sine inntrykk og gir oss fakta omkring jubileet.

OMVENDELSESMILJØ

Edin Løvås har skrevet tre artikler om hvordan menigheten kan være et omvendelsesmiljø for dagens mennesker. Den kjente forfatteren og forkynneren retter søkelyset mot hvordan Guds menighet bedre kan være et redskap til menneskers frelse. I neste nummer kommer den første artikkelen, som bl.a. behandler grupper, ungdomsvirksomhet og vekkelsesmøtet.

EN TAPER VANT

– Jeg opplevde meg selv som en taper, forteller Konrad Egeland som ble en kristen mens han satt i fengsel. I dag har han en ansvarsfull stilling på trykkeriet i Sarons Dal. – Det jeg bare drømte om tidligere har blitt en virkelighet, sier Konrad som i neste nummer forteller om sitt liv.

KRISTENT TV DØGNET RUNDT

Det høres utrolig ut, men på Horsens Disipelhøyskole i Danmark pågår det TV-utsendelse 24 timer i døgnet. De sender ikke via kabel, men på vanlig måte gjennom eteren. Øyvind Rygh fra Norge har stått sentralt i dette enestående TV-prosjektet. Vi har besøkt HDH-TV for å spørre Rygh om hvordan dette er mulig.

**Dette og mye annet i oktobernummeret!
GÅ IKKE GLIPP AV NESTE NR. – ABONNER!**

JESUS OG DET MENNE

Tekst: Edin Løvås

Tegning: Svein Thorkildsen

Hans kropp

Jesus levde et strabasjøst liv. Dette gjelder også det fysiske. Han var tømmermann, og det i en tid uten maskiner. Tidlig om morgenen gikk han av sted på jobben sammen med sin far Josef. I den ene neven hadde han øksen og i den andre sagen. Det var deres redskap. Sent om kvelden kom de to hjem, trøtte og slitne, men tilfredse etter en god og hard arbeidsdag.

Jeg, som skriver dette, hadde en far som var snekker. Hans hender var akkurat lik mine, men en halv gang til så grove. Min far hadde arbeidsnever. Det hadde også Jesus. I hele sin ungdom stod han i tungt kroppsarbeid, og hans kropp ble formet av slitet.

Da han startet sine vandringer som predikant og helbreder, streifet han hele tiden omkring med sine disipler. En eneste gang fortelles det at han satt på et esel, og det skjedde under inntoget i Jerusalem noen dager før han ble torturert og drept. Ellers gikk han – mil etter mil – dag etter dag.

Støvet, svett og sliten satte han seg en gang på en brønnkant i Samaria og bad en kvinne om litt vann.

Hans aller beste venner var fiskere. Gang på gang rodde han sammen med dem. Et par ganger fortelles det at han

ridende over Oljeberget og fikk se Jerusalem, denne byen som hadde vendt ham ryggen og som var under Guds dom. Han brast i gråt. Han gikk ikke avsides og gjem-

vokst opp, kunne de aldri akseptere hans slagferdighet. De hørte ham, og de så ham, under diskusjonene med de skriftlærde og fariseerne. Men de kunne aldri glemme at hans far var Josef, tømmermannen, og at hans mor var Maria, en kvinne på stedet, og at hans brødre og søstre var deres omgangsvenner. «Hvor har han denne visdommen fra?» gjentok de gang på gang mens de trakk på skuldrene og ristet på hodet.

En gang han hadde vært i diskusjon med de religiøse lederne, og de var satt ettertrykkelig til veggs, fortelles det at «ingen våget å stille ham flere spørsmål». De hadde regnet med å sette ham fast, gjøre ham til latter, få ham til å framstå som en tulling, men ble selv slått helt ut. Ingen hadde noe å sette imot når han argumenterte. Han var på sannhetens side, og han forfektet den med en argumentasjon som var uimotståelig.

Selvsagt kan en stille spørsmål ved hva som var guddommelig og hva som var rene menneskelige ressurser i alt dette. Opptrådte han bare som menneske, fylt av Guds Ånd, og på samme måte som enhver av oss må gjøre? Eller var hans fysiske, psykiske, intellektuelle og åndelige kraft både guddommelig og menneskelig?

Noe skikkelig svar på dette får vi vel aldri, ganske enkelt fordi Jesus både som sann Gud og sant menneske er og forblir en gåte for oss. Men min mening er at han – i de hendelsene som her er skildret – opptrådte som menneske, og ikke tok i bruk den guddommelige kraften. Var han ikke også sant menneske, kunne han ikke vært et forbilde for oss, og heller ikke innby oss til etterfølgelse.

Jesus og det robuste menneske

Kristne forkyrnere, skribenter og bildende kunstnere gjør rett i å framstille Jesus som kjærlighetsfull, øm og ydmyk. Og i Det nye testamente er Kristi forening med de svake og tilsidesatte det aller viktigste. Men det blir ensidig og galt dersom de som former vårt Kristusbilde, får oss til å tro at han ikke er noe for de sterke og robuste menneskene. Inkarnasjonen, det vil si budskapet om at Gud ble menneske i Kristus – og det vil igjen si julens glade fortellinger – sier oss at han kan komme inn i alle menneskers liv. Samfunnet med ham og etterfølgelsen av ham kan bli hundre prosent naturlig for alle mennesketyper. Hver eneste en av oss får som hans etterfølgere være oss selv og utvikle vår egen karakteristiske personlighet. Også de kraftfulle menneskene, de robuste, de temperamentsfulle, de intellektuelt skarpsindige og de slagferdige vil finne sitt forbilde i Kristus.

Da Jesusvekkelsen brøt fram på vestkysten i USA, reiste en yngre venn av meg og jeg over for å leve med blant disse unge menneskene. Tidlig en morgen kom vi inn på et rådslagningsmøte i et hus i universi-

Forts. side 29

ROBUSTE SKE

stillet stormen. Men vanligvis fikk Mesteren og disiplene gripe ekstra hardt om årene og spenne musklene når motvinden kastet seg over dem. Under alle disse strabasene på landeveiene og ute på den galleiske sjøen utviklet han en sterk og robust fysisk kondisjon.

Når historien om hvordan disiplene fikk se Jesu herlighet på fjellet fortelles, sies det at han «førte dem opp på et høyt fjell». (Antagelig var dette Hermon. De oppholdt seg nemlig ved foten av dette veldige fjellmassivet på den tiden.) Det var altså ikke slik at Peter, Jakob og Johannes spurte sin mester litt forsiktig om han trodde at han kunne klare en real fjellklatring. Det foregikk ikke slik at de tre guttene dro med seg Jesus opp de bratteste kneikene. Det var han som førte dem dit opp. Det var han som gikk foran og ledet dem trygt opp til den snødekte toppen. For Jesus var en trenet og erfaren fjellklatrer.

Det stemmer altså ikke når man iblant ser tegninger og malerier av en spelemann og blek yngling. Hans hud var brunbarket og hans kropp sterk.

Hans temperament

Jesus var også utpreget temperamentsfull. Tempelrenselsen er ett av de beste eksemplene på dette. Midt i beste butikketid kommer han inn i denne heksegryten av en markeds plass, som tempelplassen var. Og han gripes av en voldsom vrede. Avsides lager han seg en kort, tykk pisk, og med den i neven starter han en opprydningsaksjon hvor han velter bordene, strør varer og penger omkring seg og jager kremmerne på flukt. Soldatene trekker seg unna med skuldertrekk og et flir, og de religiøse lederne drar seg tilbake i redsel. Ingen våger å nærme seg denne opprører fra Galilea, der han stormer fram med svepen i sin kraftige neve.

Et annet slags mot og en annen side ved sitt temperament viste Jesus da han kom

te seg med sine tårer. Han lot dem bare strømme, mens kroppen ristet og skalv.

Han undertrykte ikke hulkingene gjennom å skjule ansiktet i de vide foldene i sin kjortel. «Jesus gråt» står det, og hans disipler så på ham med forferdelse.

Det samme skjedd ved Lasarus' grav. Han visste allerede hva som skulle skje, og når han ble så opprørt i sin sjel at han ikke kunne holde tårene tilbake, måtte det være fordi han så sykdommen, lidelsen og døden i øynene sammen med sine aller beste venner. Han gikk helt inn i sorgen sammen med Marta og Maria. Bare et kraftfullt, tvers igjennom modig og selvstendig menneske våger å blotte sitt aller innerste på den måten.

En tredje side ved hans temperamentsutbrudd ser vi når han slipper fram gleden. I Lukas 10 fortelles det at de 70 disiplene kommer opprørte tilbake til Mesteren etter en vellykket periode. Folk har tatt imot evangeliet, syke er blitt helbredet og djævelske makter drevet tilbake i Mesterens navn. Jesus tar imot rapportene, underviser dem, formaner dem og fryder seg sammen med dem. Plutselig overveldes han av glede. Den Hellige Ånd faller over ham. Han strekker sine hender mot himmelen og jubler. Sikkert dro han disiplene med seg i overstrømmende salighet. Fantasierer vi for mye om vi tenker oss at dette var en stund da ordet om å hoppe og danse av fryd (Luk. 6,23; den nye svenske oversettelsen) bredte seg spontant i den store disippelflokken?

Altså: En Jesus-skikkelse som glir fram gjennom folkemassen i en grå karakterløshet, er en forfalskning av virkeligheten, og er laget for å gjøre ham ufarlig. Den virkelige Jesus er i høy grad levende.

Intellektuell slagferdighet

Sin intellektuelle slagferdighet viste han allerede som tenåring. Tolv år gammel stod han i kretsen av meget lærde og alvorlige menn i templet i Jerusalem. De spurte og han svarte. Borte ved døren stod hans mor og far, antagelig analfabeter, og tippet på før de våget å trenge seg fram og gripe fatt i ham mens de mumlet en mors og fars bekymringer. Men da var allerede hele templet fullt av forundring over hans forstand og svar.

Hjemme i den trakten hvor han hadde

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

DET SPIRER I NORDEN

Tegning:
Bo Mørnerud

HVETEKORNET INSPIRERER OG INFORMERER!

- **LESES AV TUSENER**
- **OVER HELE NORDEN**
- **DU ER VEL ABONNENT?**

Hvis ikke gjør du slik for å få Hvetekornet hver måned:

- Riv ut et av abonnent-kortene i dette nr. og send oss dit navn/adr.
- Ring 033-44 726 – og fortell at du vil abonnere.
- Best av alt: Send inn kr. 110,- på bank- eller postgiro (se i spalten på side 2). Da kommer du rett inn i vårt abonnent-kartotek.

(OBS: Det er nok at du gjør EN av disse tingene.)